

การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

นางสาวกัญญาณี พ่วงเสื่อ

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository (CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the University Graduate School.

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2560

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A STUDY OF OUT-OF-CLASS ENGLISH LANGUAGE LISTENING ACTIVITIES
OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

Miss Kanyanee Phuangsua

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Curriculum and Instruction

Department of Curriculum and Instruction

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2017

Copyright of Chulalongkorn University

กัญยาณี พวงเสื่อ : การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น (A STUDY OF OUT-OF-CLASS ENGLISH LANGUAGE LISTENING ACTIVITIES OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: ผศ. ดร. ฤดีรัตน์ ชูชนะโชติ, 119 หน้า.

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมาย เพื่อศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น และเพื่อศึกษาวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ตัวอย่างการวิจัยนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 140 คน จาก 2 โรงเรียน (ขนาดใหญ่พิเศษ) สังกัดรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42 โดยใช้สูตรของโปรแกรมคำนวณ Raosoft (2004) เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบสำรวจ และแบบสัมภาษณ์ การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ 1) สถิติบรรยาย (Descriptive Statistics) ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) สถิติอนุมาน (Inferential Statistics) ได้แก่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance: ANOVA) โดยใช้ Bonferroni และ Dennett's T3 และ 3) การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนนิยมทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีความถี่ และระยะเวลา ในการทำกิจกรรมมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการดูรายการภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยความถี่เท่ากับ 3.40 2.26 และ 2.02 ตามลำดับ และมีค่าเฉลี่ยระยะเวลาเท่ากับ 2.91 2.42 และ 1.76 ตามลำดับ
2. นักเรียนกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีความถี่ และระยะเวลา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระดับที่ .05
3. นักเรียนนิยมใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการเข้าทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมากที่สุด และนักเรียนกลุ่มสูงกับกลุ่มต่ำมีลักษณะการทำกิจกรรมการฟังที่แตกต่างกัน ดังนี้ การฟังอย่างเดียว หรือการฟังแล้วทำพฤติกรรมการรับรู้อื่นตามไปด้วย เช่น การฟังแล้วพูด อ่าน และเขียน) รวมถึงวิธีการแก้ปัญหาที่พบขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เนื่องจากผลของปัจจัยต่าง ๆ เช่น 1) วัตถุประสงค์ของการทำกิจกรรม (เช่น เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคล หรือ เพื่อพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางภาษา หรือความรู้ในการทำงาน) 2) พื้นฐานความรู้ทางภาษา 3) สังคม (เพื่อน พ่อ แม่ และบุคคลอื่น ๆ) 4) ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม และ 5) ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening)

ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

ลายมือชื่อนิสิต

สาขาวิชา หลักสูตรและการสอน

ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก

ปีการศึกษา 2560

5883404727 : MAJOR CURRICULUM AND INSTRUCTION

KEYWORDS: OUT-OF-CLASS ENGLISH LANGUAGE LISTENING ACTIVITY / LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS

KANYANEE PHUANGSUA: A STUDY OF OUT-OF-CLASS ENGLISH LANGUAGE LISTENING ACTIVITIES OF LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENTS. ADVISOR: ASST. PROF. RUEDEERATH CHUSANACHOTI, Ph.D., 119 pp.

This study aimed to explore out-of-class English language listening activities and to study the process of out-of-class English language listening activities of lower secondary students. The samples of this study were 140 ninth-grade students from 2 schools. Both of the selected schools were under the office of secondary education area 42. The sample size was calculated by the formula of Raosoft (2004). The research instruments were the questionnaires and the interview. Research instruments for data collection consisted of 1) Descriptive Statistics: frequencies, mean and standard deviation; and 2) Inferential Statistics: Analysis of Variance (ANOVA) by using Bonferroni and Dennett's T3; and 3) Content Analysis for qualitative data.

The results of study were as follows:

1. Students' usage of the top three out-of-class English language listening activities, including listening to English songs, watching English movies, and watching English TV program, were mostly used in aspects of the frequencies ranging from 3.40, 2.26 and 2.02 while the durations ranging from 2.91, 2.42, and 1.76 of the usage.

2. Students of the high proficiency, intermediate proficiency and low proficiency groups usage of out-of-class English language listening activities in aspects of frequencies were significantly different at the significance level. 05

3. The students mostly used their mobile phone devices to do the listening activities outside the classrooms and the students of the high-proficiency and low-proficiency groups were different in their usage of the listening activities. In addition, listening activities, performing any behavior after the listening (e.g. speaking, reading, or writing), or finding solutions to the listening problem were influenced by several factors such as 1) the objectives of the listening activity (e.g., personal interest, amusement, language development, or working skills), 2) background knowledge, 3) societies (friends, parents, and others). 4) ability to filter authentic media sources, and 5) the correlation between listening ability and out-of-class English language listening activities (two-way listening).

Department: Curriculum and Instruction

Student's Signature

Field of Study: Curriculum and Instruction

Advisor's Signature

Academic Year: 2017

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี เนื่องด้วยคำแนะนำอันมีคุณค่ายิ่งของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ฤทธิรัตน์ ชุชนะโชติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่มอบโอกาสในการเรียนรู้ และให้ข้อคิดที่เป็นแนวทางอันมีประโยชน์อย่างยิ่งในการวิจัย ชี้แนะให้เห็นมุมมองใหม่ ๆ ด้วยความเมตตา

กราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ซึ่งมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเฝ้า ประธานกรรมการ และ ดร.มาลินี ประพินวงศ์ กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

กราบขอบพระคุณ คณาจารย์สาขาวิชาหลักสูตรและการสอนทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ทั้งปวงให้ผู้วิจัย และหล่อหลอมให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตนเพื่อเป็นเสาหลักทางการศึกษา

กราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ให้ความอนุเคราะห์ในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งมีผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์ทรงกลด คชเสนี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภรณ์ หลาวทอง อาจารย์ ดร.พรพิมล ศุขะวาที อาจารย์ ว่าที่ร้อยเอกปิยะ สว่างวงศ์ และ อาจารย์ปรานอม จันทฤกษ์ ที่ให้คำชี้แนะในการปรับปรุงคุณภาพเครื่องมือให้มีความเหมาะสมและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณ ผอ.เพื่อนพี่น้องสาขาวิชาหลักสูตรและการสอน และกัลยาณมิตรทุกท่านที่ไม่อาจเอ่ยนามได้ทั้งหมด ที่ได้ช่วยเหลือในทุก ๆ เรื่อง ด้วยดีเสมอมา

กราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูเกียรติ น้อยฉิม ซึ่งเป็นคุณน้า ที่คอยให้ความรักดูแล ห่วงใย แนะนำแนวทางในการศึกษาต่อ และการทำงานในอนาคตแก่ผู้วิจัย

เหนือสิ่งอื่นใด ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อบุญดี และคุณแม่พัชรี พ่วงเสื่อ พี่ ๆ น้อง ๆ และสมาชิกในครอบครัวทุกท่าน ที่คอยคอยดูแล ให้ความรัก ความห่วงใย และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ตลอดเวลาที่ศึกษาและทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จลุล่วงกระทั่งสำเร็จการศึกษา

ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความมีน้ำใจของทุก ๆ ท่าน หากวิทยานิพนธ์เล่มนี้ก่อให้เกิดคุณประโยชน์ คุณงามความดีทั้งปวง ผู้วิจัยขอมอบแด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	1
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
คำถามการวิจัย.....	6
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ.....	11
1.1 ความหมายของการฟัง.....	11
1.2 ความหมายของความสามารถในการฟัง.....	13
1.3 ปัญหาการเรียนรู้การฟังในภาษาต่างประเทศ.....	16
1.4 ประเภทของการฟัง.....	18
2. กิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง.....	21
2.1 ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	21
2.2 ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	23
2.3 รายละเอียดของกิจกรรมแต่ละประเภทจากการวิเคราะห์ตามแง่มุมที่หลากหลาย.....	25

2.4 ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	29
3. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง.....	31
3.1 หลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านการฟัง	31
4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	40
4.1 ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy).....	40
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษ	41
5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	41
5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง.....	43
5.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังมีผลต่อการพัฒนาการ	47
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	49
1. ประชากรและตัวอย่าง.....	49
1.2 ตัวอย่าง.....	50
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	52
1. แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	52
วิธีการสร้างแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	53
2. แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	55
วิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอก	
ห้องเรียนด้านการฟัง	56
3. แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ.....	58
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย.....	59
4. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย.....	60
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูล	61
ผลการวิเคราะห์	61

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง.....	61
1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟัง.....	62
1.2. ผลการวิเคราะห์ประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้าน การฟังที่ได้จากการสำรวจ.....	62
1.3 ผลการเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้จากการสำรวจ.....	64
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการ ฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น	69
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	80
สรุปผลการวิจัย	81
อภิปรายผลการวิจัย	82
ข้อเสนอแนะ	86
ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ.....	86
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	91
รายการอ้างอิง.....	93
ภาคผนวก ก.	106
ภาคผนวก ข.	108
ภาคผนวก ค.	112
ภาคผนวก ง.....	117
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์	119

สารบัญตาราง

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	63
ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	64
ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน.....	65
ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้าน การฟังระหว่างกลุ่มนักเรียน.....	67

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล (International language) และเป็นสื่อกลางที่ใช้ติดต่อสื่อสารอย่างแพร่หลายทั่วโลก นอกจากนี้ภาษาอังกฤษยังเป็นเครื่องมือที่ใช้สำหรับการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศ ด้านการค้า ด้านการแพทย์ ด้านการศึกษา ด้านการขนส่ง ด้านเทคโนโลยี และด้านการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดนเพื่อก้าวทันเหตุการณ์ปัจจุบันและโลกอนาคต นอกจากนี้ยังพบประเทศต่าง ๆ ที่ประกาศใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ เช่น ประเทศอินเดีย ประเทศแคนาดา ประเทศฟิลิปปินส์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศของสหราชอาณาจักร และอื่น ๆ

ประเทศไทยเริ่มเปิดเสรีการค้าในปี 2558 ซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกของประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) เป็นการรวมกลุ่มของประเทศสมาชิก 10 ประเทศ ประกอบด้วย ไทย พม่า ลาว เวียดนาม มาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ กัมพูชา และ บรูไน ดารุสซาลาม การรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community : AEC) จะมุ่งเน้นด้านเศรษฐกิจเป็นหลัก เพราะปัจจุบันมีการแข่งขันสูงด้านการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ ดังนั้นการจัดตั้ง AEC เพื่อให้เกิดการร่วมตัวทางเศรษฐกิจสำหรับการอำนวยความสะดวกในการติดต่อค้าขายระหว่างกันและความมั่นคงของการแข่งขันระดับภูมิภาค (ฝ่ายวิชาการปัญญาชน, 2558; และ เศรษฐภูมิ วรรณไพศาล, 2559) อย่างไรก็ตาม การเปิดการค้าเสรีส่งผลทำให้ชาวต่างชาติอพยพเข้ามาในประเทศไทยจำนวนมากเพื่อการศึกษาต่อ การทำการค้า การเข้ามาเป็นแรงงาน จึงเกิดการแข่งขันสูงทางอาชีพมากขึ้น ดังนั้นทักษะการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการฟัง (ปิติ ศรีแสงนาม, 2556)

การเตรียมความพร้อมของประชาชนไทยเพื่อก้าวทันการเป็นประชาคมอาเซียนที่สำคัญที่สุดคือ การเรียนรู้และพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาของประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเพิ่มความสามารถในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติที่มีจำนวนมากขึ้นในอนาคต (กองบรรณาธิการเพื่อนเรียนเด็กไทย, 2556) รัฐบาลจึงออกนโยบายต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมการจัดการศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนมากขึ้นสำหรับการพัฒนาเด็กและเยาวชนไทยให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ รวมถึงการพัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพพร้อมรองรับต่อตลาดอาเซียนในอนาคต แต่เมื่อสังเกตจากการวัดผลประเมินผลเพื่อดูความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของนักเรียนสะท้อนให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจากอดีตถึงปัจจุบันไม่ประสบความสำเร็จ

เท่าที่ควร โดยสังเกตจากข้อมูลการทดสอบระดับชาติ เช่น ข้อมูลผลการทดสอบทางการศึกษา ระดับชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Test : O-NET) ทั้ง 3 ระดับ ประกอบด้วย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นการสอบ 5 วิชา คือ วิชาภาษาไทย วิชาสังคม วิชาภาษาอังกฤษ วิชาคณิตศาสตร์ และวิชาวิทยาศาสตร์ พบว่า วิชาภาษาอังกฤษมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ซึ่งเมื่อได้เปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ย วิชาภาษาอังกฤษย้อนหลัง 3 ปี คือ ปี 2556 2557 และ 2558 โดยปีการศึกษา 2556 พบว่า นักเรียน ชั้นป.6 ม.3 ม.6 มีคะแนนภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ย 25.24 คะแนน 28.32 คะแนน และ 19.69 คะแนน ปีการศึกษา 2557 พบว่า นักเรียนชั้นป.6 ม.3 ม.6 มีคะแนนวิชาภาษาอังกฤษระดับประเทศโดยเฉลี่ย 26.88 คะแนน 25.18 คะแนน และ 19.71 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2557) และปีการศึกษา 2558 พบว่า นักเรียนชั้นป.6 ม.3 ม.6 มีคะแนนวิชาภาษาอังกฤษระดับประเทศโดยเฉลี่ย 40.31 คะแนน 30.62 คะแนน และ 24.98 คะแนน (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน, 2558) ดังนั้น เมื่อเทียบคะแนนทั้ง 3 ระดับ คือ ป.6 ม.3 และม.6 พบว่า ใน 3 ปี ย้อนหลัง ผลคะแนนภาษาอังกฤษของนักเรียนต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน และไม่ถึง 50 คะแนน และเมื่อการสังเกตข้อมูลการสอบโทเฟล (TOEFL) ของประเทศไทย ในปี 2015 โดยเป็นการสอบเพื่อวัดผลและประเมินผลทักษะทางภาษา 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน พบว่า ผลคะแนนบ่งชี้ดังนี้ คะแนนด้านการฟัง 19 คะแนน การพูด 19 คะแนน การอ่าน 19 คะแนน และการเขียน 19 คะแนน ซึ่งคะแนนรวมเท่ากับ 76 คะแนน โดยค่าเฉลี่ยกลางตามเกณฑ์มาตรฐาน คือ 86 คะแนน แต่ผลการทดสอบแสดงให้เห็นว่า คะแนนโทเฟลโดยเฉลี่ยของประเทศไทยได้แค่ 76 คะแนน ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน (Educational Testing Service, 2016)

จากการสังเกตผลคะแนนการสอบวัดผลและประเมินผลทักษะทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น พบว่า เด็กไทยค่อนข้างมีปัญหาทางด้านภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน จึงส่งผลให้เด็กไทยส่วนมากไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร สอดคล้องกับผลจากการศึกษาที่พบว่า การที่เด็กไม่สามารถใช้ภาษาในการสื่อสารเกิดจากการมีปัญหาทางด้านทักษะการฟังสูงสุด เช่น การฟังผู้พูดไม่เข้าใจจึงไม่สามารถมีปฏิกิริยาโต้ตอบกลับ ทำให้โรงเรียนตระหนักเห็นความสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร แต่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจะสำเร็จนั้น ครูต้องสอนให้นักเรียนฟังภาษาพูดให้เข้าใจก่อน (Rivers & Temperley, 1978) สอดคล้องกับ Harmer (2007) พบว่า การฟังเป็นพื้นฐานที่นำไปสู่การพูด สอดคล้องกับ สุมิตรา อังวัฒนกุล (2535) ที่แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความสำคัญของการฟังที่มีผลต่อภาษาเพื่อการสื่อสารว่า การสื่อสารในชีวิตประจำวันนั้น การฟังเป็นทักษะรับสารที่สำคัญและเป็นทักษะที่ใช้กันมาก รวมถึงเป็นทักษะแรกที่ต้องทำการสอนเพื่อทำให้ผู้พูดสามารถฟังภาษาให้เข้าใจก่อน

จึงจะสามารถพูดตอบโต้ อ่าน หรือเขียนได้ นอกจากนี้ทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการเรียนรู้ทักษะอื่น ๆ สอดคล้องกับ Oxford (1992) พบว่า ทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญที่จะต้องพัฒนา เพราะเป็นทักษะที่ส่งผลต่อความสามารถด้านการพูด การอ่าน และการเขียน

การเรียนรู้ทักษะการฟังมีความคล้ายกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็กแรกเกิด โดยเรียนรู้ภาษาจากการฟังเสียงก่อน หลังจากนั้นจึงเริ่มพูดตามโดยไม่ทราบความหมาย สอดคล้องกับ Broughton, Brumfit, Flavell, Hill, และ Pincas (1980) พบว่า การฟังต้องเป็นก่อนการพูด สอดคล้องกับ ทิพวัลย์ มาแสง (2532) พบว่า ปกติเราจะหัดฟังภาษาก่อนที่จะหัดฝึกพูด อ่าน และเขียน ซึ่งในการเรียนภาษาต้องเป็นไปตามลำดับดังต่อไปนี้ คือ การฝึกการฟัง การฝึกการพูด การฝึกการอ่าน และการฝึกการเขียน ดังนั้น การฟังเป็นทักษะสำคัญและเป็นทักษะแรกที่ต้องได้รับการสอน เพราะผู้พูดต้องฟังให้เข้าใจก่อนที่จะโต้ตอบ และทักษะการฟังจึงเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นต่อการพัฒนาภาษาของผู้เรียนไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน (แสงระวี ดอนแก้วบัว, 2558) ทักษะการฟังภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นมากที่ต้องได้รับการสนับสนุนในการฝึกบ่อย ๆ (สมิตรา อังวัฒนกุล, 2537) เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถด้านการฟังสูงจะส่งผลให้ความสามารถด้านทักษะอื่น ๆ สูงตามไปด้วย (จรัสพัทธ์ บุญโยดม, 2521) เพราะฉะนั้นการพัฒนาสมองของมนุษย์ คือ การฝึกการฟัง โดยผู้ฟังต้องใช้พื้นฐานความรู้เดิมด้านภาษาสร้างความหมายจากสิ่งที่ได้ฟังด้วยตนเอง (Nord, 1980)

จากการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย (นงนุช สีสันต์, 2539; พีระพงศ์ สุขแก้ว, 2548; อติศา เตียว, 2550; ภัทราวลี กระแสร์ และกัญภัทร นิธิศวรรภากุล, 2555; วรณพรธม เลิศวัตรกานต์, 2557; และเจตน์สฤกษ์ สักขพันธ์, เกิดถวา บุญปรากฏ และวันทนา ไกรฤกษ์, 2558 และสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศ Chen, 2009; Noom-Ura, 2013) พบว่า ผลการวิจัยเป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ นักเรียนส่วนมากมีปัญหาด้านการฟังมากที่สุด ซึ่งปัญหาของการฟังภาษาอังกฤษเกิดจากหลายสาเหตุ สามารถสรุปได้ 3 สาเหตุหลัก ดังนี้ การขาดโอกาสการได้ฟังได้ใช้ภาษาอังกฤษ ตัวนักเรียน จำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไปและการมีภาระงานมากของครู ดังนี้ สาเหตุแรกเกิดจากนักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ฟังได้ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง นักเรียนขาดโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งปัจจุบันนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษต่อเมื่ออยู่ในห้องเรียนในช่วงเวลาที่จำกัด เนื่องจากประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเป็นภาษาแม่ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ดังนั้น บรรยากาศการใช้ภาษาอังกฤษจึงสำคัญต่อผู้เรียน ผู้ปกครองควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน (English Learning Environment) สาเหตุที่ 2 คือ ตัวนักเรียนเองไม่มีเป้าหมายในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ การมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ การขาดความอดทนในการฝึกภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟัง หรือการฝึกฝนทักษะการฟังนอกห้องเรียนน้อยเกินไป รวมถึงการฟังภาษาอังกฤษ

ไม่เข้าใจ และไม่ได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะที่ฟัง การไม่คุ้นเคยกับสำเนียงของเจ้าของภาษา หรือชาวต่างชาติ การไม่รู้คำศัพท์ จึงส่งผลให้นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และขาดความมั่นใจในการพูด ภาษาอังกฤษ จึงเป็นเหตุทำให้นักเรียนไม่สนใจภาษาอังกฤษ และมีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมาก สาเหตุสุดท้ายเกิดจากการมีภาระงานมากของครูที่นอกเหนือการจัดการเรียนการสอน และจำนวนนักเรียนในห้องมากเกินไป ส่งผลให้การจัดกิจกรรมด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อยลง โดยเฉพาะด้านการฟังจึงทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะไม่ต่อเนื่องแล้วทำให้การพัฒนาด้านการฟังไม่สำเร็จ สอดคล้องกับผลการวิจัยในประเทศที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์ทั้ง 5 ระดับ คือ 1.ระดับทักษะกลไก (Mechanical skills) 2.ระดับความความรู้ (Knowledge) 3.ระดับถ่ายโอน (Transfer) 4.ระดับสื่อสาร (Communication) 5.ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) (กมลทิพย์ เศรษฐมณี, 2530; เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรวงศ์, 2531) ดังนั้น การที่ผู้เรียนจะเรียนให้บรรลุตามวัตถุประสงค์นั้น อาศัยการเรียนการสอนในชั่วโมงเรียนในห้องเรียนไม่เพียงพอ เพราะเวลาเรียนมีจำกัดทำให้ครูไม่สามารถจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษมีส่วนช่วยเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนที่มีบทบาทมากที่สุดในการจัดการศึกษา เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพ (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2535)

การเรียนรู้และฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียนไม่เพียงพอ ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy) คือ ความสามารถที่จะควบคุมตัวเองในการเรียนรู้อย่างอิสระ (Scharle & Szabó, 2000) ซึ่งนักการศึกษาที่ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเอง คือ Holec กล่าวว่า “การเรียนรู้ด้วยตนเอง” หมายถึง ผู้เรียนที่เรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระคือการที่ผู้เรียนสามารถรับผิดชอบหน้าที่ของการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ และแตกต่างกันโดยไม่จำเป็นต้องใช้ความสามารถของตนเองอย่างเต็มที่ ซึ่งอาจเป็นผลมาจากระดับความสามารถที่แตกต่างกันของแต่ละบุคคล และโอกาสในการเรียนรู้ (Holec, 1981) สอดคล้องกับ Boud (1981) พบว่า ผู้เรียนสามารถหาความรู้โดยไม่ต้องรอการถ่ายทอดจากครูผู้สอน ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเองในห้องเรียน หรือนอกห้องเรียนมีส่วนช่วยให้ทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนมีการพัฒนา สอดคล้องกับ บุปผา อยู่ทรัพย์ (2555) ศึกษาการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และทักษะการเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร และทักษะการเรียนของมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษา ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่า การสอนกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองให้แก่ นักศึกษาในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ สามารถพัฒนาความสามารถการเรียนรู้

ภาษาอังกฤษด้วยตนเองให้นักศึกษาได้ โดยเปรียบเทียบคะแนนจากการทำแบบสอบถามก่อน และหลังการใช้คู่มือนักศึกษา

ปัจจุบันมีแหล่งกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมากมายที่เอื้อต่อการฝึกความสามารถด้านภาษาอังกฤษ เช่น การเล่นเกมอินเทอร์เน็ตโดยใช้ภาษาอังกฤษ การฟังเพลง หรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ การอ่านป้ายประกาศภาษาอังกฤษ หรือป้ายโฆษณาที่เป็นภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์แล้วอ่านคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ การเขียนข้อความโต้ตอบภาษาอังกฤษผ่านทางโปรแกรมออนไลน์ เช่น MSN Messenger Facebook และ Skype การอ่านรายการอาหารที่ร้านอาหารเป็นภาษาอังกฤษ และการพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่พบตามสถานที่ต่าง ๆ เป็นต้น (อาทิตยา เวียงนิล, 2553) ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยต่างประเทศ พบว่า นักเรียนใช้เวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งกิจกรรมที่พบบ่อย คือ กิจกรรมด้านการฟัง และกิจกรรมด้านการอ่าน มากกว่ากิจกรรมด้านการพูด (Hyland, 2004) แม้ว่านักเรียนอาจจะมีความรู้สึกเชิงลบกับการใช้ภาษาอังกฤษในที่สาธารณะ แต่นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จ โดยการแสวงหาโอกาสอย่างกระตือรือร้นในการใช้ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง (Hyland, 2004, p. 180) สอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยของ Chen (2009); Rubin (1975) และฤติรัตน์ ชุษณะโชติ (2559) พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษต่าง ๆ นอกห้องเรียนมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียน ดังนั้น ครูควรสนับสนุนให้นักเรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

อย่างไรก็ตามจากการศึกษาวิจัยในประเทศ และต่างประเทศ พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเองมีการศึกษาค่อนข้างน้อย และงานวิจัยด้านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่เน้นเฉพาะด้านทักษะการฟังมีการศึกษาค่อนข้างน้อยมาก ดังนั้นจึงเป็นเหตุผลสำคัญที่ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจในการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดรัฐบาล ในจังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42 เนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษในจังหวัดนครสวรรค์ ตั้งอยู่ในเมือง มีสภาพแวดล้อม และบริบท เกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษมากมายที่เอื้ออำนวยต่อการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อทราบประเภท ความถี่ ระยะเวลา และวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยจำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียน เพื่อใช้เป็นข้อเสนอแนะสำหรับครู นักเรียน ผู้ปกครอง สำหรับการเลือกใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังในการจัดกิจกรรมและสภาพแวดล้อม รวมถึงการเลือกกิจกรรมสำหรับการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง

คำถามการวิจัย

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังประเภทใดบ้าง
2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถด้านการฟังต่างกันทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง แตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร
3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีลักษณะและวิธีทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังอย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง ดังนี้
 - 1.1. เพื่อศึกษาประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามตัวแปรตามความสามารถด้านการฟัง
 - 1.2. เพื่อเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง
2. เพื่อศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดรัฐบาล ในจังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42
2. การวิจัยครั้งนี้ศึกษานักเรียนหลักสูตรปกติ เพื่อสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยศึกษา 4 มิติ ดังนี้
 - 2.1 ประเภทกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (กิจกรรมทั้งหมด 8 ประเภท)
 - 2.2 ความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง (จำนวนครั้งของการทำกิจกรรม)
 - 2.3 ระยะเวลาของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง (จำนวนนาที หรือ ชั่วโมงของการทำกิจกรรม)

2.4 ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียน หมายถึง พฤติกรรม การรับรู้ของนักเรียนที่เกิดขึ้นในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง ดังนี้

1. กระบวนการปฏิบัติของนักเรียนในการเข้าถึงกิจกรรมการฟังผ่านสื่อต่าง ๆ (เช่น โทรศัพท์ โทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต)
2. พฤติกรรมการฟังของนักเรียนที่เกิดขึ้นขณะทำกิจกรรม ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมการใช้วิธีการแก้ปัญหาที่พบขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง เช่น การฟังอย่างเดียว หรือการฟังแล้วมีพฤติกรรมการรับรู้อื่น ๆ ตามไปด้วย เช่น การฟังแล้วพูด เขียน อ่านตาม ถามคนอื่น หาคำศัพท์ โดยการเปิดพจนานุกรม หรือค้นหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น google หรือหาตัวช่วยอื่น ๆ การบันทึกเสียงแล้วฟังซ้ำ
3. พฤติกรรมการฟังของนักเรียนเมื่อมีปัจจัยด้านอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งส่งผลต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น
 - 1) วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรม
 - 2) พื้นฐานความรู้ทางภาษา
 - 3) สังคม (เพื่อน พ่อ แม่ บุคคลอื่น ๆ)
 - 4) ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม และ
 - 5) ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening) เป็นต้น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง หมายถึง การปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เกี่ยวข้องด้านการฟังที่อยู่นอกห้องเรียนในช่วงเวลาว่าง หรือไม่ว่าง โดยความสมัครใจ และไม่เป็นส่วนหนึ่งที่ได้รับมอบหมายให้ทำโดยครู ซึ่งการใช้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ อาจเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน หรือไม่เกี่ยวข้องก็ได้ เช่น

1. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ คือ การฟังเพลงทุกประเภท (เช่น เพลงป๊อป ร็อก) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ร้านอาหาร ศูนย์การค้า ป้ายรถเมล์ ร้านคาราโอเกะ)
2. การฟังประกาศภาษาอังกฤษ คือ การฟังประกาศสั้น ๆ ทุกประเภทที่แจ้งข้อมูลเฉพาะ มีทั้งฟังแบบควบคุมได้ (เลือกฟังได้) หรือควบคุมไม่ได้ (เลือกฟังไม่ได้) (เช่น ประกาศของสายแจ้งเที่ยวบิน ขายเป็นสินค้า เรียบัตรคิว) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)

3. การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ คือ การฟังเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกอ่านและบันทึกไว้ในรูปแบบเสียง (เช่น นิทาน นิยาย หรือหนังสือ) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต CD) ในทุกสถานที่

4. การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ คือ การฟังหรือดูรายการที่เป็นข่าวสาร (เช่น ข่าวการเมือง พยากรณ์อากาศ กีฬา) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่

5. การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ คือ การชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษทุกประเภทที่มีเรื่องราว ฉาก ตัวละคร และการสนทนา (เช่น การ์ตูน ภาพยนตร์รักโรแมนติก ซีรีส์) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต ดีวีดี) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ร้านอาหาร โรงภาพยนตร์)

6. การดูรายการภาษาอังกฤษ คือ การดูรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษต่าง ๆ (เช่น ทอล์คโชว์ เกมโชว์ สารคดี โฆษณา) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่

7. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) คือ การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่

8. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) คือ การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน นักท่องเที่ยว) โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือ Line) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ท่องเที่ยว)

ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ประสิทธิภาพของการรับรู้ข้อมูลผ่านเสียงภาษาอังกฤษที่ได้ยินของนักเรียนที่สามารถเข้าใจความหมายในสิ่งที่ฟังจากแบบวัดความสามารถทางภาษาใช้สำหรับในโรงเรียน ของ Cambridge English Language Assessment ใช้ส่วนของแบบทดสอบการฟังของ A2 Key English Test (KET) เพื่อจำแนกตามกลุ่มความสามารถเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ นักเรียนกลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดรัฐบาล ในจังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังเป็นแนวทางในการเลือกใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการฟังในห้องเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานทางภาษาที่แตกต่างกันเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน
2. ใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการเสนอแนะการเลือกและการเข้าถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังผ่านสื่อต่าง ๆ รวมถึงวิธีการทำกิจกรรมแก่นักเรียนสำหรับการเรียนรู้หรือฝึกความสามารถด้านการฟังด้วยตนเอง
3. ใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังเป็นแนวทางในการเลือกใช้ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังสำหรับการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านของผู้ปกครองเพื่อสร้างแรงจูงใจและส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษาของบุตรหลานที่มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษในระดับพื้นฐานทางภาษาที่ต่างกัน
4. เพื่อเป็นประโยชน์แก่นักการศึกษา นักวิจัย และผู้ที่สนใจในการใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาค้นคว้าต่อ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น มีแนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ
 - 1.1. ความหมายของการฟัง
 - 1.2. ความหมายของความสามารถในการฟัง
 - 1.3. ปัญหาการเรียนรู้การฟังในภาษาต่างประเทศ
 - 1.4. ประเภทของการฟัง
2. กิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง
 - 2.1. ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
 - 2.2. ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
 - 2.3. รายละเอียดของกิจกรรมแต่ละประเภทจากการวิเคราะห์ตามแง่มุมที่หลากหลาย
 - 2.4. ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
3. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง
 - 3.1. หลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านการฟัง
4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
 - 4.1. ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy)
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษ
 - 5.1. งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
 - 5.2. งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง
 - 5.3. งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังมีผลต่อพัฒนาการ

1. ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ

1.1 ความหมายของการฟัง

การฟังเป็นทักษะทางการสื่อสารประเภทหนึ่ง ซึ่งได้ถูกจัดให้อยู่ในประเภทของการรับสาร และยังเป็นทักษะการใช้ภาษาที่ใช้มากที่สุดในชีวิตประจำวัน โดยอาจกล่าวได้ว่าทักษะการฟังนั้น เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน โดยในปัจจุบันมีคนให้คำนิยาม และความหมายของการฟังไว้อย่างหลากหลายซึ่งอาจจะสรุปได้ดังนี้

Steil, Barker และ Watson (1983) และ Feyten (1991) ได้ให้ความหมายของการฟัง คือ กิจกรรมที่สัมพันธ์กันทั้ง 4 ด้าน ได้แก่

1. การรับข้อมูลผ่านทางโสตประสาท (Sensing) คือ การได้ยินข่าวสาร หรือข้อมูลต่าง ๆ ที่เป็นคำพูด หรือที่ไม่ใช่คำพูด
2. การตีความ (Interpreting) คือ กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ
3. การประเมิน (Evaluating) คือ การแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นส่วนตัว โดยการยอมรับ หรือไม่ยอมรับในสิ่งที่ผู้พูดกล่าวถึง
4. การตอบโต้ (Responding) คือ การใช้วิธีการที่อาจจะเป็นคำพูด หรือไม่ใช่คำพูด ตอบสนองกับข้อมูลข่าวสารที่ผู้ฟังได้รับมา

Underwood (1989) ได้ให้ความหมายของการฟัง คือ การที่ผู้ฟังให้ความสนใจ และความพยายามเพื่อที่จะทำความเข้าใจในความหมายของสิ่งที่ได้ฟัง หรือได้ยิน รวมทั้งความพยายามเข้าใจ ความหมายให้ได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร หรือสิ่งที่ได้ยิน

Yagang (1993) ให้ความหมายของการฟัง หมายถึง ความสามารถในการบอก และเข้าใจ ผู้พูดว่าพูดอะไรออกมา บุคคลที่มีความสามารถในการฟัง คือ บุคคลที่สามารถอธิบายได้ว่าผู้พูดกำลัง จะพูดอะไรต่อไป สามารถคาดเดาความหมายของศัพท์ที่ไม่รู้ และสามารถนำความรู้เดิมไปต่อความรู้ ใหม่ในเนื้อหาที่รับฟังใหม่ได้ จับประเด็น หรือใจความสำคัญได้

Dakin (1980) การฟัง หมายถึง ส่วนหนึ่งของกระบวนการสื่อสาร เพราะทำให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ ผู้พูดพูด

Halliday (1978) การฟัง หมายถึง การฟังคำพูด หรือเสียงที่มีความหมาย หรือไม่มี ความหมาย

Busby และ Majors (1987) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการฟังไว้ว่า การฟัง คือ กระบวนการ ของการรับรู้ การให้ความสนใจ และการตีความข้อมูล หรือตัวบ่อนภาษาที่ได้รับทางโสตประสาท ซึ่งการรับตัวบ่อนภาษานี้เกิดขึ้นโดยตั้งใจ เมื่อรับตัวบ่อนภาษาเข้ามาแล้ว ผู้ฟังจะมีการวิเคราะห์ เนื้อหาสาระตลอดจนแหล่งที่มาของตัวบ่อนภาษานั้น สอดคล้องกับความหมายของการฟังที่กล่าวไว้

โดย Cook (1991) การฟัง คือ ความสามารถในการตีความหมายของสารที่ได้รับ โดยการตีความนั้น จะมีลักษณะคล้ายกับการที่นักถอดรหัส (Cryptographer) ทำการถอดรหัสจากข้อมูลที่ได้รับโดยไม่รู้รหัสมาก่อน และยังสอดคล้องกับ Krashen และ Terrell (1983) ให้ความหมายของการฟัง คือ การที่ผู้ฟังได้รับตัวป้อนภาษา (Input) ที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง โดยการศึกษาภาษาต่างประเทศนั้น Krashen และ Terrell (1983) ได้เสนอแนะว่า ผู้สอนควรจะให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาที่สองจนเกิดการรับรู้เกี่ยวกับภาษาพอสมควรก่อน แล้วจึงให้ผู้เรียนพูดภาษานั้น

Rivers และ Temperley (1978) การฟัง หมายถึง การรวมกันระหว่างสองหน่วยย่อย ๆ คือ การรวมกันระหว่างความรู้ทางภาษากับการรับรู้

Marcus (1977) การฟัง หมายถึง กระบวนการที่เสียงถูกเปลี่ยนเป็นสิ่งที่มีความหมายในใจของผู้ฟัง

กรรณิกา เครือหนู (2541) ได้สรุปความหมายของการฟังไว้ คือ การฟังเป็นกระบวนการเกี่ยวกับการสร้างความหมายในสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน โดยที่ผู้ฟังจะให้ความสนใจ หรือความสนใจในสิ่งที่จะฟัง โดยจะรับรู้ และทำความเข้าใจกับเสียง หรือสิ่งที่ผู้ฟังได้ยินทั้งที่เป็นข้อมูลที่เป็นคำพูด และไม่ใช่คำพูดที่ผ่านเข้ามาทางหู หลังจากนั้นผู้ฟังจะใช้ความรู้ทั่วไปรวมถึงความคุ้นเคยกับภาษาที่ได้รับฟังในการตีความ ประเมิน แปลความหมาย คาดคะเน และตอบโต้ข้อมูลนั้น ๆ ให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของผู้ส่งสาร

สายฝน ทรงเสียงไชย (2544) ได้สรุปความหมายของการฟังว่า การฟัง คือ ปัจจัยป้อนเข้าเมื่อผู้ฟังเข้าใจก็สามารถแสดงออกทางคำพูดได้ ประสิทธิภาพของการฟังขึ้นอยู่กับความสนใจ และความตั้งใจของผู้ฟัง เพื่อให้เข้าใจความหมายของผู้พูดอย่างชัดเจน การฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังจะต้องใช้ความสามารถในการเรียบเรียง ตีความ เพื่อจะได้เข้าใจสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาว่ามีความหมายอย่างไร โดยใช้ประสบการณ์เดิมของผู้ฟังผสมผสานจึงจะเป็นการฟังที่สมบูรณ์

Nicholas (1988) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการฟังไว้ว่า การฟัง หมายถึง กระบวนการที่เกิดขึ้นภายใน ซึ่งไม่สามารถสังเกตได้โดยตรง และไม่มีใครสามารถบอกได้อย่างแน่นอนว่า ในขณะที่ผู้ฟังได้ยินสิ่งนั้น ๆ จนทำให้เกิดความเข้าใจ เกิดอะไรขึ้น หรือ ณ ขณะนั้นผู้ฟังคิดอย่างไร นอกจากนี้ Nicholas (1988) กล่าวว่า การฟังเป็นกระบวนการที่มีความหมายที่ผู้ฟังจะต้องใช้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกันอย่างต่อเนื่องระหว่างข้อมูลของผู้ฟังกับข้อมูลของผู้พูด

Finocchiaro และ Brumfit (1983) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน คือ การถอดความในภาษา และการตีความโดยการผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งผู้ฟังนั้น จำเป็นที่จะต้องมีความตั้งใจ และมีความจำในสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน ซึ่งสิ่งที่ผู้ฟังได้ยินแล้วจำเหล่านี้จึงจะทำให้เกิดความเข้าใจ

ดังนั้นอาจจะสรุปความหมายของการฟังได้ดังนี้ การฟัง คือ กระบวนการรับรู้อย่างหนึ่ง ซึ่งเป็นการรับสาร หรือข้อมูลต่าง ๆ ผ่านเข้าโสตประสาทในรูปแบบของเสียง อาจเป็นเสียงพูด หรือไม่ใช่เสียงพูดก็ได้ เสียงจะถูกแปลงเป็นสิ่งที่มีความหมายในใจของผู้ฟัง ซึ่งการฟังยังเป็นกระบวนการที่ผู้ฟังต้องใช้ความสามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อความหมาย โดยการเรียบเรียง ตีความ คาดเดาประโยค โดยใช้ความรู้เดิมผนวกความรู้ใหม่ ซึ่งนับว่าทักษะการฟังเป็นทักษะที่สำคัญ และใช้มากที่สุดของมนุษย์ การฟังเป็นการสื่อสารที่เป็นทักษะหนึ่งที่เกิดก่อนทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน การฟังมีความสำคัญต่อความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของการสื่อสารอย่างมาก ซึ่งความล้มเหลวของการสื่อสารนั้นเกิดจากการฟังมากที่สุด ดังนั้น การฟังอย่างมีประสิทธิภาพจึงมีความสำคัญ และทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผล

1.2 ความหมายของความสามารถในการฟัง

ความสามารถในการฟัง คือ การที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษมีความเข้าใจในคำพูด ข้อความ วลี หรือประโยคที่ได้ยิน โดยสามารถสรุปใจความสำคัญของสิ่งต่าง ๆ ที่ได้ยิน หรือเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด หรือสิ่งที่ได้ยินโดยใช้ความรู้ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ความเข้าใจถึงสถานการณ์ในการฟัง รวมถึงการใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ฟังสามารถที่จะเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่ได้ยิน จากการศึกษาความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งพอที่จะสรุปได้ดังต่อไปนี้

Rost (1991) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษว่า ผู้ฟังต้องมีความสามารถในการใช้ทักษะต่าง ๆ ที่ประกอบไปด้วย 3 ทักษะ ดังต่อไปนี้

1. ทักษะการรับรู้ (Perceptive skills) คือ ความสามารถในการจำแนกเสียงต่าง ๆ และสามารถจดจำคำพูด หรือประโยคที่ฟังได้
2. ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) คือ ความสามารถในการจำแนกหน่วยทางไวยากรณ์และการจำแนกหน่วยทางภาษาที่ควรนำไปใช้ได้
3. ทักษะด้านการสังเคราะห์ (Synthesis skills) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวชี้แนะด้านภาษากับส่วนอื่น ๆ และความสามารถในการนำความรู้เดิมมาใช้ประกอบความรู้ใหม่ที่ได้ฟังเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟังได้อย่างเหมาะสม

สามารถสรุปได้ว่าทักษะทั้ง 3 ด้าน ที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้มีความสัมพันธ์กัน ซึ่งแต่ละทักษะมีผลต่อความสามารถในการเข้าใจด้านการฟังภาษาอังกฤษ สอดคล้อง Valette and Disick (1972) ความสามารถด้านการฟัง ต้องประกอบด้วยระดับการฟัง 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก คือ ความสามารถในการแยกแยะถึงความแตกต่างทางภาษาระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศที่ได้ยิน เช่น การแยกแยะความแตกต่างจากคำ หรือประโยคที่ได้ยิน ซึ่งอาจไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ คือ การฟังที่จะสามารถเข้าใจความหมายของคำ ประโยคต่าง ๆ หรือสามารถปฏิบัติตามคำสั่งต่าง ๆ ที่เคยเรียนมาแล้วได้อย่างถูกต้อง
3. ระดับถ่ายโอน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำ คำศัพท์ ประโยค รวมถึงไวยากรณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง โดยสามารถเลือกใช้คำ หรือข้อความที่เหมาะสมในการตอบคำถาม รวมถึงการเข้าใจความหมายของข้อความที่มีความยาวหลาย ๆ ประโยคได้ถูกต้อง
4. ระดับสื่อสาร คือ ความสามารถที่จะเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำ คำอธิบาย รวมถึงการเข้าใจความหมายของข้อความที่มีคำศัพท์ใหม่โดยการคาดเดาความหมายจากความรู้เดิม
5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ คือ ความสามารถในการวิเคราะห์ หรือการแยกแยะภาษาที่ได้ยิน โดยรู้ว่าเป็นภาษาของชนชาติใด และสามารถเข้าใจความหมายทางตรง และทางอ้อม หรือความหมายแฝงของคำ หรือประโยคนั้น ๆ ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งยังสามารถเข้าใจความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียง หรือการเน้นเสียง รวมทั้งการเข้าใจอารมณ์ และน้ำเสียงของผู้พูดได้

Peterson (1991) ให้ความหมายของความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการรับสาร หรือการฟัง ประกอบด้วย การมีเจตคติที่ดีต่อการฟัง การมีความอดทนในการฟัง การใช้ความรู้เดิม การคาดเดาข้อมูลต่าง ๆ และการมีทักษะการวิเคราะห์

Richards (1988) ให้ความหมายของความสามารถการฟังภาษาอังกฤษ คือ การสื่อสารในรูปแบบการส่ง และรับข้อมูล ซึ่งมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในการฟัง โดยความสามารถด้านการฟังเริ่มจากที่ผู้ฟังพิจารณาการฟังจากหน่วยย่อย ๆ และนำความรู้เดิมด้านภาษา และประสบการณ์ที่ผ่านมานำมาใช้ ซึ่งหน่วยย่อยของภาษาประกอบด้วย 4 ข้อ ดังนี้

1. การฟังอย่างคร่าว ๆ
2. การฟังแบบแบ่งเสียงที่ได้ยินซึ่งมีลักษณะการเชื่อมเสียงกันออกมาเป็นคำ ๆ เช่น
 - 2.1. A friend of mine ซึ่งประกอบด้วย 4 คำ คือ a friend of mine.
 - 2.2. Take care of ซึ่งประกอบด้วย 3 คำ คือ take care of
3. การใช้ตัวชี้แนะเพื่อจุดเน้นของเสียงที่ได้ยิน
4. การใช้ตัวชี้แนะทางไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเพื่อเรียบเรียงเสียงที่ออกมาเป็นหน่วยย่อย ๆ ที่ให้ความหมาย เช่น His pen which I lend you. สามารถแยกเป็น His pen และ which I lend you. ไม่ใช่เป็นการแยกดังต่อไปนี้ คือ His pen which. และ I lend you.

Harris (1974) ได้จำแนกความสามารถทางด้านการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับ รวมทั้งให้ตัวอย่างของลักษณะความสามารถของการฟังในระดับต่าง ๆ ดังนี้

1. ความสามารถในการจำแนกเสียง ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในการจำแนกเสียงคำ โทด ๆ โดยสามารถจำแนกเสียงได้ว่ามีความเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร และความสามารถในการจำแนกเสียงของคำที่อยู่ในข้อความ โดยสามารถจำแนกได้ว่าคำใดที่ได้ยินในประโยค หรือประโยคใด
2. ความเข้าใจข้อความที่ได้ยิน ซึ่งประกอบไปด้วยความสามารถในการปฏิบัติตามประโยค คำสั่งที่ให้ฟัง ความสามารถในการเลือกคำตอบให้ตรงกับสิ่งที่ได้ยิน หรือความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวต่าง ๆ ที่ได้ฟังจากบทสนทนา และความสามารถที่จะเข้าใจเรื่องราวทั่วไปที่จำลองสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้

สุจินต์ หนูแก้ว (2554) ได้กล่าวไว้ว่า ความสามารถด้านการฟัง คือ การที่ผู้ฟังมีความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง โดยสามารถสรุปใจความสำคัญ หรือสรุปความตามวัตถุประสงค์ของผู้พูด หรือผู้ที่ส่งสารได้ตรงตามความหมาย หรือตรงตามวัตถุประสงค์ โดยผู้ฟังจะต้องใช้ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์ สังคมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หรือความสัมพันธ์ของข้อความเพื่อใช้ในการสื่อความหมายทำให้ตัวผู้ฟังเกิดความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง

ปิยัญฐ์ ทั้งจันทร์แดง และสิทธิพล อาจอินทร์ (2558) ความสามารถด้านการฟัง หมายถึงความสามารถของนักเรียนในการเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และประโยคที่กำหนดให้ โดยมีการทดสอบ คือ (1) การจำแนกเสียงโดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และประโยค (Sentence Stress) (2) การทดสอบความเข้าใจของข้อความ เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง ฟังเสียงแล้วตอบคำถามจากตัวเลือกที่กำหนดให้ (3) เลือกภาพให้ตรงกับประโยคที่ได้ยิน ให้สามารถเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาพ และสิ่งที่ฟัง

วัชรวิ พรหมโชติ (2553) ให้ความหมายของ ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการรับรู้โดยการฟังบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยสามารถฟัง และประมวลผลที่ได้จากการฟังนำมาติดต่อกับบุคคลอื่น ๆ ได้โดยวัดจากแบบทดสอบก่อน และหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะด้านการฟัง-พูด

พัชรพร เขียววีรัมย์ (2537) ให้ความหมายของความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำ วลี ประโยค และข้อความอย่างละเอียด สามารถสรุปเนื้อหาเรื่องที่ฟัง รวมถึงเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้พูด

นิตยา รุ่งนาค (2529) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการทำแบบทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในด้านการตอบคำถาม การเขียนตามคำบอก การปฏิบัติตามคำสั่ง และการสนทนาโต้ตอบ

วิรัตน์ บุญมาตย์ (2539) ให้ความหมายของความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ คือ การที่ผู้เรียนมีความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ผู้เรียนสามารถจำแนกเสียง คำ

หรือข้อความที่ได้ฟัง มีความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา และสามารถนำความรู้ด้านภาษา และบริบทมาช่วยตีความคำพูดที่ได้ฟัง รู้จักเลือกใช้กลวิธีเพื่อช่วยให้เข้าใจสิ่งที่ฟัง รวมถึงสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง

ศรีเงิน แพสุพัฒน์ (2541) ให้ความหมายของความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ คือ ความสามารถของผู้ฟังในการรับรู้ และเข้าใจความหมายของ คำ วลี ประโยค และข้อความสำคัญ เข้าใจรายละเอียด สรุปความเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง สามารถใช้ความรู้เดิมผนวกกับความรู้ใหม่มาใช้ในการตีความให้เข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

ดังนั้นอาจจะสรุปความหมายของความสามารถทางการฟังได้ดังนี้ คือ ประสิทธิภาพของการรับรู้ข้อมูลผ่านเสียงภาษาอังกฤษที่ได้ยิน หรือการที่ผู้ฟังมีความเข้าใจในสิ่งที่ฟังผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น การฟังวิทยุ การดูภาพยนตร์ การฟังเพลง และอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยสามารถสรุปใจความสำคัญของข้อมูลที่รับ หรือผู้ที่ส่งสารได้ตรงตามความหมาย หรือวัตถุประสงค์ ซึ่งในการเป็นผู้ฟังที่ดีนั้นจะต้องอาศัยทักษะทั้ง 3 ด้าน อันได้แก่ 1. ทักษะการรับรู้ (Perceptive skills) 2. ทักษะการวิเคราะห์ (Analysis skills) และ 3. ทักษะด้านการสังเคราะห์ (Synthesis skills) ซึ่งความสามารถด้านการฟังสามารถแบ่งได้ 5 ระดับ คือ ระดับกลไก ระดับความรู้ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ทั้งนี้ความสามารถทางการฟังอาจจะต้องอาศัยความสามารถทางด้านต่าง ๆ เช่นกัน จึงจะทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ หรือบรรลุตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ที่ผู้พูด หรือผู้ส่งสารได้กำหนดไว้

1.3 ปัญหาการเรียนรู้การฟังในภาษาต่างประเทศ

จากการศึกษาจากงานวิจัยทั้งในและต่างประเทศ พบว่า ปัญหาการเรียนรู้ด้านการฟังในภาษาต่างประเทศเกิดได้หลายปัจจัย และหลายสาเหตุ ซึ่งปัญหา และอุปสรรคเหล่านี้อาจจะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ทำให้ผู้เรียนมีเจตคติในทางลบกับการเรียนภาษา ซึ่งทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์ตามที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ได้มีการศึกษาเกี่ยวปัญหาของการเรียนภาษาอังกฤษโดยได้สรุป และกล่าวอ้างไว้ดังนี้

ธีระพงษ์ ใจใหญ่ (2558) จากการศึกษาวิจัยเรื่อง สภาพปัญหา และความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุดรธานีเขต 1 พบว่า จำนวนแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนภายในโรงเรียนไม่เพียงพอสำหรับนักเรียน รองลงมา คือ ความเหมาะสมของแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนภายในโรงเรียนสำหรับนักเรียน

Noom-Ura (2013) ศึกษาเรื่องปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย และครูสอนภาษาไทย ความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพครู ซึ่งเป็น การสำรวจปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และความต้องการในการพัฒนาวิชาชีพครูระดับมัธยมศึกษา ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ของเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา ในเขต 3 โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด และปลายปิด พบว่า ปัญหาเกี่ยวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีดังต่อไปนี้

1. นักเรียนมีผลการเรียนภาษาอังกฤษต่ำมาก
2. นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการฟัง และการออกเสียง
3. นักเรียนขาดโอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ความรู้ และทักษะด้านภาษาอังกฤษไม่เพียงพอ เช่น ความรู้และทักษะการฟัง
4. นักเรียนขาดความอดทนในการฝึกภาษาอังกฤษ เช่น ทักษะการฟัง (คะแนนเฉลี่ย 4.38-4.06) ซึ่งมีเพียงสองประเด็นที่เป็นปัญหาในระดับปานกลางเท่านั้น มุมมองของนักเรียนเกี่ยวกับประโยชน์ของภาษาอังกฤษ และความปรารถนาที่จะได้รับการสอนโดยเจ้าของภาษาอังกฤษ (คะแนนเฉลี่ย 3.09 และ 3.50)

พีระพงษ์ สุขแก้ว (2548) พบว่า นักวิชาการไทย และต่างประเทศวิเคราะห์สถานการณ์เกี่ยวกับปัญหาของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งปัญหาที่ค้นพบมีดังนี้

1. ปัญหาการขาดโอกาสการได้ยินได้ใช้ภาษาอังกฤษ คือ ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ภาษาไทยจึงเป็นภาษาแม่ที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้ยิน ได้ใช้ภาษาอังกฤษ นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษต่อเมื่ออยู่ในโรงเรียนเท่านั้น ดังนั้น บรรยากาศการใช้ภาษาอังกฤษจึงสำคัญกับผู้เรียน ผู้ปกครองควรจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน ซึ่งเป็นการจัดสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้กับผู้เรียน (English learning Environment)
2. ปัญหาเกิดจากนักเรียน คือ นักเรียนไม่สนใจภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีเป้าหมาย และประกอบกับนักเรียนมีพื้นฐานทางภาษาอังกฤษที่ไม่ดีด้วย จึงทำให้นักเรียนไม่กล้าแสดงออก และฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจ
3. จำนวนนักเรียนในห้องเรียนมีมากเกินไป ซึ่งมีประมาณ 40-50 คน ซึ่งยากต่อการฝึกทักษะ เพราะนักเรียนมีความสามารถระดับที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนที่มีความสามารถต่ำกว่าไม่ยอมมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมทางภาษาโดยเฉพาะการฝึกฟัง-พูด

ภัทราวลี กระแสร์ และกัญญภัทร นิธิศวรรภากุล (2555) ทำการศึกษาปัญหา ความต้องการ ความเชื่อมั่นในตนเอง และ เจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัญหา ความต้องการ ความเชื่อมั่นในตนเอง

และเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 ภาคปกติ จำนวน 250 คน ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร หรือวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารผ่านสื่อในภาคเรียนที่ 1/2553 พบว่า นักเรียนมีปัญหาด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้าน ซึ่งมีปัญหาอยู่ในระดับมาก แต่นักเรียนมีปัญหาด้านการฟังสูงสุด ซึ่งมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ 3.81

Soureshjani และ Riahipour (2012) จากการศึกษางานวิจัย พบว่า ขนาดของจำนวนนักเรียนมีจำนวนมากเกินไปในหนึ่งห้องเรียน ครูผู้สอนมักจะให้ความสนใจกับนักเรียนที่เก่งกว่า แต่ในขณะที่เดียวกันจะไม่สนใจเด็กนักเรียนที่มีความสามารถอ่อนกว่า ซึ่งจะทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะด้านการฟัง และทักษะด้านต่าง ๆ ในห้องเรียน

Goh (2000) พบว่า ปัญหาในการฟัง คือ ในขณะที่ฟังผู้ฟังไม่สามารถจำคำศัพท์ที่เรียนรู้ไปแล้วได้ ผู้ฟังต้องใช้เวลาในการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ฟังทำให้ละเลยการฟังข้อความถัดมา ผู้ฟังไม่สามารถจับคำพูดหลัก ๆ ได้ ผู้ฟังมีการฟังช่วงต้นของข้อความไม่ทัน ผู้ฟังไม่มีสมาธิในการฟัง ผู้ฟังลืมนิ่งที่ฟังอย่างรวดเร็ว ผู้ฟังไม่สามารถสรุปข้อความจากสิ่งที่ฟัง ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจข้อความทั้งหมดแต่เข้าใจเพียงระดับคำเท่านั้น สอดคล้องกับ Chen (2009) พบว่า ปัญหาการฟังของผู้เรียน คือ ผู้เรียนไม่เข้าใจสิ่งที่ฟัง และไม่ได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะที่กำลังฟัง

ดังนั้นปัญหาในการเรียนรู้การฟังภาษาอังกฤษอาจเกิดขึ้นได้จากหลายปัญหา และหลายสาเหตุ ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมภายในชั้นเรียน โอกาสของการใช้ภาษาอังกฤษ หรือการได้ยินเสียงภาษาอังกฤษ และอาจเกิดมาจากตัวผู้เรียนเอง เช่น ความกังวล ความอาย ความกลัว การไม่มีความอดทนในการฝึกทักษะการฟัง การไม่เห็นความสำคัญ การไม่ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นขณะฟังภาษา การขาดความมั่นใจในตัวเองในการใช้ภาษาอังกฤษ การไม่ยอมรับกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียน เช่น กิจกรรมด้านการฟัง ซึ่งปัญหาเหล่านี้ อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้การเรียนภาษาอังกฤษไม่ประสบความสำเร็จในตัวผู้เรียนเอง

1.4 ประเภทของการฟัง

การฟังสามารถแบ่งได้หลายประเภท เช่น การแบ่งตามทักษะการรับรู้ การแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการฟัง การแบ่งตามสื่อ เป็นต้น ซึ่งมีนักการศึกษาหลายท่านทำการแบ่งประเภทของการฟังไว้ดังต่อไปนี้

Nation และ Newton (2009) กล่าวว่า การฟังสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภท โดยแบ่งตามทักษะ คือ

1. การฟังแบบทางเดียว (One-way listening) คือ การถ่ายโอนข้อมูล ซึ่งเป็นลักษณะการที่ผู้ฟังรับข้อมูลเพียงฝ่ายเดียว

2. การฟังแบบสองทาง (Two-way listening) คือ การที่ยังคงมีการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม หรือการฟังที่มีการสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับ Lynch (1997) แบ่งประเภทของการฟังออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ การฟังแบบทางเดียว (One-way listening) คือ การที่ผู้ฟังรับข้อมูลเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีการโต้ตอบ เช่น การฟังบรรยาย การฟังวิทยุ และการฟังแบบสองทาง (Two-way listening) คือ การฟังที่เป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างกันในชีวิตจริงในสังคม

Tyagi (2013) กล่าวว่า การฟังมีหลายประเภทด้วยกัน ดังนี้

1. การฟังเชิงรุก (Active listening) คือ การฟังที่แสดงถึงความสนใจและกระตุ้นให้การพูดดำเนินต่อไป
2. การฟังอย่างตั้งใจ (Appreciative listening) คือ การหาแนวทางยอมรับและเห็นคุณค่าของบุคคลอื่นผ่านสิ่งที่ผู้พูดได้พูด การหาโอกาสชมเชย และการฟังสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อความเพลิดเพลิน เช่น การฟังเพลง
3. การฟังอย่างใส่ใจ (Attentive listening) คือ การฟังที่แสดงออกถึงความตั้งใจอย่างเห็นได้ชัด และฟังอย่างระมัดระวัง
4. การฟังที่มีอคติ (Biased listening) คือ การฟังที่มีอคติส่วนบุคคล เช่น บุคคลที่ฟังเพียงแค่ว่าสิ่งที่เขาสนใจฟังเท่านั้น
5. การฟังโดยไม่ตั้งใจ (Casual listening) คือ การฟังโดยไม่มีการแสดงถึงความตั้งใจอย่างชัดเจน แต่ความจริงแล้วอาจตั้งใจฟังอย่างมาก
6. การฟังอย่างเข้าใจ (Comprehension listening) คือ การฟังเพื่อความเข้าใจ
7. การฟังแบบวิเคราะห์ (Critical listening) คือ การฟังเพื่อประเมินผล วิเคราะห์ หรือแม้แต่การตัดสินสิ่งที่ผู้พูดได้พูด
8. การฟังอย่างลึกซึ้ง (Deep listening) คือ การฟังเพื่อเข้าใจผู้คน บุคลิก ลักษณะ และความจริงใจ รวมทั้งแรงกระตุ้นในการพูด
9. การฟังเพื่อแยกแยะ (Discriminative listening) คือ การฟังเพื่อระบุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
10. การฟังเพื่อเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Empathetic listening) คือ การฟังเพื่อเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นกำลังรู้สึก ซึ่งแสดงถึงการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น
11. การฟังเพื่อประเมินค่า (Evaluative listening) คือ การฟังเพื่อประเมินค่า และวิจารณ์
12. การฟังอย่างเพิกเฉย (Inactive listening) คือ การฟังแบบแสร้งทำ แต่อันที่จริงแล้วกำลังใช้เวลาในการคิด
13. การฟังเพื่อตัดสิน (Judgmental listening) คือ การฟังเพื่อประเมินค่าและวิจารณ์

14. การฟังเพียงบางส่วน (Partial listening) คือ การฟังอย่างตั้งใจ แต่บางครั้งก็ใช้เวลาในการคิดเรื่อยเปื่อย หรือการคิดเพื่อพูดตอบโต้
15. การฟังเพื่อสะท้อนกลับ (Reflective listening) คือ การฟังเพื่อสะท้อนสิ่งที่ผู้อื่นได้พูดไปแล้ว
16. การฟังเพื่อความสัมพันธ์ (Relationship listening) คือ การฟังเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้อื่น
17. การฟังอย่างเห็นอกเห็นใจ (Sympathetic listening) คือ การฟังด้วยความกังวลถึงความเป็นอยู่ที่ดีของผู้อื่น
18. การฟังเพื่อบำบัดโรค (Therapeutic listening) คือ การฟังเพื่อเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นที่กำลังรู้สึก ซึ่งแสดงถึงการเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น
19. การฟังโดยสมบูรณ์ (Total listening) คือ การฟังที่ให้ความสนใจอย่างมากในสิ่งที่ได้ฟังและเข้าใจความหมายเชิงลึก

Brown (2017) กล่าวว่า การแบ่งประเภทของการฟังสามารถแบ่งได้ 6 ประเภท ตามลักษณะของการฟัง ดังนี้

1. การฟังแบบเข้ม (Intensive listening)
2. การฟังแบบเลือกฟัง (Selective listening)
3. การฟังแบบโต้ตอบ (Interactive listening)
4. การฟังอย่างเข้มข้น (Extensive listening)
5. การฟังแบบตอบสนองต่อการฟัง (Responsive listening)
6. การฟังแบบอิสระ (Autonomous listening)

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) สามารถแบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษ ตามประเภทของสื่อจะสามารถแบ่งออก เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1. สื่อสามัญหรือสื่อธรรมชาติ ได้แก่ บรรยากาศที่มีอยู่โดยธรรมชาติ เช่น คลื่นเสียง หรือคลื่นแสง
2. สื่อบุคคลหรือสื่อมนุษย์ ได้แก่ ตัวคนที่เป็นเครื่องนำเรื่องราวจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่ง เช่น ผู้สื่อข่าว
3. สื่อเฉพาะกิจ ได้แก่ สื่อที่ทำหน้าที่จงจรจำกัดเฉพาะเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ป้ายชื่อ ป้ายโฆษณา การประชุม การแสดง การแข่งขันกีฬา
4. สื่อสิ่งพิมพ์ เป็นสื่อที่แพร่หลาย และสำคัญในสังคมปัจจุบัน ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร แผ่นพับ ใบประกาศแจ้งความ

5. สื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสูง มีอำนาจสูง และแพร่กระจายกว้างขวาง เช่น วิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ แอบบันทิกเสียง วิดีทัศน์ดาวเทียม สื่อสารคอมพิวเตอร์

ดังนั้นการฟังสามารถแบ่งได้หลายประเภท เช่น การแบ่งตามทักษะของการรับรู้ การแบ่งตามลักษณะของการฟัง การแบ่งตามวัตถุประสงค์ การแบ่งตามสื่อ และอื่น ๆ ดังนี้ 1. การแบ่งตามทักษะของการรับรู้ คือ การฟังแบบทางเดียว และการฟังแบบสองทาง 2. การแบ่งตามวัตถุประสงค์ของการฟัง เช่น การฟังเพื่อแยกแยะ การฟังเพื่อความสัมพันธ์ การฟังเพื่อการบำบัดโรค และอื่น ๆ 3. การแบ่งตามลักษณะของการฟัง เช่น การฟังแบบเลือกฟัง การฟังแบบโต้ตอบ การฟังเพลงอย่างเข้มข้น การฟังแบบตอบสนองต่อการฟัง และการฟังแบบอิสระ และ 4. การแบ่งตามสื่อประกอบด้วย 5 ประเภท คือ สื่อสามัญหรือสื่อธรรมชาติ สื่อบุคคลหรือสื่อมนุษย์ สื่อเฉพาะกิจ สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ อย่างไรก็ตามการฟังสามารถแบ่งประเภทของการฟังได้อีกหลากหลาย

2. กิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง

2.1 ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จากผลการศึกษาวิจัยทั้งในและต่างประเทศเกี่ยวกับความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน ที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เพื่อเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ และพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมาย หรือ คำจำกัดความเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังในแง่มุมต่าง ๆ ดังนี้

Sumonviriya (2007) ให้ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เองได้โดยไม่ต้องมีผู้สอนมาคอยกำกับหัวข้อในการทำกิจกรรม หรือสามารถกล่าวได้ว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผู้เรียนอาจจะเกิดกระบวนการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมด้านการฟังโดยไม่ถูกบังคับโดยผู้สอน และเป็นกิจกรรมที่สามารถเรียนรู้ทั้งทางตรง และทางอ้อม เช่น การฟังหรือร้องเพลง การดูรายการโทรทัศน์ วิดีทัศน์ ดีวีดี หรือวีซีดีภาษาอังกฤษ การดูคลิปยูทูปภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ การฟังวิทยุ การสนทนากับบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อน ครู ครอบครัว ชาวต่างชาติ การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ต หรือโทรศัพท์ การฟังข่าว การฟังประกาศ การฟังหนังสือเสียง เป็นต้น

Benson (2013) ให้ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ การเรียนรู้ความหลากหลายของประเภทกิจกรรมที่เกี่ยวกับการฟัง ที่เป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดย

ในทุกกิจกรรมถือได้ว่าเป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติ หรือการเรียนรู้แบบทางตรงที่เป็นการเรียนรู้แบบธรรมชาติของมนุษย์

Chusanachoti (2009) ให้ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ กิจกรรมที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม หรือมีส่วนในการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษโดยปราศจากการบังคับให้ทำ ทั้งนี้กิจกรรมที่เกิดขึ้นอาจเกี่ยวข้อง หรือไม่เกี่ยวข้อง กับเนื้อหาทางวิชาการที่เกี่ยวกับหัวข้อในการเรียนก็ได้ ซึ่งกิจกรรมนี้อาจจะไม่ใช่กิจกรรมที่ถูกจัดสภาพให้มีบริบทอยู่ทั้งในห้องเรียน ซึ่งเนื้อหาของการทำงานกิจกรรมต่าง ๆ ทางด้านการฟังภาษาอังกฤษเหล่านี้ก็อาจจะไม่เกี่ยวข้อง กับจุดประสงค์ของการเรียนรู้ หรือการฝึกภาษาอังกฤษ เช่น การดูหนังภาษาอังกฤษ การสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อน ๆ ครอบครั้ว ชาวต่างชาติ หรือบุคคลอื่น ๆ และการฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ

Yap (1998) ให้ความหมายของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ การเรียนรู้กิจกรรมแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งเป็นกิจกรรมภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการฟังที่สามารถทำในเวลาว่างโดยสามารถเป็นกิจกรรมที่นอกเหนือจากการถูกจัดสภาพแวดล้อมห้องเรียนแบบดั้งเดิม ที่ผู้สอนอาจมีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างออกไป ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้จำกัดการเรียนการสอนเพียงแคในห้องเรียนเท่านั้น กิจกรรมต่าง ๆ อาจจะมาจากการแสดงความคิดเห็นในการมีส่วนร่วมของผู้เรียนเป็นหลักก็ได้

Kuh (1994) และ Hyland (2004) ให้ความหมายโดยรวมของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ การปฏิบัติเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังที่นักเรียนสามารถเรียนรู้นอกห้องเรียน ซึ่งอาจจะปราศจากการควบคุมดูแลโดยครู ทั้งนี้ก็เรียนสามารถเลือกทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟังเองได้ตามความเหมาะสมของการปฏิบัติการทำงาน

Gao (2008) ให้ความหมายของกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ ความคาดหวังที่จะให้ผู้เรียนที่อยู่บริบทต่าง ๆ สามารถมีโอกาสที่จะพบและปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมที่คล้าย ๆ กันนอกห้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับการฟัง

จากความหมายของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังนั้นสามารถสรุปได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ การที่นักเรียนปฏิบัติเกี่ยวกับการใช้ภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ เกี่ยวข้องด้านการฟังที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน โดยการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องด้านการฟังนั้นอาจเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียน หรือไม่เกี่ยวข้องเลยก็ได้ ผู้เรียนสามารถเข้าร่วมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังได้ตามความสนใจของผู้เรียนเองในเวลาว่าง หรือไม่ว่างก็ได้ ซึ่งปราศจากการถูกควบคุม หรือการถูกมอบหมายให้ทำโดยครู กิจกรรมนอกห้องเรียนจะไม่ได้ถูกจัดสภาพขึ้นเหมือนกับสภาพห้องเรียนแบบดั้งเดิม นักเรียนสามารถเรียนรู้ทั้งทางตรง และทางอ้อม หรือการเรียนรู้แบบธรรมชาติ อย่างไรก็ตามกิจกรรมภาษาอังกฤษ

ด้านการฟังมีมากมาย เช่น การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ การฟังหนังสือเสียง ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ การดูหรือฟังข่าวภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ วีดิทัศน์ ดีวีดี หรือวีซีดีภาษาอังกฤษ การดูคลิปยูทูปภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ตหรือโทรศัพท์ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่นๆ เช่น เพื่อน ครู ชาวต่างชาติ และครอบครัว เป็นต้น

2.2 ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง มีหลากหลายประเภท ซึ่งนักเรียนสามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านสื่อต่าง ๆ ด้วยตนเอง ดังนี้

Chusanachoti (2009) ศึกษาการเรียนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งเป็นกรณีศึกษานักเรียนห้องโปรแกรมภาษาอังกฤษในประเทศไทย พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่นักเรียนนิยมทำ ได้แก่ การดูโทรทัศน์ หรือการดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ และการพูดคุยกับบุคคลอื่น ๆ หรือตัวเองเป็นภาษาอังกฤษ

Sumonviriyā (2007) ศึกษาการเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธีการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ประกอบด้วย 5 กิจกรรม ที่นักเรียนทำนอกห้องเรียน ดังต่อไปนี้ การฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การฟังโดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากเทป การดูรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ และการดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

Wiengnil (2010) ศึกษาการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องด้านการฟัง ประกอบด้วย 19 กิจกรรม ดังนี้ 1. การดูรายการที่เป็นภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ 2. การฟังรายการที่เป็นภาษาอังกฤษทางวิทยุ 3. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ 4. การพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติที่พบเห็นตามสถานที่ต่าง ๆ 5. การช่วยเหลือนักท่องเที่ยวที่พบตามท้องถนนเป็นภาษาอังกฤษ 6. การพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อน 7. การพูดภาษาอังกฤษกับสมาชิกในครอบครัว 8. การพูดภาษาอังกฤษกับครู 9. การดูวีดิทัศน์ ดีวีดี หรือ วีซีดีภาษาอังกฤษ 10. การดูภาพยนตร์แล้วอ่านคำบรรยายเป็นภาษาอังกฤษ 11. การดูภาพยนตร์แล้วพูดออกเสียงบทสนทนาตาม 12. การคุยกับคนในร้านค้าเป็นภาษาอังกฤษ 13. การคุยโทรศัพท์เป็นภาษาอังกฤษ 14. การเข้าร่วมชมรม หรือกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ 15. การร่วมกิจกรรมค่ายภาษาอังกฤษ 16. การเข้าร่วมโปรแกรมแลกเปลี่ยนในต่างประเทศ เช่น AFS 17. การผูกมิตรกับชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษ 18. การท่องเที่ยวในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ 19. การฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ

Pearson (2004) ศึกษาลักษณะเฉพาะของการเรียนรู้ภาษาในห้องเรียนซึ่งเป็นนักเรียนชาวจีนแผ่นดินใหญ่ที่เรียนภาษาอังกฤษในระดับอุดมศึกษาในนิวซีแลนด์ พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟังมีดังนี้ การฟัง หรือดูข่าวทางวิทยุ หรือโทรทัศน์ การดูรายการโทรทัศน์ ทีวีทัศน์ หรือภาพยนตร์ การฟังเพลงหรือวิทยุ การสนทนากับนักเรียนคนอื่น ๆ การสนทนากับชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา การมีเพื่อนที่เป็นเจ้าของภาษา และการใช้ภาษาอังกฤษที่บ้าน

Hyland (2004) ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งเป็นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนตามบริบท พบว่า ประเภทของกิจกรรมด้านการฟังมีดังนี้ การดูทีวีทัศน์ ดีวีดี และวีซีดี การดูรายการโทรทัศน์ การฟังเพลง การพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ไม่ใช่เพื่อน การเข้าร่วมการประชุม การฟังวิทยุ การพูดกับเพื่อน ๆ การคุยโทรศัพท์ การคุยกับบุคคลอื่น ๆ ที่ร้านค้า และการพูดกับสมาชิกในครอบครัว

Wu (2012) ศึกษาความเชื่อและการเรียนภาษาในห้องเรียนของผู้เรียน ESL ที่พูดภาษาจีนในฮ่องกง พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องด้านการฟัง มีดังนี้ การดูภาพยนตร์ ช่องโทรทัศน์ ข่าว ละคร และซีรีย์ทางโทรทัศน์ที่เป็นภาษาอังกฤษ การฟังเพลงและช่องวิทยุภาษาอังกฤษ การสนทนากับครูที่เป็นเจ้าของภาษา เพื่อน หรือครอบครัวที่บ้าน

Adnan (2015) ศึกษาเรื่องทักษะการฟังที่สูงขึ้นของนักเรียนผ่านสื่อที่หลากหลาย และกิจกรรมนอกห้องเรียน ได้กล่าวถึง กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่เกี่ยวข้องด้านการฟังมีดังนี้ การดูภาพยนตร์ และทีวีทัศน์ภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ หรือการฟังข่าวภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ และการฟังโฆษณาภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

Avalos Vásquez, Rosales Martínez, และ Rosales Reina (2016) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษขั้นสูงสำหรับนักเรียนระดับปริญญาตรีใน TEFL ในโรงเรียนสาธารณะสาขาวิชาภาษาต่างประเทศที่ใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของพวกเขา ปีการศึกษา 2015 พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ประกอบด้วย 5 กิจกรรม ดังนี้ เพลงภาษาอังกฤษ ภาพยนตร์ หรือรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ ช่องสถานีวิทยุภาษาอังกฤษ ทีวีทัศน์ หรือคลิปปูบภาษาอังกฤษ หนังสือเสียง

ดังนั้นสรุปได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีหลายประเภท เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ การฟังประกาศต่าง ๆ ภาษาอังกฤษ การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ (Audiobook) การดูรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ การดูหรือฟังข่าวภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ การดูทีวีทัศน์ ดีวีดี หรือวีซีดีภาษาอังกฤษ การดูคลิปปูบภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ต หรือโทรศัพท์ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติ หรือบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อน ครู หรือครอบครัว การเข้าร่วมชมรม หรือกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามผู้วิจัยสามารถสรุป และรวบรวมประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังได้ทั้งหมด 8 กิจกรรม ดังนี้

1. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ
2. การฟังประกาศภาษาอังกฤษ
3. การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ
4. การดูรายการภาษาอังกฤษ
5. การฟัง หรือดูข่าวภาษาอังกฤษ
6. การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ
7. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face)
8. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face)

2.3 รายละเอียดของกิจกรรมแต่ละประเภทจากการวิเคราะห์ตามแง่มุมที่หลากหลาย

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง รวมทั้งหมดมี 8 ประเภท โดยมีรายละเอียดของกิจกรรมแต่ละประเภทจากการวิเคราะห์ตามแง่มุมที่หลากหลาย ดังนี้

1. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ

การฟังเพลงภาษาอังกฤษ คือ การฟังดนตรีประกอบเสียงร้องที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยเป็นการผสมผสานกันระหว่างภาษา และดนตรี ซึ่งเพลงภาษาอังกฤษมีหลายประเภท ดังนี้ ป๊อป ร็อก แจ๊ส หรือคลาสสิก เป็นต้น ซึ่งสามารถฟังเพลงในสถานที่ต่าง ๆ โดยผ่านสื่อที่หลากหลาย เช่น วิทยุ โทรศัพท์ และอินเทอร์เน็ต

ลักษณะ

วัตถุประสงค์:

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ภาษาที่ใช้:

ภาษาไม่เป็นทางการ สำนวนภาษาอังกฤษ (slang and idiom)

บทพูดคนเดียว (Monologue)

ลักษณะเฉพาะ:

เนื้อเพลงมีข้อความซ้ำ ๆ และมีลักษณะการผสมผสานกันระหว่างภาษา และดนตรี ดังนั้นตัวภาษาที่ผู้ฟังได้ยินจะไม่ชัดเจน เพราะเป็นเสียงเชื่อมระหว่างคำ (Linking Sounds)

รูปแบบการฟัง:

การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

2. การฟังประกาศภาษาอังกฤษ

การฟังประกาศภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นประกาศต่าง ๆ สามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ ประกาศทั่วไป และประกาศตามแบบราชการ มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ประกาศทั่วไป คือ ประกาศที่ไม่ใช่รูปแบบตามแบบราชการ เพื่อแจ้งข่าวสารให้ผู้อื่นทราบ เช่น ประกาศของหาย ประกาศพบของหาย ประกาศรับสมัครงาน ประกาศขายสินค้า หรือประกาศต่าง ๆ ที่มีรูปแบบไม่ตายตัว

ประกาศทางราชการ คือ ข้อความที่ทางราชการประกาศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการชี้แจงให้ทราบ หรือการแนะนำแนวทางปฏิบัติ

อย่างไรก็ตามนักเรียนสามารถฟังประกาศภาษาอังกฤษตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น สนามบิน ศูนย์การค้า และสถานีรถไฟ

ลักษณะ

วัตถุประสงค์: เพื่อการรับข้อมูล โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาที่ใช้: ภาษาทางการ หรือ ภาษาไม่เป็นทางการ
บทพูดคนเดียว (Monologue)

ลักษณะเฉพาะ: ช่วงระยะเวลาของเสียงประกาศภาษาอังกฤษจะมีช่วงระยะเวลาสั้น ๆ
ซึ่งไม่สามารถหยุดฟังได้

รูปแบบการฟัง: การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

3. การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ

การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ คือ การฟังในรูปแบบเสียงที่มีลักษณะเหมือนคนอ่านให้ฟัง โดยไม่มีภาพประกอบเหมือนการดูภาพยนตร์ ซึ่งสามารถฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น เทปคาสเซ็ท ดีวีดี วีซีดี MP3 อินเทอร์เน็ต โทรศัพท์มือถือ iPod หรือ iPad โดยการดาวน์โหลด แอปพลิเคชันหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ

ลักษณะ

วัตถุประสงค์: เพื่อความบันเทิง/ความรู้

ภาษาที่ใช้: ภาษาทางการ หรือ ภาษาไม่เป็นทางการ
บทพูดคนเดียว (Monologue)

ลักษณะเฉพาะ: หนังสือเสียงสามารถเปิดฟังซ้ำ ๆ และหยุดเล่นได้

รูปแบบการฟัง: การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

4. การฟัง หรือดูรายการภาษาอังกฤษ

การฟังหรือดูรายการภาษาอังกฤษ เช่น รายการสัมภาษณ์คนดัง (Talk shows) รายการเกมนักสืบ (Detective shows) รายการชีวิตทางธรรมชาติ (Nature shows) รายการเกมแข่งขัน (Game shows) หรือรายการนานาสาระเพื่อความบันเทิง (Variety show) เป็นต้น และสามารถทำกิจกรรมเหล่านี้ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ และอินเทอร์เน็ต

ลักษณะ

วัตถุประสงค์: เพื่อความบันเทิง/ความรู้

ภาษาที่ใช้: ภาษาทางการ หรือ ภาษาไม่เป็นทางการ
บทพูดคนเดียว (Monologue) หรือบทสนทนา (Dialogue)

ลักษณะเฉพาะ: ผู้ฟังสามารถได้ยินคำศัพท์เฉพาะทาง หรือทั่วไป ขึ้นอยู่กับรายการภาษาอังกฤษที่ชม

รูปแบบการฟัง: การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

5. การฟัง หรือดูข่าวภาษาอังกฤษ

การฟัง หรือดูข่าวภาษาอังกฤษ เช่น ข่าวกีฬา (Sports) ข่าวสังคมธุรกิจ (Social) ข่าวการเมือง (Politics) หรือข่าวอาชญากรรมและการดำเนินคดี (Crime and Courts) เป็นต้น ซึ่งสามารถฟัง หรือดูข่าวภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น โทรทัศน์ อินเทอร์เน็ต วิทยุ อื่น ๆ

ลักษณะ

วัตถุประสงค์: เพื่อรับข้อมูล โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะ

ภาษาที่ใช้: ภาษาทางการ
บทพูดคนเดียว (Monologue) หรือบทสนทนา (Dialogue)

ลักษณะเฉพาะ: เนื้อหา โครงสร้างประโยคที่ใช้ในข่าวภาษาอังกฤษ และคำศัพท์ที่มีความเฉพาะ

รูปแบบการฟัง: การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

6. การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ

การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ เช่น ภาพยนตร์แอ็คชั่น (Action Film) ภาพยนตร์ผจญภัย (Adventure Film) ภาพยนตร์ชีวิต (Drama Film) ภาพยนตร์รักโรแมนติก (Romance Film) ภาพยนตร์นิยายเหนือจริง (Fantasy Film) ภาพยนตร์สยองขวัญ (Horror Film) ภาพยนตร์สงคราม (War Film) หรือภาพยนตร์การ์ตูน (Animation Film) เป็นต้น (Nuchraksa, 2014) ซึ่งสามารถดูผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น วิทยุ โทรทัศน์ ดีวีดี วีซีดี อินเทอร์เน็ต เครื่องฉายหนัง ในโรงภาพยนตร์ เป็นต้น

ลักษณะ

- วัตถุประสงค์:** เพื่อความบันเทิง/ความรู้
- ภาษาที่ใช้:** ภาษาไม่เป็นทางการ
บทสนทนา (Dialogue)
- ลักษณะเฉพาะ:** มีภาพ ฉาก เสียงประกอบ ทำให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อเรื่องของภาพยนตร์มากขึ้น
น้ำเสียงของตัวละครแสดงถึงอารมณ์ของตัวละครนั้น ๆ
- รูปแบบการฟัง:** การฟังแบบทางเดียว (One-way listening)

7. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ คือ การสนทนาภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เห็นหน้าบุคคลคู่สนทนา ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น การสื่อสารผ่านโทรศัพท์ หรืออินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ลักษณะ

- วัตถุประสงค์:** วัตถุประสงค์เฉพาะในหัวข้อเรื่องของการสนทนา
- ภาษาที่ใช้:** ภาษาทางการ หรือภาษาไม่เป็นทางการ (ขึ้นอยู่กับว่าใครคือผู้รับ-ผู้ส่งสาร)
บทสนทนา (Dialogue)
- ลักษณะเฉพาะ:** การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่าง ๆ ที่ไม่เห็นหน้าของคู่สนทนา
ความยาก-ง่ายของการฟังขึ้นอยู่กับภาษา คำศัพท์ โครงสร้างประโยคของคู่สนทนาที่ใช้ในการสื่อสาร และเรื่องที่สนทนา
- รูปแบบการฟัง:** การฟังแบบสองทาง (Two-way listening)

8. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ คือ การสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ ผ่านสื่อหรือไม่ผ่านสื่อต่าง ๆ เช่น การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ตที่สามารถเห็นหน้าบุคคลที่กำลังสนทนา หรือการสื่อสารกับบุคคลอื่นโดยมีการปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน หรือเรียกอีกนัยหนึ่ง คือ การสื่อสารโดยการเผชิญหน้ากัน

ลักษณะ

- วัตถุประสงค์:** มีวัตถุประสงค์เฉพาะของคู่สนทนา เช่น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
การขอคำแนะนำ การช่วยเหลือ หรือขอความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น
การเชิญชวน เป็นต้น
- ภาษาที่ใช้:** ภาษาทางการ หรือภาษาไม่เป็นทางการ
บทสนทนา (Dialogue)

ลักษณะเฉพาะ: การสื่อสารภาษาอังกฤษซึ่งคู่สนทนาต้องเผชิญหน้ากัน โดยเป็นการสนทนาผ่านสื่อ หรือไม่ผ่านสื่อก็ได้ ซึ่งการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้ากันมีส่วนช่วยให้ผู้รับ-ส่งสาร เกิดความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้นกว่าการสื่อสารภาษาอังกฤษแบบไม่เผชิญหน้ากัน เพราะผู้รับ-ส่งสาร สามารถได้ยินเสียงและเห็นการสื่อสารแบบอวัจนภาษา หรือภาษากาย (Body Language) ที่มีลักษณะเป็นการแสดงท่าทางเพื่อช่วยในการสื่อความหมายและเข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้ส่งสารมากขึ้น

รูปแบบการฟัง: การฟังแบบสองทาง (Two-way listening)

จากการศึกษาของผู้วิจัยเกี่ยวกับรายละเอียดของกิจกรรมแต่ละประเภทซึ่งวิเคราะห์ตามแง่มุมที่หลากหลาย สรุปได้ว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีลักษณะที่แตกต่างกันในตัวของกิจกรรม เช่น วัตถุประสงค์ของผู้รับสารหรือผู้ฟัง ภาษาที่ใช้มีลักษณะภาษาทางการ หรือภาษาไม่เป็นทางการ รวมทั้งสามารถเป็นบทสนทนา (Dialogue) หรือบทพูดคนเดียว (Monologue) ซึ่งมีรูปแบบการฟัง 2 แบบ คือ การฟังแบบทางเดียว (One-way listening) หรือการฟังแบบสองทาง (Two-way listening) รวมถึงลักษณะเฉพาะของตัวกิจกรรมเองมีความเจาะจง เช่น ด้านระยะเวลาของเวลาที่แตกต่างกันออกไป ภาพประกอบ และความสามารถในการเลือกฟังเสียง หรือไม่สามารเลือกได้ เช่น การฟังประกาศภาษาอังกฤษซึ่งเราไม่สามารถกดปุ่มหยุดเสียงพูดได้ แต่การฟังหนังสือเสียง เราสามารถกดปุ่มหยุดเสียงและกลับมาฟังอีกครั้งได้ เป็นต้น

2.4 ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

นักเรียนแต่ละคนมีลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษในแต่ละประเภทแตกต่างกัน เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ทักษะทางภาษาที่ต่างกัน จากการศึกษางานวิจัยพบว่า นักเรียนมีลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่หลากหลาย ดังนี้

Chusanachoti (2016) เรื่อง การศึกษาเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ: อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรีสาขาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ พบว่า จากการสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน 6 คน ซึ่งเป็นการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า นักเรียนมีลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่แตกต่างดังนี้ นักเรียนมีวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษไม่ใช่งานท่องจำ โดยการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการฟังเพลงที่ตนเองชอบบ่อย ๆ และมีการฝึกสำเนียงภาษาอังกฤษโดยการฟังเพลงซ้ำ ๆ และพยายามออกเสียงให้เหมือน

ในที่สุดก็สามารถร้องเพลงนั้นได้ นักเรียนชอบการสนทนากับเพื่อนชาวต่างชาติ และให้เพื่อน
 แก่ประโยคเวลาพูดผิด เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทางการฟัง-พูด

Wiengnil (2010) เรื่อง การศึกษาการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของ
 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษา
 ตอนต้นในหลักสูตรที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนจำนวน 45 คน โดยการเก็บข้อมูลใช้
 แบบสอบถาม การสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์ พบว่า นักเรียนมีวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ
 นอกห้องเรียนที่แตกต่างกัน เช่น การฟัง หรือร้องเพลงภาษาอังกฤษ การสนทนาภาษาอังกฤษ การดู
 ภาพยนตร์ การดูรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ การเข้าร่วมแลกเปลี่ยนโปรแกรมทาง
 ภาษาต่างประเทศ (AFS, YES, UCE) เป็นต้น ซึ่งจากการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์นักเรียนจำนวน
 6 คน ที่เลือกจากนักเรียนที่ทำแบบสอบถาม พบว่า นักเรียนชอบทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ
 นอกห้องเรียนลักษณะการฟังทางเดียว (One-way listening) มากกว่าการฟังสองทาง (Two-way
 listening) โดยมีวิธีการทำกิจกรรมด้านการฟังที่แตกต่างกันในแต่ละประเภทของกิจกรรม ดังนี้
 นักเรียนนิยมฟังเพลง โดยการฟังบ่อย ๆ จนสามารถจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ นักเรียนชอบดู
 ภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ โดยการดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และอ่านคำบรรยายภาษาไทยประกอบ
 หรือการฟังบทสนทนาซ้ำ ๆ จากภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และใช้อินเทอร์เน็ตภาษาอังกฤษ โดย
 การส่งข้อความ เล่นเกมออนไลน์ภาษาอังกฤษ การหาข้อมูลออนไลน์ หรือการแปลข้อความจาก
 ภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และนักเรียนมีวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษห้องเรียนเกี่ยวกับการ
 การสนทนาภาษาอังกฤษ ดังนี้ การสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อน ครู ครอบครัว การช่วยเหลือ
 นักท่องเที่ยวตามถนนโดยการบอกทาง การพูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติตามสถานที่ต่าง ๆ การคุย
 โทรศัพท์ภาษาอังกฤษ สอนภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ

Sumonviriya (2007) ศึกษาการเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
 กลวิธีการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนักเรียนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ
 เป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
 ปีที่ 3 จำนวน 499 คน ที่ศึกษาอยู่ในโรงเรียนรัฐบาล ที่มีการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรที่ใช้
 ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนและหลักสูตรปกติ จำนวน 499 คน จำนวน 4 โรงเรียน ในกรุงเทพ
 มหานคร ใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลโดยใช้สำรวจวิธีการทำกิจกรรม
 นอกห้องเรียนของนักเรียน พบว่า นักเรียนมีวิธีทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง ดังนี้ นักเรียน
 ฟังคำศัพท์ที่ได้ยินว่าออกเสียงอย่างไร จำคำศัพท์ และวลีโดยการจดบันทึก หรือการท่องจำ สังเกต
 รูปประโยคในสิ่งที่ฟัง พยายามจับใจความสิ่งที่ฟัง และพยายามใช้คำศัพท์นั้น ๆ

Lai, Zhu, และ Gong (2015) ศึกษาเรื่อง ความเข้าใจของคุณภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
 นอกห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล คือ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ พบว่า นักเรียนทำ

กิจกรรมเกี่ยวกับการดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการฟังเพลงเป็นภาษาอังกฤษมากที่สุด นักเรียนมีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่หลากหลาย เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การอ่านนิยายภาษาอังกฤษ การอ่านหนังสือพิมพ์ และเล่นเกมคอมพิวเตอร์ออนไลน์เป็นภาษาอังกฤษ แชนท์ และอื่น ๆ อย่างไรก็ตาม พบว่า นักเรียนมีวิธีทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ดังนี้ นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษกับเพื่อนร่วมชั้นเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ และช่วยกันแก้ไขเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค และการตั้งคำถามภาษาอังกฤษของตน นักเรียนดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และฟังเพลงภาษาอังกฤษเพื่อเรียนรู้คำศัพท์เฉพาะทางในภาษาอังกฤษ และใช้ไมโครบล็อกเพื่อฝึกการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร กิจกรรมประเภทต่าง ๆ เป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความหลากหลายของการเรียนรู้ในห้องเรียน

ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนมีลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่หลากหลายในแต่ละประเภทของกิจกรรม ซึ่งกิจกรรมแต่ละประเภทมีลักษณะและวิธีการทำที่แตกต่างกัน เช่น การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษแล้วอ่านคำบรรยายภาษาไทย หรือพูดภาษาอังกฤษตามบทสนทนาในภาพยนตร์เพื่อการฝึกสำเนียงภาษาอังกฤษ การฟังเพลงภาษาอังกฤษบ่อย ๆ และหัดพูดตาม เพื่อเป็นการฝึกสำเนียงภาษาอังกฤษ หรือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษบ่อย ๆ เพื่อจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เพราะเป็นการฟังจนเกิดการคุ้นเคย การสนทนากับเพื่อนหรือชาวต่างชาติ และบุคคลอื่น ๆ เพื่อการแลกเปลี่ยนความคิดด้านภาษาและฝึกการฟังภาษาอังกฤษช่วยในการแก้ไขด้านโครงสร้างประโยค และการตั้งคำถามที่ถูกต้อง เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ

3. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง

3.1 หลักการและแนวทางการจัดการเรียนการสอนด้านการฟัง

ปัจจุบันในโรงเรียนได้มีการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับการฟังไว้อย่างมากมาย เพื่อส่งเสริมและเพิ่มศักยภาพด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจากแนวคิดการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออกทางการใช้ภาษา โดยอาจจะจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งอาจจะคำนึงถึงความสามารถในการสื่อความหมายเป็นหลัก (ชายุดา จันทะปิตตา, 2556) และจากการประเมินผลสัมฤทธิ์ของการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ขาดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จึงส่งผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาอังกฤษ โดยเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยในการแก้ปัญหา คือ การหาแนวทาง หรือวิธีการที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ทั้งนี้จากการศึกษาหลักการ และแนวทางในการพัฒนาความสามารถทางด้านการฟังซึ่งมีนักการศึกษาจำนวนมากได้เสนอหลักการ และแนวทางในการจัดการเรียนการสอนไว้ดังต่อไปนี้

Yagang (1993) เสนอขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังโดยใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง ซึ่งแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1. ขั้นก่อนการฟัง หรือ ขั้นเตรียมการ (Warm Up Exercise)

ขั้นตอนที่ 2. ขั้นการฟัง (Listening Exercises) รูปแบบของกิจกรรมการฟังที่ทำในขณะที่กำลังฟังข้อมูล

ขั้นตอนที่ 3. ขั้นหลังการฟัง (Post Listening Exercises) เป็นกิจกรรมที่ทำหลังจากได้รับข้อมูล

ขั้นตอนทั้งหมด 3 ขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

ขั้นตอนที่ 1. ขั้นก่อนการฟัง หรือ ขั้นเตรียมการ (Warm Up Exercise) ดังนี้

- 1.1. อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ซึ่งอาจใช้หัวเรื่อง ภาพ เพื่อดึงสิ่งสำคัญที่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องออกมา และเพื่อสนับสนุนให้ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
- 1.2. การระดมสมอง โดยให้ผู้เรียนเดา หรือทำนายว่าจะมีคำศัพท์อะไรบ้างที่ปรากฏในเรื่องที่จะฟัง จากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนเดาบนกระดานดำ นอกจากนี้ผู้สอนให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะฟังโดยใช้ความรู้เดิม
- 1.3. การเล่นเกม เพื่อเป็นการเตรียมตัวให้ผู้เรียน และฝึกทักษะพื้นฐานให้พร้อมก่อนที่จะได้ฟังเนื้อหา เช่น เกมใบ้คำ หรือการฝึกออกเสียงคำคู่ที่มีเสียงต่างกันเพียงเสียงเดียว (Minimal Pair)
- 1.4. การใช้คำถามนำ โดยครูผู้สอนถาม หรือเขียนคำถามที่จะช่วยให้ผู้เรียนทราบเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง

ขั้นตอนที่ 2. ขั้นการฟัง (Listening Exercises) รูปแบบของกิจกรรมการฟังที่ทำในขณะที่กำลังฟังข้อมูล มีดังนี้

- 2.1 กิจกรรมการเปรียบเทียบเรื่องที่ฟังกับเรื่องที่คาดเดาไว้ในขั้นก่อนฟัง
- 2.2 ปฏิบัติตามคำแนะนำ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนฟังแล้วเข้าใจ โดยให้ผู้เรียนแสดงท่าทาง หรือทำงานที่มอบหมายให้เสร็จสมบูรณ์
- 2.3 การเติมคำในช่องว่าง หรือเติมส่วนที่หายไป โดยให้ผู้เรียนฟังเรื่องบางส่วนจากนั้นสร้างหรือเติมส่วนอื่น ๆ ใหม่
- 2.4 การพูดซ้ำ ให้ผู้เรียนพูดซ้ำคำ หรือวลีสั้น ๆ หรือให้ผู้พูดเพื่อให้ได้ข้อความที่สมบูรณ์
- 2.5 การตรวจหาข้อแตกต่างหรือข้อผิดพลาด โดยให้ผู้เรียนฟังเนื้อความแล้วให้โต้ตอบหรือบอกเฉพาะส่วนที่แตกต่างออกไป หรือหาที่ผิดจากเรื่องที่ได้ฟัง

- 2.6 การกาเครื่องหมาย เช่นเดียวกับการเล่นเกมบิงโกโดยให้ผู้เรียนฟังคำศัพท์ จากนั้นให้ผู้เรียนเรียงลำดับจากเรื่องที่ได้ฟัง
- 2.7 การถ่ายโอนข้อมูล ซึ่งได้แก่การฟังแล้วถ่ายโอนข้อมูลเป็นรูปแบบอื่น ๆ เช่น ฟังแล้วเติมแผนที่ แผนที่ แผนผัง ตาราง รายการ หรือรูปภาพ เป็นต้น
- 2.8 การถอดความ ให้ผู้เรียนฟังประโยคที่กำหนดให้ แล้วถ่ายทอดข้อความที่ได้ฟัง
- 2.9 การเรียงลำดับ เช่น การฟังแล้วเรียงลำดับรูปภาพ หรือเนื้อหา
- 2.10 การค้นหาข้อมูล ให้ผู้เรียนฟังข้อความแล้วจดโน้ตอย่างย่อ ๆ เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง
- 2.11 การเติมคำในช่องว่าง ครูให้ผู้เรียนเติมคำในช่องว่างของข้อความที่ไม่สมบูรณ์
- 2.12 ในขณะที่ฟังแถบบันทึกเสียงหรือฟังครู
- 2.13 การจับคู่โดยการให้ผู้เรียนจับคู่ข้อความที่มีความหมายเหมือน หรือตรงกันข้ามกับข้อความที่ได้ฟัง

ขั้นตอนที่ 3. ขั้นตอนหลังการฟัง (Post Listening Exercises) เป็นกิจกรรมที่ทำหลังจากได้รับข้อมูลทั้งหมดจากการฟังแล้ว โดยมีรูปแบบของกิจกรรมดังนี้

- 3.1. การตรวจสอบคำตอบ เพื่อแสดงว่าผู้เรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง อาจเป็นคำถามที่มีตัวเลือกหรือใช้แบบฝึกที่เป็นตัวเลือกแบบถูก / ผิด
- 3.2. การแก้ปัญหา ให้ผู้เรียนฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา จากนั้นให้ผู้เรียนช่วยกันแก้ปัญหา
- 3.3. การสรุปย่อ ผู้เรียนเลือกหาประโยคที่เหมาะสมที่จะเป็นบทสรุปของเรื่องจากข้อมูลที่ครูให้
- 3.4. การฟังข้อมูลเป็นส่วน ๆ โดยแบ่งกลุ่มผู้เรียนแล้วให้ฟังข้อมูลคนละส่วนแต่เป็นข้อมูลหรือเรื่องเดียวกัน จากนั้นให้ผู้เรียนรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อจะได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเป็นเรื่องที่สมบูรณ์
- 3.5. กิจกรรมการเขียน เช่นให้ผู้เรียนเขียนจดหมาย โทรเลข ไปรษณียบัตร ให้สัมพันธ์กับเรื่องที่ฟัง
- 3.6. กิจกรรมการพูด เช่น การโต้วาที สัมภาษณ์ อภิปราย บทบาทสมมุติ ละครที่สัมพันธ์กับข้อความหรือเรื่องที่ฟัง

Rost (1994) ให้ข้อเสนอเป็นแนวทางเกี่ยวกับวิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศกับครูผู้สอน ดังนี้

1. ครูควรสนับสนุน และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีโอกาสได้ฟัง-พูดภาษาอังกฤษในชั้นเรียน และแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน โดยครูควรสนใจนักเรียนทุกกลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถด้านการฟังสูง กลาง อ่อน และกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความตระหนักเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ
2. ครูให้นักเรียนรับรู้เกี่ยวกับความสำเร็จของการฟังตามจุดประสงค์ของการฟังที่ครูกำหนดไว้ โดยการใช้วิธีการฟังในรูปแบบต่าง ๆ
3. ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนให้มีความกระตือรือร้นในการฟัง และพยายามทำให้นักเรียนเกิดความเพลิดเพลินในการฟัง และเมื่อนักเรียนฟังภาษาอังกฤษแล้วสามารถนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้
4. ครูควรหาโอกาสให้นักเรียนฝึกฟังภาษาอังกฤษอยู่เสมอ เช่น การฟังเสียงเจ้าของภาษาจากสื่ออื่น ๆ หรือฟังจากตัวเจ้าของภาษาเอง
5. ครูควรให้ความอิสระแก่นักเรียนในการเลือกเนื้อหาภาษาอังกฤษที่ฟังนอกห้องเรียนด้วยตนเองซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูควรให้นักเรียนรู้จักใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งควรมีสื่อ และแบบฝึก
6. ครูควรมีกิจกรรมให้นักเรียนฟังก่อนเริ่มเข้าสู่บทเรียน เช่น การฟังเพลง หรืออะไรที่นักเรียนสนใจ นักเรียนต้องรับรู้ถึงพัฒนาการของตนเองโดยครูจะจัดให้มีแบบบันทึกความก้าวหน้าของนักเรียน

กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546) ได้เสนอแนะวิธีสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-Lingual Method) ซึ่งประกอบด้วยบทสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ มี 5 ขั้นตอน ได้แก่

ขั้นที่ 1 ครูให้นักเรียนฝึกฟังบทสนทนาใหม่ที่น่ามาอ่านให้ฟัง หรือฟังจากเทปบันทึกเสียงของผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษา และพยายามจำบทสนทนานั้น

ขั้นที่ 2 นักเรียนทุกคนในชั้นเรียนพูดตามที่ละประโยค และฝึกพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

ขั้นที่ 3 ครูนำประโยคที่เป็นปัญหามาฝึกเป็นพิเศษโดยเป็นการฝึกส่วนย่อย ๆ และค่อยเพิ่มส่วนของประโยค ทำให้ผู้เรียนสามารถพูดส่วนนี้ได้

ขั้นที่ 4 ให้นักเรียนฝึกโต้ตอบสนทนากันทั้งห้อง โดยแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ กลุ่มเล็ก และทีละคน ตามลำดับ

ขั้นที่ 5 ให้นักเรียนฝึกโต้ตอบบทสนทนานั้นโดยดัดแปลงให้เข้ากับเหตุการณ์ของนักเรียนเอง ซึ่งเมื่อนักเรียนเคยชินกับบทสนทนาแล้วฝึกให้นักเรียนออกเสียง หลังจากนั้นเริ่มการสอนประโยคตามโครงสร้างในบทสนทนาด้วยปากเปล่าโดยสามารถใช้สื่อต่าง ๆ ประกอบ เช่น การใช้รูปภาพ บัตรคำ และเกมต่าง ๆ

Paulston และ Bruder (1976) อ้างในกรมวิชาการ, 2542: 32) ได้เสนอแนะขั้นตอนในการฝึกทักษะการฟัง ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจของนักเรียน และให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง
2. ให้นักเรียนฟังข้อความ หรือเรื่องราวที่เตรียมไว้
3. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้หลังจากการฟังแล้ว
4. ผู้สอนให้คำติชมในงานของนักเรียน

Allen และ Valette (1972) เสนอแนะวิธีการสอนการฟังภาษาต่างประเทศ ดังนี้

1. การสอนเกี่ยวกับตัวเลข และคำศัพท์ใหม่ ๆ โดยสอนให้นักเรียนเข้าใจคำในประโยค
2. การสอนให้นักเรียนเข้าใจประโยคโดยใช้วิธีการสอนแบบต่าง ๆ เช่น ครูสอนแบบสาธิต ให้นักเรียนปฏิบัติตาม
3. การสอนนักเรียนให้เริ่มสนใจในเรื่องไวยากรณ์ของประโยค และสนใจฟังคำถาม เกี่ยวกับใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร
4. การสอนโดยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกฟังภาษาอังกฤษ เช่น การฟังจากการเล่าเรื่องผ่านสื่อต่าง ๆ ที่หลากหลาย เช่น ฟังจากวิทยุ ฟังจากเทป เป็นต้น
5. การสอนโดยการให้นักเรียนฝึกฟังข้อความสั้น ๆ หลังจากนั้นให้ตอบคำถาม และตั้งชื่อเรื่องที่ฟัง
6. การสอนเกี่ยวกับลักษณะของการพูด และสำนวน เช่น การรวมคำ หรือเสียงที่หายไป ในเวลาพูด

Hocking (1964) พบว่า วิธีเรียนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ แบ่งออกเป็น 4 แบบ ดังนี้

1. แบบฟังอย่างเดียว (audio-passive) การเรียนที่นักเรียนฟังเพียงอย่างเดียว โดยมีจุดประสงค์เพื่อมุ่งพัฒนาทักษะการฟังให้เกิดความเข้าใจ เช่น การฟังเรื่องราว หรือข้อความสั้น ๆ จากเทป ประมาณ 1-2 ครั้ง จากนั้นจึงตั้งคำถามลักษณะใดก็ได้ แต่หลังคำถามทุกข้อจะมีระยะเวลาการเว้นในเทปเพื่อให้นักเรียนหาคำตอบในใจ หรือเขียนคำตอบใส่กระดาษ เมื่อหยุดเทปแล้วจะเฉลยคำตอบ
2. แบบฟังแล้วพูดตาม (audio-active) การเรียนที่นักเรียนฟังเทปแล้วพูดตามไปด้วย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติด้านการสนทนาในชีวิตประจำวัน และทักษะการออกเสียง
3. แบบฟัง-พูดตาม และเปรียบเทียบ (audio-active comparative) การเรียนที่นักเรียนฟังเสียงจากเทปแล้วพูดตาม หลังจากนั้นจะบันทึกเสียงจากเทป และเสียงของตนเอง แล้วจะย้อนกลับมาฟังอีกครั้งเพื่อเปรียบเทียบเสียงของตนเองกับเสียงจากเทป

4. แบบเรียนด้วยตนเอง (independent study) การเรียนแบบที่ 4 นี้เป็นการเรียนที่นักเรียนที่เหมือนกับแบบที่ 1 แบบที่ 2 แบบที่ 3 แต่นักเรียนสามารถเลือกเรียนตามความสามารถของตนเอง โดยมีเทปอยู่ในเครื่องบันทึกเสียงของตนเอง

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558) กล่าวว่า การสอนการฟัง เป็นกระบวนการในการฝึกให้นักเรียนได้ฟังเสียง และสำเนียงที่ถูกต้องตามหลักของภาษา โดยการฟังจากครูสอนภาษาซึ่งมีความรู้เรื่องการออกเสียงอย่างถูกต้อง หรือสามารถจัดหาเทปทเรียนที่พูดโดยเจ้าของภาษาได้ ก็ควรนำมาเป็นต้นแบบการเลียนแบบการออกเสียงของนักเรียน หรือถ้าสามารถเชิญเจ้าของภาษามาเป็นผู้ออกเสียงให้นักเรียนฟังก็จะเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานในการพัฒนาผู้เรียนไปสู่การพูด การอ่าน และการเขียน โดยมีกิจกรรมการสอนทักษะการฟังแบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้ คือ การฟังเพื่อการรับรู้ (Listening for Perception) และการฟังเพื่อความเข้าใจ (Listening for Comprehension)

สุทธพร รัตนกุล (2549) พบว่า การสอนการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียน ครูควรใช้สื่อที่หลากหลายนอกเหนือจากการใช้ตำราเรียน เช่น ใช้เทป วิทยุ โทรทัศน์ วีดิทัศน์ รวมถึงห้องปฏิบัติการทางภาษาจะเป็นส่วนหนึ่งในการสนับสนุนในการเรียนรู้และการฝึกทักษะทางด้าน การฟัง ครูสามารถจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วีดิทัศน์ เช่น การให้นักเรียนดูวีดิทัศน์เกี่ยวกับการสนทนา

Catts (1988) พบว่า การสอนโดยการจดบันทึกขณะที่ฟังเรื่องต่าง ๆ จะทำให้นักเรียนมีความเข้าใจสูงมากกว่าการไม่จดบันทึก แต่การจดบันทึกไม่มีความคงทนของความเข้าใจในการฟัง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540) พบว่า การสอนด้านทักษะการฟังนั้นผู้สอนจำเป็นจะต้องกำหนดวัตถุประสงค์ในการสอนการฟังว่าต้องการให้ผู้เรียนได้อะไรจากการฟังบ้าง โดยจะต้องเน้นให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการฟัง และจึงกำหนดกิจกรรมการฟังที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ผู้สอนกำหนดไว้

สุคนธ์ สุขนันต์ (2547) ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนการตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิจัย พบว่า วิธีสอนการตอบสนองด้วยท่าทางสามารถช่วยแก้ปัญหาเด็กก่อน หรือเด็กที่มีความสามารถทางภาษาต่ำกว่าระดับชั้นเรียนให้กล้าพูดกล้าแสดงออกด้วยการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามกำหนดด้วยความสมัครใจซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศทำให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ในการสื่อสารต่อไป สอดคล้องกับ แรกขวัญ ครองงาม (2547) พบว่า จากการศึกษาวิธีการสอนด้วยการฟังแล้วตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวิธีสอนนี้เน้นการพัฒนาทักษะการฟัง เพราะทักษะการฟังเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศในด้านต่าง ๆ และเมื่อผู้เรียนรู้สึกว่ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งใกล้ตัว และเป็นเรื่อง ที่ง่ายจึงส่งผลให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Rashed (1991) พบว่า การสอบแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนเหมาะสำหรับผู้เรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการฟังสูงกว่าการสอนแบบการฟังหรือการพูด สอดคล้องกับ กาญจนา ครุฑมณี และสมชนก ภู่อำไพ (2558) พบว่า การเรียนการสอนแบบบทบาทสมมติสามารถ พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน ซึ่งนักเรียนมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สุวิทย์ มูลคำ (2543) ได้เสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้ที่แท้จริง โดยกล่าวว่า การเรียนรู้ที่แท้จริง คือ การเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้ โดยผู้เรียน ได้ฝึกทักษะในการค้นคว้า หรือหาความรู้ด้วยตนเอง ซึ่งครูผู้สอนจำเป็นต้องเปลี่ยนบทบาทหน้าที่ จากเดิมเป็นผู้ให้ความรู้กลายเป็นผู้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการ จัดสภาพแวดล้อม ในการเรียนการสอนเพื่อให้บรรยากาศในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียน หรือการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ด้านภาษาอังกฤษให้มีความหลากหลาย และเหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละช่วงอายุ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้น

กิ่งแก้ว อารีรักษ์ (2546) ได้สรุปเกี่ยวกับเทคนิคการสอนที่นิยมใช้ในการสอน ภาษาต่างประเทศ โดยเป็นการสอดแทรกกิจกรรมต่าง ๆ ในวิธีการสอน หรือในขั้นตอนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนเกิดความน่าสนใจมากขึ้น และบรรลุเป้าหมายตามที่ผู้สอนต้องการ โดย กิจกรรม หรือเทคนิคต่าง ๆ มีดังนี้

1. การฝึกเป็นกลุ่ม โดยการใช้คำพูด หรือประโยคซ้ำตามแบบการฝึกการออกเสียง
2. การทำงานเป็นคู่ หรือกลุ่มในการฝึกถาม-ตอบ และการสำรวจข้อมูล หรือความคิดเห็น จากเพื่อนร่วมชั้น
3. การแสดงบทบาทสมมติใช้ในการเรียน และการฝึกสนทนา
4. การเติมข้อมูลที่ขาดหายไปในการฝึกการสื่อสาร
5. การจินตนาการวาด และบรรยายในการสร้างสรรค์เรื่องราวโดยใช้ภาษาของตนเอง
6. การใช้ประโยคเทียบเคียงในการสร้างประโยคโดยใช้โครงสร้างใหม่
7. การใช้เทคนิคอื่น ๆ เช่น ประโยคสลับที่ การเขียนตามคำบอก การบรรยายภาพการวาด ภาพตามคำบอก การเล่นเกม การจับคู่คำหรือเกมบิงโก การตอบสนองด้วยท่าทาง การ กระชิบ การรวมประโยค หรือเชื่อมโยงประโยค เป็นต้น

สุจินต์ หนูแก้ว (2554) ได้กล่าวถึง Rost (2002) เกี่ยวกับแนวคิดการพัฒนาการฟัง ภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย 4 มิติ ดังนี้

1. การฟัง (มิติของการรับ) การฟังโดยสิ่งที่ผู้พูดกล่าวออกมา ดังนั้นในความหมายที่แท้จริง การฟังจึงหมายถึง การจับสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมา หรือการรับความคิดเห็น การถอดรหัส ข้อความจากผู้พูด รวมถึงการรับถ่ายโอนภาพลักษณ์ หรือความรู้สึกต่างที่ผู้ฟังสามารถรับรู้ได้จากความรู้สึก
2. การฟัง (มิติของการสร้าง) คือ การฟังเป็นการสร้าง และการแสดงความหมายสิ่งที่อยู่ในใจของผู้พูด โดยอาจจะมาจากการเข้าใจสิ่งที่อยู่ในใจของผู้พูด การตรวจสอบกับสิ่งที่สัมพันธ์กับผู้ฟัง หรือการจัดการกับสารของผู้พูด หรือการเข้าใจเหตุผลที่ผู้พูด พูดกับผู้ฟัง โดยอาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ได้พูด
3. การฟัง (มิติของการร่วมมือ) คือ การฟังที่เป็นการจัดการกับความหมายของผู้พูด และการตอบสนอง ได้แก่ การประสานกับผู้พูด รวมถึงการแบ่งปันข้อมูล และการแสดงความคิดเห็นในขนาดที่ผู้พูดกำลังสนทนาโดยการส่งสัญญาณให้ผู้พูดทราบถึงความคิดที่เป็นการยอมรับของผู้ฟัง
4. การฟัง (มิติของการเปลี่ยนรูป) การฟังเป็นการสร้างสรรค์ความหมายผ่านความรู้สึกตั้งใจ รวมถึงจิตใจ และการเอาใจใส่ ได้แก่ การมีใจจดจ่อกับผู้พูด การสร้างสรรค์ และการเชื่อมต่อระหว่างตัวผู้พูดกับผู้ฟัง การเอาใจต่อแรงจูงใจในการพูดของผู้พูด หรือการจินตนาการในสิ่งที่ผู้พูดได้พูด และมีความคิดสร้างสรรค์ในการหาความหมายจากผู้พูด ทำให้การสนทนาสมบูรณ์ รวมถึงความรู้สึก และความมีสติอย่างต่อเนื่อง

นอกจากผลจากการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการ หรือรูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่มีต่อความเข้าใจในการฟังทั้งสิ้นแล้ว สำหรับการสอนในเรื่องของทักษะการฟัง

Boyle (1993) พบว่า วิธีการช่วยพัฒนาทักษะการฟัง คือ การสร้างสิ่งแวดล้อม หรือสถานการณ์ที่ต้องได้ยิน และใช้การพูดภาษาอยู่ตลอดเวลา โดยครูผู้สอนสามารถนำวิธีการฝึกช่วยทักษะการฟังของนักเรียนได้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ คือ จะต้องมีการอธิบายการสัมภาษณ์ตั้งแต่การแบ่งกลุ่ม การตั้งคำถาม ในการสัมภาษณ์ รวมถึงการประมวลผลความคิดเห็นให้อยู่ในขอบเขตเนื้อหาที่ต้องการ สัมภาษณ์ และการเตรียมการอัดเสียง
2. การอัดเสียง คือ ให้นำเครื่องบันทึกเสียงที่มีบทสัมภาษณ์ของชาวต่างชาตินำมาถอดความ โดยผู้เรียนอาจพบข้อผิดพลาดในการพูดของตน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจดจำได้แม่นยำ และนำมาแก้ไข โดยการรวมกลุ่มก็เพื่อช่วยการคิดแก้ไข หาข้อบกพร่อง หรือช่วยหาคำศัพท์ที่อาจจะยังฟังไม่ชัดเจน
3. การอ่านตามบทสัมภาษณ์ คือ การให้ผู้เรียนฝึกอ่าน และออกเสียงตามบทสัมภาษณ์ ไปพร้อมกับเครื่องบันทึกเสียง

การพัฒนาความสามารถการฟังภาษาอังกฤษสามารถพัฒนาด้วยตัวเอง อาจเป็นการเรียนรู้จากการใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ หรือการทำกิจกรรมอื่น ๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Boud (1981) ผู้เรียนสามารถหาความรู้โดยไม่ต้องรอการถ่ายทอดจากผู้สอน ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสนเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมนอกห้องเรียนจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เช่น การดู หรือฟังจากรายการโทรทัศน์ อาจจะเป็นรายการยูทูปวีซีทีที่เป็นภาษาอังกฤษ หรือ การฟังรายการจากวิทยุ (จารุณี มณีกุล, 2545)

Anderson และ Lynch (1988) ได้เสนอประเภทของกิจกรรมเพื่อพัฒนาภาษาอังกฤษด้านการฟัง ดังนี้

1. การฟังแล้วปฏิบัติตาม เช่น การฟังครูพูดและทำตาม
2. การฟังเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน เช่น การฟังนิทาน หรือการฟังเพลง
3. การฟังแล้วปฏิบัติ เช่น การฟังแล้ววาดรูปตาม
4. การฟังแล้วแสดงอารมณ์ เช่น แสดงอารมณ์แบบมีความสุข โกรธ หรือตื่นเต้น
5. การฟังแล้วเติมสิ่งที่ขาดหายไป เช่น การฟังเพลงแล้วเติมคำที่หายไป
6. การฟังแล้วแก้ไขข้อผิดพลาด เช่น การฟังข้อความสั้น ๆ และแก้ไขให้ถูกต้องตามโครงสร้างทางภาษา
7. การฟังแล้วแสดงความคิดเห็น เช่น การฟังแล้วพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
8. การฟังแล้วทบทวน เช่น การฟังแล้วพยายามเข้าใจเรื่องที่ฟัง โดยอาจจะเป็นการฟังซ้ำ ๆ แล้วจดพร้อมแปลคำศัพท์ที่ไม่รู้

Finocchiaro และ Brumfit (1983) ได้เสนอแนะกิจกรรมในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังในห้องเรียน ดังนี้

1. การกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และให้นักเรียนได้รู้จุดมุ่งหมายของการฝึกทักษะการฟัง และฟังคำสั่งจากครู เช่น การฟังคำถามจากครูแล้วบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ หรือแสดงบทบาทสมมติ แสดงละคร หรือการสนทนาภาษาอังกฤษต่าง ๆ
2. การฟังเพื่อนร่วมห้องถามคำถาม หรือเรื่องเล่าต่าง ๆ แล้วสรุปเรื่องเล่าให้ฟังเป็นภาษาอังกฤษ
3. การฟังคำบรรยาย หรือฟังบทเรียนจากสื่อต่าง ๆ เช่น เทป หรือวีดิทัศน์
4. การดูภาพยนตร์ที่มุ่งเน้นสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ หรือรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์
5. การสัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน
6. การเข้าร่วมการบรรยาย ชมรม หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

7. การเล่นเกมภาษาอังกฤษที่ใช้สื่อประกอบ เพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจ และเข้าใจเรื่อง
ที่ฟังมากขึ้น เช่น การให้นักเรียนฟังเสียงภาษาอังกฤษจากเทป และให้นักเรียนหาสำนวน
ภาษาอังกฤษจากเรื่องที่ฟัง

ดังนั้นสรุปได้ว่าการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบว่า หลักการ และแนวทางในการจัดการเรียน
การสอนภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษด้านการฟังควรคำนึงถึง
จุดประสงค์ที่มุ่งเน้น และครูควรชี้แนะให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการฟัง เพื่อให้นักเรียนเกิดความ
กระตือรือร้นในการฟังภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ครูควรจัดบรรยากาศของสภาพห้องเรียนให้เหมาะสม
และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเลือกหัวข้อที่จะเรียนตามความสนใจเพื่อสามารถนำสิ่งที่เรียนไป
ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ เมื่อคำนึงถึงมิติด้านการสอนการฟังภาษาอังกฤษซึ่งครูควรสอน
นักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษโดยการสอนการฟังเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคย หรือสนใจ และใช้รูปแบบ
การสอนที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ทางภาษาอังกฤษที่มีความหลากหลาย สอดแทรก ผสมกับการใช้สื่อ
ต่าง ๆ มาช่วยสอนการฟัง ดังนั้น รูปแบบของกิจกรรมที่นำมาช่วยส่งเสริมด้านการฟังภาษาอังกฤษ
จะต้องคำนึงถึงวัตถุประสงค์ ความสนใจของผู้เรียน ความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน และสามารถ
นำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันในสถานการณ์จริงได้ ซึ่งควรหาโอกาสให้นักเรียนฝึกฟังโดยการฟัง
เสียงของเจ้าของภาษาจากสื่อต่าง ๆ รวมถึงชี้แนะให้นักเรียนเห็นการพัฒนาความสามารถของตนเอง
เพื่อที่นักเรียนจะได้พัฒนาการฟังภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพ

4. การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

4.1 ความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner Autonomy)

จากการศึกษาความหมายของการเรียนรู้ด้วยตนเอง พบว่า Holec (1949) ได้กล่าวว่า
การเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถที่จะตัดสินใจเกี่ยวกับเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องการหรือมีความปรารถนาที่จะ
เรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งปัจจุบัน คำว่า “Learner Autonomy” หรือการศึกษาได้ด้วยตนเอง
ได้มีการศึกษาโดยได้ให้ความหมายหรือคำจำกัดความไว้อย่างหลายแง่มุม ดังนี้

Healey (2002) ได้กล่าวเกี่ยวกับความหมายของคำว่า “Learner Autonomy หรือ
การเรียนรู้ด้วยตนเอง” หมายถึง การที่ผู้เรียนสามารถใช้กลวิธีการเรียน ซึ่งเป็นที่ยอมรับว่ามี
ประสิทธิภาพได้ด้วยตนเอง

Holec (1949) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง ความสามารถในการทำหน้าที่
รับผิดชอบเกี่ยวกับการเรียนรู้ของตนเอง

Little (2006) ได้ให้คำจำกัดความว่า การเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นความสัมพันธ์ทางจิตวิทยา
ที่สำคัญของผู้เรียนที่มีต่อกระบวนการเรียน และเนื้อหาที่เรียน ได้แก่ ความสามารถในการคิด
อย่างสร้างสรรค์ การตัดสินใจ และการแสดงออกอย่างมีอิสระ

ดังนั้นอาจจะสรุปความหมายของการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง คือ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หรือ ภาษาต่างประเทศต่าง ๆ ที่ต้องใช้กลวิธีการเรียนเฉพาะที่เกี่ยวกับเป็นความคิด หรือพฤติกรรม ที่ผู้เรียนแต่ละคนสามารถนำไปใช้ เพื่อช่วยให้เข้าใจ เรียนรู้ และจดจำความรู้ใหม่ ๆ ได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องด้านการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้านการฟังผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษ

5.1 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จากผลงานวิจัย ฤทธิรัตน์ ชุษณะโชติ (2016) เรื่อง การศึกษาเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ: อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรี สาขาวิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมาก มีความถี่มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา การฟัง หรือร้องเพลง และการชมภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การชมภาพยนตร์ และรายการโทรทัศน์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ซึ่งจากผลการสัมภาษณ์ พบว่า นิสิตต่างเห็นความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ

จากผลงานวิจัยของ อาทิตยา เวียงนิล (2553) เรื่อง การศึกษาการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่เป็นที่นิยมมากที่สุด คือ กิจกรรมการใช้อินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ กิจกรรมที่เป็นที่นิยมรองลงมา คือ กิจกรรมฟังเพลงภาษาอังกฤษ กิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ กิจกรรมการอ่านป้าย ประกาศ หรือป้ายโฆษณา ที่เป็นภาษาอังกฤษ และกิจกรรมการตั้งค่าโปรแกรมคอมพิวเตอร์เป็นภาษาอังกฤษ ตามลำดับ ซึ่งอาจจะสรุปได้ว่ากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจึงเป็นช่องทางหนึ่งซึ่งสามารถเพิ่มโอกาสให้กับนักเรียนเหล่านี้ในการใช้ภาษาในสถานการณ์ที่หลากหลายยิ่งขึ้นซึ่งช่วยพัฒนาด้านทักษะต่าง ๆ

Sumonwiriya (2007) ศึกษาการเปรียบเทียบกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธีการเรียนรู้ และเจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักเรียนที่ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอนกับหลักสูตรปกติ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น การฟังรายการวิทยุ เพลงภาษาอังกฤษ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากเทป รายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ และภาพยนตร์ เกี่ยวข้องกับนักเรียนทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งขึ้นอยู่กับกับการเรียนรู้และการปฏิบัติของนักเรียนที่เป็นเหตุการณ์นอกห้องเรียน ดังนั้น กิจกรรมนอกห้องเรียนเหล่านี้เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากผลงานวิจัย Chan (2016) เรื่อง วัฒนธรรมสมัยนิยม กิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน และการเรียนรู้ด้วยตนเองในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาในฮ่องกง พบว่า การเรียนรู้ นอกห้องเรียนถือเป็นบทบาทที่สำคัญมากในการเรียนภาษาด้วยตนเองของผู้เรียน ซึ่งนักเรียนส่วนมาก ในฮ่องกงสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยวิธีอื่น เช่น จากวัฒนธรรมสมัยนิยม เช่น จากภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ รายการโทรทัศน์ที่มีการนำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ แหล่งข้อมูลออนไลน์ ต่าง ๆ และเครือข่ายสังคมออนไลน์

Avalos Vásquez et al. (2016) ศึกษาเรื่อง กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษขั้นสูงสำหรับ นักเรียนระดับปริญญาตรี ใน TEFL ในโรงเรียนสาธารณะสาขาวิชาภาษาต่างประเทศที่ใช้กิจกรรม นอกห้องเรียนเพื่อพัฒนาทักษะการฟังของพวกเขา ในปีการศึกษา 2015 การวิจัยนี้ คือ การสำรวจ ข้อมูลโดยวิธีการใช้แบบสอบถาม และแบบทดสอบด้านการฟัง ผลพบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูวิดีโอที่ สนับสนุน และอื่น ๆ เป็นกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ช่วยพัฒนาทักษะการ ฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน

Wu (2012) ศึกษาความเชื่อ และการเรียนภาษานอกห้องเรียนของผู้เรียน ESL ที่พูดภาษาจีน ในฮ่องกง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษา และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน จากผลการวิจัย พบว่า นักเรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษเกี่ยวกับ การฟังเพลง การดูโทรทัศน์ หรือภาพยนตร์ การฟังวิทยุ การสนทนากับบุคคลอื่น ๆ พบว่ากิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีความสัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน

Adnan (2015) ศึกษาเรื่อง ทักษะการฟังที่สูงขึ้นของนักเรียนผ่านสื่อที่หลากหลาย และ กิจกรรมนอกห้องเรียน พบว่า การฟังเป็นทักษะหนึ่งที่ต้องฝึกฝนไม่ใช่เพียงการฟังในห้องเรียน เท่านั้น แต่จำเป็นต้องฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วย ครูชี้แนะให้นักเรียนฝึกทักษะ การฟังภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยการใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนที่เกี่ยวข้องด้านการฟัง เพราะเชื่อ ว่ากิจกรรมนอกห้องเรียนสามารถเพิ่มความสามารถด้านการฟังของนักเรียน ซึ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟังที่นักเรียนเข้าร่วม มีดังนี้ การดูภาพยนตร์ และวิดีโอภาษาอังกฤษ การฟัง วิทยุภาษาอังกฤษ การฟังข่าวภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ และการฟังโฆษณาภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์

Hyland (2004) ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของ นักเรียนในฮ่องกง โดยครูใช้แบบสอบถามการสัมภาษณ์ และสมุดบันทึกการเรียนรู้ การเรียน พบว่า ในขณะที่นักเรียนทุ่มเทเวลามากในการศึกษา และการแสวงหาโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษ และฝึก ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนใช้เวลามากขึ้นในการเปิดกว้างมากขึ้นในการใช้กิจกรรม พบว่า นักเรียน ทำกิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง และการอ่าน มากกว่าการพูด นักเรียนมีแนวโน้มมุ่งเน้นไปที่กิจกรรม ส่วนตัวมากกว่ากิจกรรมสาธารณะซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการเผชิญหน้าหรือการติดต่อกัน กิจกรรม

การเรียนรู้นอกห้องเรียนของนักเรียนที่ทำเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น การดูวิดีโอ ดีวีดี และวีซีดี การดูรายการโทรทัศน์ การฟังเพลง การพูดกับเพื่อนร่วมงานที่ไม่ใช่เพื่อน การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ เป็นต้น ทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ สอดคล้องกับ Guo (2011) พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นักเรียนทำช่วยเพิ่มความสามารถของนักเรียน และนักเรียนจะเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มขึ้น

Park (2008) การศึกษากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งเป็นการสำรวจความคิดเห็น โดยสำรวจกลุ่มนักศึกษาเกาหลีที่ใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยการศึกษาผู้เรียนภาษาอังกฤษ จำนวน 120 คน จากสองมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมที่พบมากที่สุด คือ การฟัง TOEIC หรือเอกสารการเตรียมสอบอื่น ๆ 2) ผู้เข้าร่วมประชุมจำนวนมากใช้เวลาในการฟังเสียง และดูวิดีโอที่มีเจ้าของภาษา และ 3) เนื้อหาการศึกษาที่ชื่นชอบและอุปกรณ์การฟังที่ชื่นชอบของผู้เข้าร่วมการสะท้อนให้เห็นถึงเทคโนโลยีการศึกษาที่ล้ำสมัย การศึกษา ยังเป็นการสำรวจประสบการณ์ของแต่ละบุคคลในสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเรียนภาษาด้วยตนเองในมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการฟังภาษาอังกฤษ

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง พบว่า นักเรียนส่วนมากทำกิจกรรมเกี่ยวกับการฟังมากที่สุด ซึ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีส่วนช่วยในพัฒนาทักษะการฟังของนักเรียน ซึ่งนักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามความสนใจในช่วงเวลาว่าง หรือไม่ว่างก็ได้ เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูรายการโปรแกรมโทรทัศน์ การดูวิดีโอ ดีวีดี และวีซีดี การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การสื่อถึงบุคคลอื่น ๆ เช่น เพื่อน ครู ครอบครัว หรือชาวต่างชาติ การฟังวิทยุภาษาอังกฤษ การฟังหนังสือเสียง การคุยโทรศัพท์ภาษาอังกฤษ การดูยูทูป การฟัง TOEIC การฟังข่าวทางโทรทัศน์ และการฟังโฆษณาทางโทรทัศน์ การสื่อสารภาษาอังกฤษผ่านอินเทอร์เน็ต หรือโทรศัพท์ การฟังประกาศภาษาอังกฤษต่าง ๆ เป็นต้น

5.2 งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษในห้องเรียนด้านการฟัง

วารุณี ยะปาน (2555) ศึกษาการวิจัยเรื่องความสามารถด้านการฟัง-พูด และแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง และเกม ซึ่งการศึกษานี้เป็นการใช้กิจกรรมเพลงกับเกมควบคู่กัน พบว่าการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง และเกมสอดแทรกทำให้นักเรียนมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้น รวมถึงนักเรียนเกิดแรงจูงใจต่อการเรียนและการเชื่อมโยงความรู้ ซึ่งสามารถนำความรู้เดิมจากกิจกรรมหนึ่งถ่ายโอนไปใช้ในอีกกิจกรรมหนึ่งได้

Ara (2009) ศึกษาการใช้เพลง กิจกรรมประกอบจังหวะ และเกมในการสอนภาษาอังกฤษในนักเรียนระดับประถมศึกษาที่ประเทศบังกลาเทศ พบว่า เพลงสามารถช่วยเพิ่มศักยภาพและ

พัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และยังสามารถช่วยเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนรู้ รวมถึงเป็นเครื่องมือในการสร้างบรรยากาศในการชั้นเรียนภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนรู้สึกสนุกและอยากร่วมทำกิจกรรมทางภาษามากขึ้น

อรวัลย์ จันทร์อ่อน (2555) จากการศึกษาวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์การฟังภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ 2 โดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียงของนักเรียนชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/9-2/11 สาขางานภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีหาดใหญ่อำนวยการวิทย์ พบว่า การใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียงมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนได้จริง ซึ่งผลมาจากการประเมินของคะแนนการทดสอบก่อนและหลังการทำกิจกรรม ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียงสามารถพัฒนาทักษะการฟังหลังใช้สูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยความสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เนื่องจากการใช้ชุดบทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียงพัฒนาทักษะการฟังให้มีประสิทธิภาพ

จิตชล ยานารมย์ (2556) จากการศึกษาการพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศ พบว่า จากกิจกรรมที่ครูผู้สอนได้นำภาพยนตร์ต่างประเทศมาใช้ในกระบวนการจัดการเรียนการสอนซึ่งทำให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในการพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้น เป็นไปตามเกณฑ์ที่ครูผู้สอนกำหนดไว้ ทั้งนี้เพราะว่าภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฟัง และพูดโดยใช้กิจกรรมที่เสริมแรงจูงใจ นอกจากนี้การเรียนรู้ด้วยภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีอิสระด้วยตัวเองซ้ำหลาย ๆ ครั้งได้ตามที่ต้องการ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าเครื่องมือที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้ด้วยภาพยนตร์ภาษาต่างประเทศมีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในการพัฒนาทักษะการฟัง และการพูด

ชนธิภา คุณยศยิ่ง และคณะ (2554) จากศึกษาการใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน พบว่า การใช้กิจกรรมเพลงเป็นสื่อการเรียนการสอนที่คณะผู้วิจัยได้จัดสร้างเป็นแผนการสอนขึ้นมานี้สามารถทำให้ทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นด้วยปัจจัยหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยจากตัวผู้เรียนเองที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลินไปกับเนื้อหากิจกรรมและเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ความพยายามในการพัฒนาทักษะฟัง และพูดของผู้เรียนเอง การแก้ไขข้อผิดพลาดด้วยตนเอง หรือปัจจัยจากครูผู้สอนมีความเป็นกันเอง ใช้เนื้อหา และกิจกรรมที่ลดความตึงเครียดระหว่างการเรียน ทำให้บรรยากาศทางการเรียนรู้เป็นไปอย่างสบาย ๆ ค่อยเป็นค่อยไป ไม่เร่งเร้าให้กรณีศึกษารีบพูดหรือตอบคำถามช่วยลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของผู้เรียน นอกจากนี้ผู้เรียนยังสามารถ

นำเนื้อหาความรู้ที่ได้รับจากการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมเพลงไปปรับใช้ให้เข้ากับการดำเนินชีวิตประจำวันของตนเองได้

Yuksel และ Tanriverdi (2009) ศึกษาผลของการฟังแล้วอ่านคำบรรยายใต้คลิปภาพยนตร์ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นต่อการเรียนรู้คำ และการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังจากได้ชมคลิปภาพยนตร์ และการเน้นการทำกิจกรรมที่มุ่งไปที่การสังเกตบทสนทนา หรือคำบรรยายของตัวละคร และความหมายที่ปรากฏขึ้น

ธิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์ (2554) ศึกษาการใช้ภาพยนตร์ประกอบตัวอักษรบรรยายเพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความสามารถด้านการฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษา พบว่า การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังจากได้ใช้ภาพยนตร์ประกอบการเรียนการสอนทำให้การฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษามีคะแนนสูงกว่าก่อนสอน

Fjällström (2010) ศึกษาเรื่องการใช้สื่อภาพยนตร์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของชาวสวีเดนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อทดสอบประสิทธิภาพการใช้ภาพยนตร์ในการสอนไวยากรณ์ และการออกเสียงของภาษาแบบเจ้าของภาษา เพื่อการสำรวจความคิดเห็นและความต้องการใช้สื่อภาพยนตร์ของครูในโรงเรียน ซึ่งจากผลการวิจัยปรากฏว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ไวยากรณ์ได้อย่างรวดเร็ว และยังสามารถในการจดจำได้ในระยะที่มีประสิทธิภาพ

อรพรรณ สุธาพันธ์ (2551) จากการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งจากผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้โดยภาพยนตร์มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นหลังจากการทำกิจกรรมที่ทางผู้วิจัยจัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งสอดคล้องกับ ชญาณิชฐ์ เจินวงค์นัย (2557) จากการศึกษาการใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 เพื่อศึกษาผลของการใช้สื่อภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ พบว่า ในกลุ่มผู้เรียนที่ใช้ภาพยนตร์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ส่งผลให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

ประภา เวฬุวัน (2559) ศึกษาการเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษในห้องเรียนกับห้องปฏิบัติการทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ โดยมีประชากรกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดบพิตรพิมุขชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน ซึ่งผลสรุปจาก

งานวิจัยพบว่า การสอนในห้องเรียนโดยครูเจ้าของภาษากับการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษา โดยใช้เทปบันทึกเสียงครูเจ้าของภาษาสำหรับนักเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดบพิตรพิมุข ได้ผลออกมาไม่แตกต่างกัน

สุทัศนีย์ สิริสุขะ (2524) การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบกับไม่ใช้เสียงประกอบสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนบทเรียน ความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบกับไม่ใช้เสียงประกอบ ซึ่งผลสรุปจากงานวิจัย พบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนบทเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบ และกลุ่มที่ไม่ใช้เสียงประกอบปรากฏว่ากลุ่มที่ใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบดีกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้เสียงประกอบ

จารุณี มณีกุล (2545) ศึกษาเรื่องการใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ กลุ่มเป้าหมาย คือ นักศึกษาศาขากการสอนภาษาอังกฤษ ภาควิชามัธยมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 5 คน ที่ลงทะเบียนเรียนกระบวนวิชาการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2544 ซึ่งมีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1. เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยการใช้เนื้อหา 2. เพื่อพัฒนาทักษะการฟังของผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยการใช้กิจกรรมปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวัน 3. เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการฟังของผู้เรียนภาษาอังกฤษ พบว่า การใช้รายการวีดิทัศน์ของเจ้าของภาษาที่มีเนื้อหาจริง และกิจกรรมปฏิบัติจริงในชีวิตประจำวันทำให้นักเรียนมีทักษะการฟังภาพรวมในระดับสูง ส่วนการใช้กลวิธีทุกประเภทในขณะที่ฟังอยู่ในระดับปานกลาง

Yuksel และ Tanriverdi (2009), Fjällström (2010), อรพรรณ สุธาพันธ์ (2551), ชญานิชฐ์ เงินวงค์น้อย (2557) และธิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์ (2554) ศึกษาเกี่ยวกับการใช้กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ภาพยนตร์ พบว่า กิจกรรมช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของนักเรียน รวมถึงการพูด

Finocchiaro และ Brumfit (1983) พบว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษที่ควรใช้เพื่อช่วยในการสอนการฟังภาษาอังกฤษ คือ การฟังคำบรรยายหรือฟังบทเรียนจากเทป การดูภาพยนตร์ที่มุ่งเน้นสำหรับการสอนภาษาหรือรายการภาษาอังกฤษทางโทรทัศน์ การสัมภาษณ์ชาวต่างชาติ การเข้าร่วมการบรรยาย การเข้าร่วมชมรม หรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟังในห้องเรียน พบว่า ครูได้นำเอาสื่อต่าง ๆ มาผนวกกับกิจกรรมด้านการฟังในการจัดการเรียนการสอนเพื่อช่วยส่งเสริมด้านการฟังภาษาอังกฤษ รวมถึงทัศนคติที่ดีต่อการเรียน ซึ่งมีกิจกรรมที่หลากหลาย ดังนี้ กิจกรรมเพลง

และดนตรี การอ่านคำบรรยายใต้คลิปภาพยนตร์ การฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เทปคำบรรยาย การใช้เพลงและเกมควบคู่กัน การใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปบันทึกเสียง การสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคล และอื่น ๆ ซึ่งเป็นสื่อที่มีประโยชน์อย่างมากในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้านการฟัง

5.3 งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังมีผลต่อการพัฒนาการ

ความสามารถด้านการฟังมีผลต่อการพัฒนาการด้านทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

จากผลการวิจัย มยุรี บุญมาทน (2543) เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความจำระยะสั้นด้านภาษา ความสามารถในการฟัง และการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร โดยมีประชากรกลุ่มเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ตัวอย่างจำนวน 398 คน ซึ่งผลจากการวิจัย พบว่า ช่วงความทรงจำระยะสั้นในด้านการจำตัวอักษรในด้านการจำคำภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยเท่ากับ 4 คำ และในด้านการจำประโยคภาษาอังกฤษมีความยาวโดยเฉลี่ยเท่ากับ 5 คำ โดยความจำระยะสั้นด้านภาษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจ และความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัย กรรณิกา เครือหนู (2541) เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาแผนการท่องเที่ยว ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล โดยมีประชากร คือ นักศึกษาในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล แผนการท่องเที่ยว ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ชั้นปีที่ 2 จำนวน 121 คน จากผลการวิจัย พบว่า พื้นฐานความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาในหัวเรื่อง ประเพณี วัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และศิลปะ รวมถึงเนื้อหาโดยรวมของนักศึกษาแผนการท่องเที่ยวระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงในแต่ละหัวเรื่องมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

จากผลการวิจัย อิศราภรณ์ จันทร์ศรี (2545) เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการระลึกทันทีหลังจากการฟังข้อความภาษาอังกฤษ การใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการฟังแตกต่างกัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความสามารถในการระลึกทันทีหลังจากการฟังข้อความภาษาอังกฤษ และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการระลึกทันทีหลังจากการฟังข้อความภาษาอังกฤษกับการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการฟังที่แตกต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปผลการวิจัยได้ว่า ความสามารถในการระลึกทันทีหลังจากการฟังข้อความภาษาอังกฤษกับกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถในการระลึกทันทีหลังจากการฟังข้อความภาษาอังกฤษ

กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการฟังที่แตกต่างกัน นั้นมีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังนั้นสรุปได้ว่าการศึกษางานวิจัย พบว่า ความสามารถด้านการฟังมีผลต่อพัฒนาการด้านทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งความจำระยะสั้น หรือการระลึกทันทีของนักเรียนในการฟังเรื่องต่าง ๆ มีผลต่อความสามารถด้านการฟัง และความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งความสามารถด้านการฟังก็ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เดิมด้านภาษา ศิลปะ วัฒนธรรม ประเพณี ประวัติศาสตร์ บริบท ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีความสัมพันธ์กันทางบวก

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น” เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งดำเนินการสำรวจข้อมูลโดยมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง ดังนี้

1.1. เพื่อศึกษาประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามตัวแปรตามความสามารถด้านการฟัง

1.2. เพื่อเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง

2. เพื่อศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ประชากรและตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
4. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

ขั้นตอนของการดำเนินการวิจัยในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดดังนี้

1. ประชากรและตัวอย่าง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งมีประชากรและการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดรัฐบาล ในจังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42 ประกอบด้วยโรงเรียนทั้งหมด 5 โรงเรียน ดังนี้ โรงเรียนนครสวรรค์ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ โรงเรียนนวมินทราชูทิศ มัชฌิม โรงเรียนตาคสิประชาสรรค์ และโรงเรียนชุมแสงชนูทิศ

ซึ่งแต่ละโรงเรียนมีจำนวนนักเรียนมากกว่า 2,500 คน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2558)

การกำหนดประชากรเป็นนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษทั้ง 5 โรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษทั้ง 5 โรงเรียน ตั้งอยู่บริเวณในเมือง มีสภาพแวดล้อม และบริบทใกล้เคียงกัน โดยมีแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น ชาวต่างชาติ โรงภาพยนตร์ ศูนย์การค้า เป็นต้น นอกจากนี้ โรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษทั้ง 5 โรงเรียน มีความพร้อมทางด้านวัสดุ อุปกรณ์ สื่อ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกทางการเรียนรู้ทางภาษาในบริเวณโรงเรียนให้นักเรียน เช่น ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab Room) และอินเทอร์เน็ต ซึ่งนักเรียนสามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังด้วยตนเองได้ เพื่อพัฒนาความสามารถการฟังภาษาอังกฤษ

1.2 ตัวอย่าง

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 140 คน จำนวน 2 โรงเรียน จาก 5 โรงเรียน (ขนาดใหญ่พิเศษ) สังกัดรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42

การกำหนดตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 140 คน ซึ่งจากการดำเนินการกำหนดตัวอย่างโดยใช้สูตรของโปรแกรมคำนวณ Raosoft (2004)

ขั้นตอนของวิธีการที่ได้มาซึ่งตัวอย่าง

ขั้นตอนของวิธีการเลือกตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 เลือกโรงเรียนมัธยมศึกษาขนาดใหญ่พิเศษ สังกัดรัฐบาล ในจังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 2 โรงเรียน จาก 5 โรงเรียน โดยผู้วิจัยเลือกแบบตามสะดวก (Convenience Sampling) (หทัยชนก พรคเจริญ, 2555) ซึ่งเป็นการเลือกโดยผู้วิจัยกำหนดเองโดยพิจารณาจากความสะดวกในการเก็บข้อมูล

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้ดำเนินการกำหนดตัวอย่างโดยใช้โปรแกรมคำนวณขนาดตัวอย่างของ Raosoft (2004) จากการคำนวณความเชื่อมั่น (Confidence level) 95% ความคลาดเคลื่อน (Margin of error) $\pm 5\%$ และอัตราการตอบกลับของตัวอย่าง (Response distribution) 90%

$$X = Z (c / 100) 2 r (100 - r)$$

$$N = N x / ((N - 1) E 2 + x)$$

$$E = \text{Sqrt} [(N - n) x / n (N - 1)]$$

- เมื่อ E คือ ความคลาดเคลื่อนของการเลือกตัวอย่าง
 N คือ ขนาดของประชากร
 n คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
 r คือ ส่วนของการตอบกลับที่ผู้วิจัยสนใจ
 Z (c / 100) คือ ค่าที่สำคัญสำหรับค่าความเชื่อมั่น c
 c คือ ค่าความเชื่อมั่น

จากการคำนวณตัวอย่างจากสูตรของโปรแกรมคำนวณ โดยใช้ Raosoft (2004) ซึ่งค่าความเชื่อมั่น (Confidence level) 95% ความคลาดเคลื่อน (Margin of error) $\pm 5\%$ อัตราการตอบกลับของตัวอย่าง (Response distribution) 90% จากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 5 โรงเรียน รวมทั้งสิ้นมีนักเรียนประมาณ 2,342 คน ได้ขนาดของตัวอย่างเท่ากับ 131 คน ซึ่งผู้วิจัยคิดเพิ่ม 10% เพื่อป้องกันอัตราการขาดหายของการตอบกลับแบบสำรวจของนักเรียน ผู้วิจัยจึงกำหนดการแจกแบบสำรวจให้ผู้เข้าร่วมจำนวน 140 คน ซึ่งได้แบบสำรวจกลับ 100% คิดเป็น 140 คน ดังนั้นจึงกำหนดให้ตัวอย่างมีจำนวน 140 คน

ขั้นที่ 3 สุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) ซึ่งเป็นการสุมนักเรียนทั้งห้องเรียน จึงได้นักเรียนจาก 2 โรงเรียน จำนวนทั้งหมด 4 ห้องเรียน จากจำนวนห้องเรียนทั้งหมด 12 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน จึงได้ตัวอย่างจำนวนทั้งหมดจำนวน 140 คน

ขั้นที่ 4 จำแนกนักเรียน จำนวน 140 คน เป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มต่ำ กลุ่มกลาง และกลุ่มสูง โดยใช้แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ (Key English test: KET) ที่นำมาจากแบบวัดความสามารถทางภาษาของ Cambridge English Language Assessment ใช้ส่วนของการฟังระดับ A2

ขั้นที่ 5 นำผลจากแบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ (KET) คะแนนเต็ม 20 คะแนน จำแนกตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ ต่ำ กลาง สูง โดยใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30 เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 31-69 และเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70 แปลงคะแนนตามเกณฑ์การตัดสินผลการเรียนของกระทรวงศึกษาธิการที่กำหนดว่านักเรียนมีคะแนน 70-100 คะแนน คือ ผลการเรียนระดับดี-ดีเยี่ยม นักเรียนมีคะแนน 50-69 คะแนน คือ ผลการเรียนระดับผ่าน-พอใช้ นักเรียนมีคะแนน 0-49 คะแนน คือ ผลการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2557)

จำแนกตัวอย่าง 3 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มต่ำ ใช้เปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 30 ได้แก่ นักเรียนที่สอบได้คะแนนตั้งแต่ 0-7 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีจำนวน 61 คน

2. กลุ่มกลาง ใช้เปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 31-69 ได้แก่ นักเรียนที่สอบได้คะแนนตั้งแต่ 8-13 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีจำนวน 35 คน

3. กลุ่มสูง ใช้เปอร์เซ็นต์ไทม์ที่ 70 ได้แก่ นักเรียนที่สอบได้คะแนนตั้งแต่ 14-20 คะแนน จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน มีจำนวน 44 คน

ขั้นที่ 6 เลือกนักเรียนสำหรับการสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟังจากนักเรียนกลุ่มต่ำจำนวน 5 คน และนักเรียนกลุ่มสูงจำนวน 5 คน โดยพิจารณาจากระยะเวลาและความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ที่นักเรียนตอบในแบบสำรวจ เพื่อให้มั่นใจว่าตัวอย่างที่ถูกคัดเลือกในการสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยได้นักเรียนกลุ่มสูง จำนวน 5 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 1 คน เพศชาย จำนวน 4 คน ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 5 คน เป็นเพศหญิง จำนวน 4 คน เพศชาย จำนวน 1 คน ซึ่งนักเรียนกลุ่มสูงมีคะแนนตั้งแต่ 17-20 คะแนน และนักเรียนกลุ่มต่ำ มีคะแนนตั้งแต่ 1-3 คะแนน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ชุด ได้แก่ 1. แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง 2. แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และ 3. แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยศึกษา 3 มิติ ดังนี้

- 1.1. ประเภทกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (กิจกรรมทั้งหมด 8 ประเภท)
- 1.2. ความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง (จำนวนครั้งของการทำกิจกรรม)
- 1.3. ระยะเวลาของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง (จำนวนนาที หรือ ชั่วโมงของการทำกิจกรรมในแต่ละครั้ง)

วิธีการสร้างแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

การสร้างแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลงานวิจัยเกี่ยวกับแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังและวิธีสร้างแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

2. ออกแบบสร้างแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ใช้เก็บข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ทั้งหมดประกอบด้วย 8 กิจกรรม เกี่ยวกับประเภท ความถี่ ระยะเวลาของการทำกิจกรรม ซึ่งแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจะมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ลักษณะของคำถามจะเป็นการใช้จำนวนครั้ง และระยะเวลาของการทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยในแต่ละคำตอบจะมีคำตอบให้เลือก 5 ระดับ ของ Likert Scale โดยไล่ระดับจากสูงสุดไปยังระดับต่ำสุด คือ 0 ซึ่งระดับ 4 เป็นระดับสูงสุด หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์) และหมายถึงการทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ดังนี้

การแบ่งความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ ออกเป็น 5 ระดับ (5-point Likert Scale) ซึ่งเกณฑ์การแบ่งค่าแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)

ระดับ 3 หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้ง (4-5 ครั้งต่อสัปดาห์)

ระดับ 2 หมายถึง ทำกิจกรรมบางครั้ง (2-3 ครั้งต่อสัปดาห์)

ระดับ 1 หมายถึง ทำกิจกรรมนาน ๆ ครั้ง (1 ครั้งต่อสัปดาห์)

ระดับ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

การแบ่งช่วงระยะเวลาของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ ออกเป็น 5 ระดับ (5-point Likert Scale) ซึ่งเกณฑ์การแบ่งค่าแต่ละระดับจะมีความหมาย ดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 3 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 2 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 1 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

3. นำแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน (ตั้งรายนามในภาคผนวก) เพื่อ

ขอคำแนะนำในการปรับปรุง แก้ไข และพิจารณาเนื้อหาของแบบสำรวจ ซึ่งการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจะตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) ความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-related Validity) และความตรงตามโครงสร้างหรือความตรงตามทฤษฎี (Construct Validity)

การตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และนำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งผลการพิจารณาให้เป็นคะแนนดังต่อไปนี้

0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์
+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์

โดยมีเกณฑ์ตัดสินความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหา และจุดประสงค์ ดังนี้

ถ้า $IOC > 0.50$ ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์

ถ้า $IOC \leq 0.50$ ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์

ผลการพิจารณาแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พบว่า ข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่า $IOC=0.90$ สรุปว่าแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีคุณภาพสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมิน (ดังภาคผนวก)

นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังปรับปรุง แล้วเสนอแนะในเรื่องของการนิยามความหมาย และความถูกต้องของภาษาที่ใช้ ผู้วิจัยจึงนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่กล่าวมา ของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไขแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้

แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังประกอบด้วยรายการของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง 8 กิจกรรม ซึ่งผู้วิจัยอธิบายความหมายของกิจกรรมแบบกว้าง ๆ ผู้ทรงคุณวุฒิให้ปรับปรุงโดยการให้นิยามความหมายของกิจกรรมให้ชัดเจนมากขึ้น เช่น

ข้อ 2 การฟังประกาศภาษาอังกฤษ คือ

การฟังประกาศทุกประเภทซึ่งเป็นประกาศสั้นๆ เพื่อแจ้งข้อมูลเฉพาะ (เช่น ประกาศของหาย แจ้งเที่ยวบิน ขายสินค้า เรียกบัตรคิว) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)

แก้ไขเป็น การฟังประกาศสั้น ๆ ทุกประเภทที่แจ้งข้อมูลเฉพาะ มีทั้งฟังแบบควบคุมได้ (เลือกฟังได้) หรือควบคุมไม่ได้ (เลือกฟังไม่ได้) (เช่น ประกาศของหาย แจ้งเที่ยวบิน ขยายสินค้าเรียกบัตรเครดิต) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)

ข้อ 7 การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) คือ การสนทนาภาษาอังกฤษแบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่

แก้ไขเป็น การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่

ข้อ 8 การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) คือ การสนทนาภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน นักท่องเที่ยว) โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือ Line) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ท่องเที่ยว)

แก้ไขเป็น การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน นักท่องเที่ยว) โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือ Line) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ท่องเที่ยว)

4. นำแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และจากผู้เชี่ยวชาญที่มีการปรับแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 30 คน ซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มมาเพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เพื่อตรวจสอบความเที่ยง ความตรงของเนื้อหาในแบบสำรวจ ซึ่งนำผลที่ได้จากการนำไปทดลองใช้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป พบว่า แบบสำรวจทั้งฉบับมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .809 หมายความว่า แบบสำรวจนี้มีความเที่ยงความตรงเชิงเนื้อหา

5. ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือ แล้วนำเครื่องมือไปใช้

2. แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง คือ แบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง (Semi-Structure Interview) มีลักษณะเป็นข้อคำถามปลายเปิด (Open-ended Question) จำนวน 8 ข้อคำถาม โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้า ใช้เวลา 30 นาที ถึง 1 ชั่วโมง/คน มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของ

นักเรียน ซึ่งแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังนี้ ใช้กับตัวอย่างที่มีความสามารถด้านการฟังสูง จำนวน 5 คน และตัวอย่างที่มีความสามารถด้านการฟังต่ำ จำนวน 5 คน ซึ่งนักเรียนกลุ่มนี้มาจากการเลือกของผู้วิจัย

วิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

การสร้างแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาข้อมูลจากงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และวิธีการสร้างแบบสัมภาษณ์ของลักษณะและวิธีทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

2. ออกแบบข้อคำถามของแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ที่ใช้เก็บข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ซึ่งลักษณะของคำถามจำนวน 8 ข้อคำถาม ดังนี้

ข้อที่ 1 นักเรียนชอบทำกิจกรรมนอกห้องเรียนด้านการฟังประเภทใดมากที่สุด

ข้อที่ 2 ทำกิจกรรมดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครึ่ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)

ข้อที่ 3 ทำกิจกรรมดังกล่าวที่ไหน

ข้อที่ 4 ทำกิจกรรมดังกล่าวช่วงเวลาใด

ข้อที่ 5 ทำกิจกรรมผ่านสื่ออะไร อย่างไร

ข้อที่ 6 มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมอย่างไร

ข้อที่ 7 พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรม และทำอย่างไร

ข้อที่ 8 ทำกิจกรรมดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร

3. นำแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน (ดังรายนามในภาคผนวก) เพื่อขอคำแนะนำในการปรับปรุง แก้ไข และพิจารณาเนื้อหาของแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง รวมถึงเกณฑ์และรูปแบบที่ใช้ในการประเมิน ซึ่งการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจะตรวจสอบความตรงของเนื้อหา (Content Validity) ความตรงตามเกณฑ์สัมพันธ์ (Criterion-related Validity) และความตรงตามโครงสร้างหรือความตรงตามทฤษฎี (Construct Validity)

การตรวจสอบโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และนำผลการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งผลการพิจารณาให้เป็นคะแนนดังต่อไปนี้

0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์
-1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์
+1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงเนื้อหา นิยาม และวัตถุประสงค์

โดยมีเกณฑ์ตัดสินความสอดคล้องของข้อคำถามกับเนื้อหา และจุดประสงค์ ดังนี้

ถ้า $IOC > 0.50$ ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์

ถ้า $IOC \leq 0.50$ ถือว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ไม่สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์

ผลการพิจารณาแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง จากผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน พบว่า ข้อคำถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผ่านเกณฑ์ โดยมีค่า $IOC = 0.95$ สรุปว่า แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีคุณภาพสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมิน (ดังภาคผนวก)

นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิยังปรับปรุง แล้วเสนอแนะในเรื่องของการนิยามความหมาย และความถูกต้องของภาษาที่ใช้ ผู้วิจัยจึงนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่กล่าวมา ของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้

การประเมินข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง จำนวน 8 ข้อคำถาม ซึ่งบางข้อคำถามผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าควรแก้ไขข้อคำถามเพื่อให้นักเรียนเข้าใจคำถามมากขึ้น เช่น

ข้อที่ 2	ทำกิจกรรมดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครึ่ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)
แก้ไขเป็น	ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครึ่ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)
ข้อที่ 3	ทำกิจกรรมดังกล่าวที่ไหน
แก้ไขเป็น	ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวที่ไหน
ข้อที่ 4	ทำกิจกรรมดังกล่าวในช่วงเวลาใด
แก้ไขเป็น	ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวในช่วงเวลาใด
ข้อที่ 5	ทำกิจกรรมผ่านสื่ออะไร อย่างไร
แก้ไขเป็น	ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนผ่านสื่ออะไร อย่างไร
ข้อที่ 6	มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมอย่างไร

- แก้ไขเป็น มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนอย่างไร
- ข้อที่ 7 พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรม และทำอย่างไร
- แก้ไขเป็น พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียน และทำอย่างไร
- ข้อที่ 8 ทำกิจกรรมดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร
- แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร

4. นำแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ที่ผ่านความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และจากผู้เชี่ยวชาญที่มีการปรับแล้วไปทดลอง ใช้กับนักเรียน จำนวน 3 คน ซึ่งไม่ใช่ตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มมาเพื่อเก็บข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ เพื่อ ตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียนในข้อความเชิงลึกเกี่ยวกับกิจกรรม โดยนำผลที่ได้จากการนำไป ทดลองใช้มาถอดเทป ใช้วิธีการสรุปความ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา พบว่า ข้อคำถามที่ใช้ในการ สัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังทั้งฉบับเป็นข้อคำถาม ที่เข้าใจง่าย นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ตรงวัตถุประสงค์ของการวิจัย

5. ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือ แล้วนำเครื่องมือไปใช้

3. แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ใช้วัดระดับความสามารถทางการฟังของ นักเรียน เพื่อจำแนกตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

แบบวัดความสามารถที่ใช้สำหรับในโรงเรียนนำมาจากแบบวัดความสามารถทางภาษา Key English test (KET) ในส่วนของการฟัง โดยกำหนดใช้แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ระดับ A2 ซึ่งเป็นแบบวัดที่มีมาตรฐานและได้รับการยอมรับในระดับสากล ของ Cambridge English Language Assessment ซึ่งระดับ A2 มีความเหมาะสมสำหรับการวัดความสามารถด้านการฟัง ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับประกาศ และการพูดอื่น ๆ ซึ่ง ความไวของน้ำเสียงผู้พูดที่เป็นเจ้าของภาษามีความเหมาะสมกับระดับทางภาษาของนักเรียน รวมถึงมี เทปบันทึกเสียงภาษาอังกฤษของเจ้าของภาษา ทำให้สะดวกต่อการนำไปใช้ในการวัดความสามารถ ด้านการฟังของนักเรียน สอดคล้อง อารีรักษ์ มีแจ้ง (2560) และ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา ขั้นพื้นฐานกระทรวงศึกษาธิการ (2557) แสดงให้เห็นว่า กระทรวงศึกษาธิการกำหนดให้ใช้กรอบ อ้างอิงทางภาษาของสหภาพยุโรป (The Common European Framework of Reference for Languages : CEFR) เป็นกรอบความคิดหลักในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ และใช้เป็น เกณฑ์ในการกำหนดความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยกำหนดไว้ว่านักเรียนสำเร็จ การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ควรมีความสามารถในระดับระดับพื้นฐาน (Basic User) A2 คือ

นักเรียนสามารถเข้าใจประโยค และสำนวนที่ใช้บ่อย ๆ ในเรื่องใกล้ตัว เช่น ข้อมูลส่วนตัวบุคคล และครอบครัว การซื้อ-ขาย สถานที่ สภาพภูมิอากาศทางภูมิศาสตร์ในพื้นที่ของตนเอง การทำงาน สามารถสื่อสารประโยคในการแลกเปลี่ยนข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องง่าย ๆ ในชีวิตประจำวัน สามารถบรรยายเกี่ยวกับตนเอง สภาพแวดล้อม สิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวได้ เป็นต้น

ลักษณะของเครื่องมือชนิดนี้มีลักษณะเป็นแบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบปรนัย 15 ข้อ และเติมคำ 5 ข้อ รวมจำนวน 20 ข้อคำถาม โดยให้นักเรียน ฟังข้อละ 2 รอบ ใช้เวลา 30 นาที แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วน โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับการประกาศ และการพูดอื่น ๆ มีรายละเอียดดังนี้

ส่วนที่ 1 การฟังบทสนทนาแล้วเลือกตอบ แบบ 3 ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อคำถาม

ส่วนที่ 2 การฟังบทสนทนาแล้วจับคู่ข้อมูลที่ถูกต้อง จำนวน 5 ข้อคำถาม

ส่วนที่ 3 การฟังบทสนทนาแล้วเติมคำ จำนวน 5 ข้อคำถาม

รวมทั้งสิ้น 20 ข้อคำถาม คิดเป็น 20 คะแนนเต็ม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

1. นำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการทำการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังโรงเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรที่ต้องการจะศึกษา เพื่ออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าไปศึกษาเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น
2. ทำการติดต่อไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน และส่วนที่เกี่ยวข้องเพื่อที่จะนัดวันเวลาเพื่อที่จะเข้าเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจกับตัวอย่างตามที่ได้กำหนดไว้
3. นำแบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ไปใช้กับตัวอย่าง รวม 140 คน เพื่อจำแนกตัวอย่าง 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถด้านการฟังสูง กลาง และต่ำ และใช้คะแนนเป็นเกณฑ์ในการเลือกตัวอย่างในการสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
4. เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจากนักเรียนจำนวน 140 ชุด และได้รับการตอบกลับของแบบสำรวจกลับจำนวน 140 ชุด คิดเป็น 100% ของการตอบกลับ

5. เก็บข้อมูลเชิงลึก โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนด้านการฟัง แบบไม่เป็นทางการ ใช้เวลา 30 นาที ถึง 60 นาที ต่อคน กับตัวอย่างจำนวน 10 คน มีการบันทึกเสียงในการสัมภาษณ์

4. การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งมีการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ประเภท คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative) มีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ในส่วนนี้โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ ANOVA โดยใช้ Bonferoni และDunnnett T3

2. การวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ซึ่งทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์คะแนนสอบของผลทดสอบความสามารถด้านการฟัง โดยใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) เพื่อใช้คะแนนในการจำแนกตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง กลุ่มกลาง และกลุ่มต่ำ

3. การวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนโดยการถอดเทป ใช้วิธีการสรุปความ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 3 ตอน ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง ดังนี้

- 1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
- 1.2 ประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามตัวแปรตามความสามารถด้านการฟัง
- 1.3 เปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการวิเคราะห์

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง

การนำเสนอผลการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง แบ่งการนำเสนอเป็น 3 ส่วน ดังนี้

- 1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
- 1.2 ผลการวิเคราะห์ประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ได้จากการสำรวจ

- 1.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้จากการสำรวจ ที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง

ผลการดำเนินการมีรายละเอียด ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากตัวอย่าง 140 คน พบว่า เป็นเพศชาย จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 31.4 และเป็นเพศหญิง จำนวน 96 คน คิดเป็นร้อยละ 68.6

1.2. ผลการวิเคราะห์ประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ได้จากการสำรวจ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง รวมทั้งหมด 8 ประเภท ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) และการสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) ซึ่งศึกษาในมิติด้านความถี่และระยะเวลาจากการสำรวจ ดังตารางที่ 1 และตารางที่ 2

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนแสดงดังตารางที่ 1 ซึ่งมีเกณฑ์การแบ่งค่าออกเป็น 5 ระดับ (5-point Likert Scale) แต่ละระดับจะมีความหมายดังนี้

ระดับ 4	หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)
ระดับ 3	หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้ง (4-5 ครั้งต่อสัปดาห์)
ระดับ 2	หมายถึง ทำกิจกรรมบางครั้ง (2-3 ครั้งต่อสัปดาห์)
ระดับ 1	หมายถึง ทำกิจกรรมนาน ๆ ครั้ง (1 ครั้งต่อสัปดาห์)
ระดับ 0	หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยของความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

(n=140)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	ความถี่ในการทำกิจกรรม	
	\bar{X}	S.D.
1. การฟังเพลงภาษาอังกฤษ	3.40	.904
2. การฟังประกาศภาษาอังกฤษ	1.59	.905
3. การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ	1.44	1.213
4. การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ	1.60	1.030
5. การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	2.26	1.191
6. การดูรายการภาษาอังกฤษ	2.02	1.096
7. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face)	1.26	1.208
8. การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face)	1.53	.985

ผลการวิจัยที่แสดงในตารางที่ 1 พบว่า กิจกรรมที่นักเรียนนิยมทำมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=3.40$, S.D.= .904) การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=2.26$, S.D.= 1.191) และการดูรายการภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=2.02$, S.D.= 1.096) สำหรับกิจกรรมที่นักเรียนทำน้อยที่สุด 3 อันดับแรก คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) ($\bar{X}=1.26$, S.D.= 1.208) การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=1.44$, S.D.= 1.213) และ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) ($\bar{X}=1.53$, S.D.= .985)

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนดังตารางที่ 2 ซึ่งมีเกณฑ์การแบ่งค่าออกเป็น 5 ระดับ (5-point Likert Scale) แต่แต่ละระดับจะมีความหมายดังนี้

ระดับ 4 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 3 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 2 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 1 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ระดับ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

(n=140)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง	ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	
	\bar{X}	S.D.
1.การฟังเพลงภาษาอังกฤษ	2.91	1.156
2.การฟังประกาศภาษาอังกฤษ	1.11	.721
3.การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ	1.28	1.119
4.การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ	1.30	.942
5.การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ	2.42	1.163
6.การดูรายการภาษาอังกฤษ	1.76	1.085
7.การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face)	1.12	1.232
8.การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face)	1.36	.898

ผลการวิจัยที่แสดงในตารางที่ 2 พบว่า กิจกรรมที่นักเรียนนิยมทำในระยะเวลาโดยเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=2.91$, S.D.= 1.156) การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=2.42$, S.D.= 1.163) และการดูรายการภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=1.76$, S.D.= 1.085) สำหรับกิจกรรมที่นักเรียนทำในระยะเวลาโดยเฉลี่ยน้อยสุด 3 อันดับแรก คือ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=1.11$, S.D.= .721) การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) ($\bar{X}=1.12$, S.D.= 1.232) และการฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ ($\bar{X}=1.28$, S.D.= 1.119)

1.3 ผลการเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่ได้จากการสำรวจ

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยพิจารณาในมิติด้านค่าเฉลี่ยของความถี่และระยะเวลาในการทำกิจกรรม ดังตารางที่ 3 และตารางที่ 4

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

(n=140)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนด้านการฟัง	ความถี่ในการทำกิจกรรม		Levene's Test		ANOVA		เปรียบเทียบ รายคู่
	กลุ่ม นักเรียน	Mean(SD)	F	Sig.	F	Sig.	
1.การฟังเพลงภาษาอังกฤษ	ต่ำ	3.11(.968)	30.344	.000	12.123	.000	สูง>ต่ำ* สูง>กลาง*
	กลาง	3.26(1.039)					
	สูง	3.91(.291)					
2.การฟังประกาศ ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.43(.846)	.035	.965	2.766	.066	-
	กลาง	1.57(.850)					
	สูง	1.84(.987)					
3.การฟังหนังสือเสียง ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.21(1.156)	.492	.613	2.163	.119	-
	กลาง	1.71(1.250)					
	สูง	1.55(1.229)					
4.การฟังหรือดูข่าว ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.15(1.046)	1.921	.150	17.329	.000	สูง>ต่ำ* สูง>กลาง*
	กลาง	1.60(.847)					
	สูง	2.23(.803)					
5.การดูภาพยนตร์ ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.84(1.098)	2.191	.116	10.324	.000	สูง>ต่ำ*
	กลาง	2.29(.957)					
	สูง	2.84(1.256)					
6.การดูรายการภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.49(.906)	1.422	.245	23.000	.000	สูง>ต่ำ* สูง>กลาง* กลาง>ต่ำ*
	กลาง	2.00(.939)					
	สูง	2.77(1.031)					
7.การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่ เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face)	ต่ำ	.77(1.007)	1.756	.177	14.034	.000	สูง>ต่ำ* สูง>กลาง*
	กลาง	1.26(1.067)					
	สูง	1.93(1.265)					
8.การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบ เผชิญหน้ากัน (Face-to-face)	ต่ำ	1.16(.860)	.638	.530	10.517	.000	สูง>ต่ำ*
	กลาง	1.57(.917)					
	สูง	2.00(1.012)					

* หมายถึง $p < .05$

ตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า จากการเปรียบเทียบรายคู่ (Bonferoni และDunnett T3) พบว่ามี 6 กิจกรรมจาก 8 กิจกรรม ที่มีความแตกต่างในด้านความถี่ของการทำกิจกรรม ในระดับ $p < .05$ และมีความแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ รายละเอียดดังนี้

ในกิจกรรม 6 กิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) และการสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) มีรายละเอียดในแต่ละกิจกรรมดังนี้

การฟังเพลงภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=3.91, S.D.=.291$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=3.26, S.D.=1.039$) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=3.11, S.D.=.968$)

การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=2.23, S.D.=.803$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.60, S.D.=.847$) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.15, S.D.=1.046$)

การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=2.84, S.D.=1.256$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.84, S.D.=1.098$)

การดูรายการภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=2.77, S.D.=1.031$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=2.00, S.D.=.939$) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.49, S.D.=.906$) ซึ่งนักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=2.00, S.D.=.939$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.49, S.D.=.906$)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.93, S.D.=1.265$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.26, S.D.=1.067$) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=.77, S.D.=1.007$)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=2.00, S.D.=1.012$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.16, S.D.=.860$)

นอกจากนี้ กิจกรรมอีก 2 กิจกรรมที่มีความแตกต่างรายคู่อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือการฟังประกาศภาษาอังกฤษ และ การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังนี้ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.84, S.D.=.987$) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.57, S.D.=.850$) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.43, S.D.=.846$)

การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.71$, S.D.= 1.250) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.55$, S.D.= 1.229) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.21$, S.D.= 1.156)

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โดยพิจารณาในมิติด้านค่าเฉลี่ยของระยะเวลาในการทำกิจกรรม ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟังระหว่างกลุ่มนักเรียน

(n=140)

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนด้านการฟัง	ระยะเวลา ในการทำกิจกรรม		Levene's Test		ANOVA		เปรียบเทียบ รายคู่	
	กลุ่ม นักเรียน	Mean(SD)	F	Sig	F	Sig.		
1.การฟังเพลงภาษาอังกฤษ	ต่ำ	2.49(1.206)	9.258	.000	11.791	.000	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	2.86(1.115)						สูง>กลาง*
	สูง	3.52(.821)						
2.การฟังประกาศภาษาอังกฤษ	ต่ำ	.97(.515)	8.241	.000	4.200	.017	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	1.06(.765)						
	สูง	1.36(.865)						
3.การฟังหนังสือเสียง ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.07(1.031)	1.808	.168	2.118	.124	-	
	กลาง	1.51(1.197)						
	สูง	1.39(1.146)						
4.การฟัง หรือดูข่าว ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	.85(.792)	.588	.557	18.621	.000	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	1.37(.843)						สูง>กลาง*
	สูง	1.86(.905)						กลาง>ต่ำ*
5.การดูภาพยนตร์ ภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.92(1.130)	.208	.812	19.156	.000	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	2.34(.968)						สูง>กลาง*
	สูง	3.18(.947)						
6.การดูรายการภาษาอังกฤษ	ต่ำ	1.18(.719)	8.512	.000	40.665	.000	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	1.57(.815)						สูง>กลาง*
	สูง	2.70(1.069)						
7.การสื่อสารภาษาอังกฤษกับ บุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้า กัน (Non-face-to-face)	ต่ำ	.64(.797)	8.834	.000	15.400	.000	สูง>ต่ำ*	
	กลาง	1.03(.822)						สูง>กลาง*
	สูง	1.86(1.608)						

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอก ห้องเรียนด้านการฟัง	ระยะเวลา ในการทำกิจกรรม		Levene's Test		ANOVA		เปรียบเทียบ รายคู่
	กลุ่ม นักเรียน	Mean(SD)	F	Sig.	F	Sig.	
8.การสื่อสารภาษาอังกฤษกับ บุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้า กัน (Face-to-face)	ต่ำ	1.10(.831)	1.031	.359	6.269	.002	สูง>ต่ำ*
	กลาง	1.37(.910)					
	สูง	1.70(.878)					

* หมายเหตุ $p < .05$

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า จากการเปรียบเทียบรายคู่ (Bonferoni และDunnett T3) พบว่า 7 กิจกรรมจาก 8 กิจกรรม ที่มีความแตกต่างในด้านระยะเวลาในการทำกิจกรรม ในระดับ $p < .05$ และมีความแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ รายละเอียดดังนี้

ในกิจกรรม 7 กิจกรรม มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) และการสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) มีรายละเอียดในแต่ละกิจกรรมดังนี้

การฟังเพลงภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=3.52$, S.D.= .821) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=2.86$, S.D.= 1.115) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=2.49$, S.D.= 1.206)

การฟังประกาศภาษาอังกฤษพบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.36$, S.D.= .865) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=.97$, S.D.= .515)

การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.86$, S.D.= .905) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.37$, S.D.= .843) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=.85$, S.D.= .792) ซึ่งนักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.37$, S.D.= .843) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=.85$, S.D.= .792)

การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=3.18$, S.D.= .947) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=2.34$, S.D.= .968) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.92$, S.D.= 1.130)

การดูรายการภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=2.70$, S.D.= 1.069) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.57$, S.D.= .815) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.18$, S.D.= .719)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.86$, S.D.= 1.608) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.03$, S.D.= .822) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=.64$, S.D.= .797)

การสื่อสารภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) พบว่า นักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.70$, S.D.= .878) มีค่าเฉลี่ยระยะเวลาในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.10$, S.D.= .831)

นอกจากนี้พบเพียง 1 กิจกรรมที่มีความแตกต่างรายคู่อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ มีรายละเอียดดังนี้

การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนกลุ่มกลาง ($\bar{X}=1.51$, S.D.= 1.197) มีค่าเฉลี่ยความถี่ในการทำกิจกรรมสูงกว่านักเรียนกลุ่มสูง ($\bar{X}=1.39$, S.D.= 1.146) และนักเรียนกลุ่มต่ำ ($\bar{X}=1.07$, S.D.= 1.031)

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 คน ประกอบด้วย นักเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 5 คน และนักเรียนกลุ่มสูง จำนวน 5 คน พบว่านักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม กล่าวถึงประเด็นสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) การใช้เครื่องมือในการเข้าทำกิจกรรม 2) ลักษณะการทำกิจกรรม แบ่งตามพฤติกรรมการเรียนรู้ 3) การพบปัญหาและแก้ไขปัญหาลักษณะทำกิจกรรม และ 4) ปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อลักษณะและวิธีการทำกิจกรรม ต่อไปนี้

1) การใช้เครื่องมือในการเข้าทำกิจกรรม

ในการให้สัมภาษณ์นักเรียน 2 กลุ่ม รวม 10 คน ประกอบด้วย นักเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 5 คน และนักเรียนกลุ่มสูง 5 คน พบว่า นักเรียนทำกิจกรรมต่าง ๆ โดยใช้เครื่องมือหรือสื่อที่หลากหลาย ซึ่งส่วนใหญ่ใช้โทรศัพท์มือถือในการเข้าทำกิจกรรมโดยผ่านเว็บไซต์ หรือ Application ต่าง ๆ เช่น JOOX, YouTube ดังนี้

ลู่อยู่ประเทศอังกฤษ หนูคุยภาษาอังกฤษกับลุงทางไลน์ video call แบบเห็นหน้า (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

ฟังหนังสือเสียงใน App โดยผมโหลด App ที่ชื่อว่า Book ขึ้นมาจะมีทุกหนังสือเลย แล้วจะมี Siri อ่านให้ฟัง ชอบฟังประเภทดนตรี (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ฟังเพลงผ่าน Application JOOX ใช้โทรศัพท์ เข้าไปใน JOOX แล้วพิมพ์ชื่อเพลงที่ต้องการฟัง โดยเราต้องไปโหลด JOOX ก่อน ไปที่ App store โดยพิมพ์ว่า JOOX มันจะมี App ขึ้นมาให้แล้วเราก็กด (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

ผมคุยกับคนอื่นใน Azar ครับ ใช้ App Azar เป็น App ที่เราร่วมคุยกับคนอื่นที่ไม่รู้ว่าใคร โดยใช้โทรศัพท์เข้าไปโหลด App ก่อน โดยผมเข้าไปที่ App store แล้วพิมพ์ Azar แล้วโหลด (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 5)

นอกจากนี้นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงอีกจำนวนหนึ่งยังใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น

ผมเล่นเกม Counter Strike ครับ ใช้คอมพิวเตอร์ โดยสร้างshort cut ไว้ แล้วกดเข้าไป เกมเกี่ยวกับตำรวจจับโจร เป็นเกมออนไลน์ พูดภาษาอังกฤษได้ ซึ่งผมชอบเป็นโจรโดยจะพูดภาษาอังกฤษบอกทีมตัวเองว่าผมจะไปไหน (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ใช้คอมพิวเตอร์เปิดเข้า google แล้วหาเว็บไซต์ดูหนัง พิมพ์ว่า ดูหนังออนไลน์ แล้วเลือกดูหนังที่เป็นภาษาอังกฤษ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 2)

ผม call line ทางคอมพิวเตอร์ 2 ครั้ง/เดือน คุยภาษาอังกฤษกับพี่ชายที่เรียนต่างประเทศที่เนเธอร์แลนด์ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 3)

2) ลักษณะการทำกิจกรรมแบ่งตามพฤติกรรมการรับรู้

นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงมีลักษณะการทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน โดยแบ่งตามพฤติกรรมการรับรู้ของนักเรียนได้ 2 แบบ คือ การฟังอย่างเดียว (ไม่ทำพฤติกรรมการรับรู้อื่น ๆ ตาม เช่น พูดเขียน) และการฟังแล้วทำพฤติกรรมการรับรู้อื่น ๆ ตามไปด้วย ซึ่งนักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากมีพฤติกรรมการฟังอย่างเดียวขณะทำกิจกรรมการฟังต่าง ๆ เช่น การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ และการฟังประกาศภาษาอังกฤษ ดังนี้

หนูดูสารคดีบางอันมีซับและไม่มีซับไทยค่ะ แต่ทำไมมองที่ซับไทยเพราะดูแต่ภาพ หนูฟังไม่ทันเพราะเสียงพูดไวมาก และบางทีฟังไม่รู้เรื่องแล้วหนูก็ก๊ปล่อยผ่าน (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

หนูดูการ์ตูนจะดูแค่ภาพประกอบหนูก็ก๊เข้าใจ เพราะมีเสียงพูดภาษาอังกฤษประกอบ รูปภาพจะแสดงออกให้รู้ว่าจะทำอะไรก็เลยดูภาพอย่างเดียว...เวลาหนูเดินห้างหนูได้ยินเสียงประกาศ ทางลำโพงในห้าง เดินไปไหนก็ได้ยิน ฟังประกาศไม่ออกก็ปล่อย แค่ได้ยินเสียงภาษาอังกฤษ ไม่ได้เรียนรู้อะไร หนูเลยเฉย ๆ (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 3)

นักเรียนกลุ่มสูง จำนวน 1 ใน 5 คน เท่านั้นที่มีพฤติกรรมการฟังอย่างเดี่ยวขณะทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้

ผมฟังข่าวกีฬา แค่ฟัง ๆ ว่ามีอะไรเกิดขึ้น ใช้เวลาไม่นาน...ผมฟังเรื่องบาสเกตบอล ดูว่าเป็นไง ทีมไหนชนะ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 5)

ดังนั้น นักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจะมี พฤติกรรมฟังอย่างเดี่ยวโดยไม่ทำพฤติกรรมการรับรู้อื่นตาม (เช่น ฟุด อ่าน หรือเขียนตาม) แตกต่าง จากนักเรียนกลุ่มสูงซึ่งพบเพียง 1 ใน 5 คน ที่มีพฤติกรรมการฟังอย่างเดี่ยวขณะทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 5)

นักเรียนกลุ่มต่ำบางส่วนกล่าวถึงลักษณะการฟังขณะทำกิจกรรมแล้วทำพฤติกรรมการรับรู้ อื่น ๆ ตามไปด้วย เช่น การฟังแล้วฟุด อ่าน หรือแปลความหมายตาม อาทิ

ผมชอบดูหนังที่มีซับไทย แล้วพยายามแปลความหมายของเสียงภาษาอังกฤษที่เขา ฟุดโดยการหาคำศัพท์และส่วนใหญ่ผมก็ดูหนังรอบเดี่ยวจนจบและบางทีผมดูหนัง ซับอังกฤษเพราะหาซับไทยไม่ได้ (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 1)

หนูคุยภาษาอังกฤษกับลุงที่อยู่ประเทศอังกฤษทางไลน์ video call แบบเห็นหน้า บางทีฟังไม่เข้าใจหรือตอบไม่ได้ก็เปิดหนังสือโดยจำคำที่เขาฟุดแล้วไปดูในหนังสือ แล้วตอบ หรือใช้ App แปลภาษา แบบให้เขาฟุดแล้วเอาโทรศัพท์จู้ตรงลำโพง คอมพิวเตอร์แล้วมันก็แปล (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

หนูฟังเพลงแล้วร้องตามไปด้วยบ้าง โดยจะร้องเพลงท่อนฮุก (chorus) (นักเรียน กลุ่มต่ำคนที่ 5)

นักเรียนกลุ่มสูงรวม 5 คน ซึ่งทุกคนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจะมีลักษณะฟังแล้วทำพฤติกรรมกรับรู้อื่น ๆ ตามไปด้วย เช่น พุด อ่าน เขียน แปลความหมาย เป็นต้น

ผมชอบฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษประเภทดนตรี...โครงสร้างประโยคยากก็จะนำไปถามอาจารย์และค้นหาในอินเทอร์เน็ตคู่อีกที แล้วจดลงในสมุด แล้วนำไปใช้ในการพูดคุยกับคนอื่น ๆ...ผมฟังประกาศในช่วงสั้น ๆ ประมาณ 5 นาที หรือ 10 นาที แต่ฟังไม่รู้เรื่องหมดก็เลยถามที่ ผมได้เรียนรู้ว่าฟังอย่างไรให้รู้เรื่อง ก็แค่ฟังเขาพูดและจับเป็นคำ ๆ แล้วค่อยมาเรียงเอาทีหลัง (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ฟังเพลงภาษาอังกฤษแล้วร้องตามไปด้วย ใน 1 เพลง จะฟังบ่อย ๆ จนจำเนื้อร้องได้หมด และถ้าเพลงบางท่อนเร็วเกินไปก็จะเปิดเนื้อเพลงใน JOOX ดูตามไปด้วยขณะฟัง ...ดูหนังภาษาอังกฤษจะดูที่มีซับอังกฤษและซับไทยแล้วค้นหาคำศัพท์ที่ไม่รู้และฝึกภาษาอังกฤษด้านการฟังโดยฟังแล้วจะพูดตาม (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

3) การพบปัญหาและแก้ไขปัญหาขณะทำกิจกรรม

การให้สัมภาษณ์ของนักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง รวม 10 คน ล้วนกล่าวถึงปัญหาที่พบเกี่ยวข้องกับการฟังขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่มีความคล้ายกัน เช่น ความยากของคำศัพท์ การไม่คุ้นเคยกับสำเนียง และความเร็วของเสียงภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดการฟังไม่เข้าใจ เป็นต้น แต่พบว่าวิธีการแก้ปัญหาของนักเรียนมีความแตกต่างกันเห็นได้ชัด กล่าวคือ

นักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากเมื่อพบปัญหาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจะใช้วิธีแก้ปัญหาที่ไม่หลากหลาย โดยส่วนใหญ่ใช้วิธีการอ่านตาม การฟังซ้ำ การเปิดหนังสือพจนานุกรม หรือการค้นหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น google

ดูหนังภาษาอังกฤษที่มีซับไทยและบางครั้งมีแต่อ่านซับไม่ได้ดูภาพหนูเลยไม่รู้ว่าเป็นเรื่องมันเป็นไง เวลาฟังภาษาอังกฤษไม่ออกทุกคำก็จะดูซับไทยข้างล่างตามหน้า 1 เรื่อง ถ้าเราดูไม่รู้เรื่องก็ย้อนกลับไปดูเขาแสดงอะไร ดูบริบทเขา 1 เรื่อง ดู 2-3 ครั้งค่ะ (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

ฟังเพลงแล้วแปลความหมายตามไปด้วย คำไหนไม่รู้ก็จดไว้แล้วนำไปแปลใน dictionary แต่ต้องหยุดเล่นเพลงก่อน แล้วเปิดหนังสือพจนานุกรมภาษาอังกฤษ (อังกฤษเป็นไทย) แล้วจดคำศัพท์เอาไปจำ และเคยนำคำศัพท์ไปคุยกับลุง (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

นักเรียนกลุ่มสูงส่วนใหญ่เมื่อพบปัญหาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟังจะมีการกระทำหลายแบบ โดยการใช้หลายวิธีในการแก้ปัญหา เช่น การฟังซ้ำ การถาม การอ่าน การดูซับอังกฤษ/ซับไทย การหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต และการหาตัวช่วยอื่น ๆ เช่น การบันทึกเสียง

ฟังข่าวเรื่องอุทกภัย ภัยธรรมชาติต่าง ๆ จากโทรทัศน์ช่วงตอนเย็น...พบปัญหา คือ เขาพูดเร็วไปผมก็ลองอัดเสียงเขาโดยใช้โทรศัพท์แล้วมาฟังซ้ำ ๆ ก็ฟังรู้เรื่อง และ อาจจะมีข่าวเศรษฐกิจที่ตกต่ำ หรือภัยเสียชีวิตช่อง True (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

คุยภาษาอังกฤษกับแฟนของพี่สาว (ชาวต่างชาติ) พบคำศัพท์บางคำที่ไม่รู้เลยถาม พี่สาวเป็น ภาษาไทยให้ช่วยแปล...บางครั้งถามแฟนพี่สาวว่า“again please” แล้วก็ค้นหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษในโทรศัพท์โดยให้แฟนพี่สาวพิมพ์คำนั้นใน google ตรงแปลอังกฤษเป็นไทย แล้วผมจำแล้วสื่อสารกับเขาต่อ ผมก็พูดภาษาอังกฤษกับ พ่อแม่และบางครั้งท่านใช้คำศัพท์ยากมาถาม ผมฟังไม่เข้าใจก็ถามว่า “what does it mean?” แล้วท่านจะตอบเป็นภาษาอังกฤษแบบบรรยายและยกคำศัพท์ที่ ความหมายคล้าย ๆ กัน เพื่อให้มั่นใจว่าผมเข้าใจ ผมก็จะถามเป็นภาษาไทยซ้ำ อีกครั้ง (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 2)

ดูหนังภาษาอังกฤษ...พบปัญหา คือ พูดเร็วเกินไป ฟังไม่ทันเลยดูซับอังกฤษและ ซับไทย ดูซ้ำประมาณ 3-4 รอบ/เรื่อง ฟังไม่ทันก็ถามพ่อแม่บ้างว่าคำนี้แปลว่าอะไร อ่านว่าอะไร ถ้าพ่อแม่ไม่รู้ก็หยุดหนังก่อนแล้วค้นหาคำศัพท์โดยใช้โทรศัพท์เข้าที่ App dictionary แล้วพิมพ์คำศัพท์ที่ไม่รู้ลงไป รู้คำศัพท์แล้วก็ผ่านไป ฟังลำเนียง ไม่ออกก็ปรึกษาอาจารย์ที่เรียนพิเศษโดยนำเสียงภาษาอังกฤษไปให้เขาฟัง (นักเรียน กลุ่มสูงคนที่ 4)

นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงจำนวนหนึ่งใช้วิธีการถามบุคคลอื่น ๆ เพื่อแก้ปัญห การฟังไม่เข้าใจ แต่มีความแตกต่างกันระหว่างนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม คือ นักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากจะถาม เป็นภาษาไทย และมีเฉพาะนักเรียนกลุ่มสูง จำนวน 5 คน เท่านั้นที่ใช้การถามโดยการพูด ภาษาอังกฤษ เช่น

เดินห้างก็จะฟังประกาศภาษาอังกฤษบ้าง ประกาศของลดราคาก็เดินฟังไปเรื่อย ๆ ฟังไม่ออกหมดก็ถามเพื่อนว่ามันแปลว่าอะไร เขาประกาศอะไร...อาจจะมีคำที่ไม่เคย ได้ยิน แล้วเพื่อนก็แปลให้ฟังหนูก็ได้คำศัพท์แล้วก็จำ (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 5)

ผมเรียนพิเศษสนทนาที่ ECC ส่วนมากคุยเรื่องแต่ละวันไปทำอะไรบ้างและผมก็พบปัญหาคือแรกๆอาจารย์พูดเร็วเกินไป ผมเลยถามว่า “Can you speak slowly, please?” และเขาพูดอีกผมก็เข้าใจ และเคยไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูดผมเลยถามว่า “What is this word mean?” แล้วเขาอธิบายประกอบกับท่าทาง บางครั้งวาดรูปให้ดู ก็เข้าใจเขานำคำศัพท์ไปใช้พูดตอนไปต่างประเทศ เช่น เวลาซื้ออาหารถามทาง (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

จากการสัมภาษณ์นักเรียน พบว่า การแก้ปัญหาของนักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงส่วนใหญ่ เมื่อพบปัญหามักทำทุกครั้งโดยการค้นหาคำศัพท์หรือข้อมูลต่าง ๆ ผ่าน google

ฟังเพลง โดยเลือกเพลงยอดฮิตฟัง ฟังแล้วดูเนื้อร้องใน JOOX บางครั้งอ่านไม่ออกหรือไม่เข้าใจก็เข้า google translate ใช้โทรศัพท์เข้าไปที่แปลภาษา (แปลอังกฤษเป็นไทย) ค้นหาคำศัพท์ที่อยากรู้ แล้วก็อ่านคำนั้นว่าแปลว่าอะไร แล้วก็จำและถ้าฟังไม่ออกก็ไม่หยุดก็ฟังไปเรื่อย ๆ ถ้าคำอยากรู้ค่อยมาหาคำนั้น (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

ฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ ประเภทดนตรีจากอินเทอร์เน็ตและพบปัญหาโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ยาก ก็ลองถามอาจารย์ แล้วค้นในอินเทอร์เน็ตดูอีกที แล้วจดโครงสร้างประโยคไว้ในสมุดเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ เช่น ถ้าจะพูดคุยกับคนอื่นเรื่องประวัติของคนอื่นก็จะลองใช้ past tense ลองแต่งประโยค ส่วนมากผมแต่งประโยคใช้โครงสร้างต่าง ๆ มาพูดคุยภาษาอังกฤษกับแฟนน้ำครับ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ดูรายการ Justin Bieber Variety Show แรก ๆ มีปัญหาด้านการฟังและพูดภาษาอังกฤษผมก็จะหยุดตรงนั้นและไปค้นหาคำศัพท์ใน google ซึ่งใน google translate จะมีให้ฟังเสียง ผมพิมพ์ภาษาอังกฤษลงไปตรงช่องอังกฤษแปลเป็นไทย และจะมีไอคอนให้ฟังเสียง แล้วผมก็ฟังเสียงภาษาอังกฤษว่าออกเสียงอย่างไร กดฟัง 2-3 รอบ แล้วพูดตามแล้วกลับไปดูรายการต่อ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 3)

4) ปัจจัยด้านอื่น ๆ ที่ส่งผลต่อลักษณะและวิธีการทำกิจกรรม

ในการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง รวม 10 คน ล้วนกล่าวถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ได้แก่ 1. วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรม คือ 1.1. เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคล 1.2. เพื่อพัฒนาตนเอง

ด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางด้านภาษา และความรู้ในการทำงาน 2. พื้นฐานความรู้ทางภาษา 3. สังคม (เพื่อน พ่อ แม่ บุคคลอื่น ๆ) 4. ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม และ 5. ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening) ดังนี้

4.1 ปัจจัยแรกที่นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูงส่วนมากกล่าวถึงได้แก่ ด้านวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมซึ่งเกิดจากการที่นักเรียนมีวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น 1) เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคล และ 2) เพื่อพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางด้านภาษาและความรู้ในการทำงาน ดังนี้

นักเรียนกลุ่มต่ำกับนักเรียนกลุ่มสูงกล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนที่เหมือนกัน คือ เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคล

ชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษมากที่สุด “Love Me Like You Do” ชอบฟังเพลงเพราะ
ชอบความหมาย รู้สึกสบายใจ เพลิดเพลินดี (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

ชอบดูภาพยนตร์เพราะว่า ผมชอบคนหนึ่งเขาเป็นคนถ่ายหนังครับ และถ้าดูหนัง
พากย์ไทยปากอาจไม่ตรงกับเสียง ไม่ได้อารมณ์ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

นักเรียนกลุ่มสูงเท่านั้นที่กล่าวถึงการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมี
วัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางด้านภาษาและความรู้ในการทำงาน อาทิ

ชอบฟังเพลง...เพราะได้เรียนรู้คำศัพท์ เช่น corpse ที่แปลว่า ศพ เรียนรู้ประโยค
ต่าง ๆ ที่อยู่ในเพลง เคยนำไปใช้คุยกับชาวต่างชาติ เช่น เขาถามว่า Where is
Nakhonsawan school? ผมก็บอกทิศทางได้ เช่น Go straight and then turn
left and you see municipality. ผมฟังเพลงภาษาอังกฤษเพราะผมโตไปผมอยาก
เป็นสจ๊วต (flight attendant) (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

คุยกับแฟนของพี่สาวและกับพ่อแม่แบบเห็นหน้ากัน เพราะเมื่อใช้คุยกับชาวต่างชาติ
และชอบการฟังที่สุดเพราะการฟังง่ายกว่าเขียนและพูด...เห็นพี่สอบพูดภาษาอังกฤษ
ได้คะแนนดีแล้วก็สื่อสารกับชาวต่างชาติได้ ได้งานทำดีก็เลยอยากพูดคุย
ภาษาอังกฤษกับคนอื่นบ้างคะ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 2)

ดูหนังภาษาอังกฤษ action ชอบสุด Harry Potter ทำกิจกรรมนี้เพื่อฝึกสำเนียง
ภาษาอังกฤษด้านการฟังโดยฟังแล้วพูดตามแล้วนำไปใช้เวลาเราไปเที่ยวเราก็ใช้

ภาษาอังกฤษในการคุยกับคนอื่นได้ ปัจจุบันใช้คุยกับครูที่มาสอน (นักเรียนกลุ่มสูง คนที่ 4)

ในทางตรงกันข้ามพบว่า มีเฉพาะนักเรียนกลุ่มต่ำกล่าวถึงการขาดวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งเป็นสิ่งกีดขวางในการทำกิจกรรม เช่น การขาดความชอบหรือไม่สนใจในการทำกิจกรรม

หนูไม่ค่อยดูข่าวภาษาอังกฤษ ถ้าเปิดไปเจอก็ดู 1 ครั้ง/สัปดาห์ ดูไม่นานแค่นี้ก็หนีที่ หนูก็ย้ายช่อง เพราะไม่ชอบ มันน่าเบื่อ ถ้าเป็นข่าวพวกสังคมหนูไม่ค่อยดู (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

4.2 สำหรับด้านพื้นฐานความรู้ทางภาษาเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งนักเรียนทั้ง 10 คน กล่าวถึง คือ นักเรียนไม่มีพื้นฐานความรู้ทางภาษาที่เพียงพอที่จะสามารถฟังภาษาอังกฤษให้เข้าใจได้ โดยเฉพาะนักเรียนกลุ่มต่ำที่ปัจจัยด้านพื้นฐานความรู้ทางภาษาส่งผลทำให้ไม่อยากทำกิจกรรมนั้น ๆ เพราะ ฟังไม่เข้าใจ หรือคำศัพท์ยาก เป็นต้น

หนูดูหนังแล้วมีโฆษณาภาษาอังกฤษให้ข้าม หนูไม่ฟังแล้วก็กดผ่านเพราะไม่ชอบ ภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ครูสอนไม่สนุกแต่เพราะเรียนไม่รู้เรื่อง พยายามเรียนก็ไม่เข้าใจ รู้แค่บางคำ (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 3)

หนูไม่ชอบดูข่าว ฟังไม่ออกด้วย จึงทำให้หนูไม่ค่อยอยากดูข่าว และภาษาอังกฤษ มันยากเกินไปสำหรับหนู (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 5)

4.3 ปัจจัยที่สาม ได้แก่ แนวร่วมทางสังคม (เพื่อน พ่อ แม่ หรือบุคคลอื่น ๆ) ส่งผลให้นักเรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งในความเห็นของนักเรียนจากการสัมภาษณ์ นักเรียนกลุ่มต่ำและกลุ่มสูง รวม 10 คน ล้วนให้ความเห็นเหมือนกัน ดังนี้

ผมฟังเพลงในห้องเรียนเวลาไม่มีเรียน เพื่อนผมชอบเปิดเพลงให้ฟังจากโทรศัพท์เขา ผมฟังไปเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่ถ้าไม่ใช่จากเพื่อนก็ไม่เคยเปิดฟังเอง แม้แต่เพลงไทย...ผม ฟังข่าวทั่วไปในโทรทัศน์ที่บ้าน พ่อเป็นคนเปิดฟังช่อง CNN ส่วนใหญ่เป็นข่าว การเมือง (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 1)

คุยกับแฟนเป็นชาวต่างชาติ...เวลาสื่อสารเห็นหน้าเข้าใจกัน...ที่พูดภาษาอังกฤษ

กับเขาเพราะอยากจะสื่อสารกับเขาได้ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ผมคุยกับคนอื่นใน Azar ครับ ใช้ App Azar เป็น App ที่เรารู้สึกคุยกับคนอื่นที่ไม่รู้ว่าใคร...ที่พยายามคุยภาษาอังกฤษเพราะอยากรู้จักคนอื่นเพิ่ม (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 5)

4.4 ปัจจัยที่สี่ ได้แก่ ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม

ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรมระหว่างนักเรียนกลุ่มต่ำ กับนักเรียนกลุ่มสูงมีความคล้าย และแตกต่างกัน ดังนี้

นักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากกับนักเรียนกลุ่มสูงบางส่วนกล่าวถึงการใช้สื่อคล้าย ๆ กัน ในการเข้าทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น การคุยภาษาอังกฤษผ่านทางไลน์ แบบผิวน้ำหน้าและไม่ผิวน้ำหน้า หรือ การใช้สื่อในการเข้าถึงกิจกรรมโดยบังเอิญ เช่น การไปศูนย์การค้า (Big C) แล้วได้ยินเสียงประกาศภาษาอังกฤษ

ผม call line ทางคอมพิวเตอร์ 2 ครั้ง/เดือน คุยภาษาอังกฤษกับพี่ชายที่เรียนต่างประเทศที่เนเธอร์แลนด์ ผมคุยกับพี่ช่วงเย็น (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 3)

หนูไปเดินห้าง Big C ทุกวันช่วงเย็นตอนกลับบ้านหลังเลิกเรียน ได้ยินเสียงประกาศภาษาอังกฤษแป็บ ๆ เป็นประโยคสั้น ๆ ประกาศเกี่ยวกับของลดราคา/ขายสินค้า (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

ผมได้ยินประกาศส่วนใหญ่เวลาผมไปเดินห้าง ช่วงวันเสาร์-อาทิตย์ช่วงเวลาไปเรียนพิเศษหรือไปกินข้าว 2 ครั้ง/สัปดาห์ ประกาศภาษาอังกฤษที่ได้ยินเกี่ยวกับโฆษณาร้านอาหาร สินค้าลดราคา เป็นประกาศสั้นๆ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 3)

นักเรียนกลุ่มสูงส่วนมากเท่านั้นกล่าวถึงความสามารถในการใช้สื่อที่หลากหลายและมีคุณภาพในการเข้าถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เช่น การเรียนพิเศษ และ การใช้โทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการโหลด App เพื่อการฝึกฟังพูดภาษาอังกฤษ (เช่น Counter Strike และ Azar)

ผมใช้คอมพิวเตอร์สร้าง short cut ไว้ แล้วกดเข้าไปเล่นเกมออนไลน์ Counter Strike เกี่ยวกับตำรวจจับโจร ก็เจอคนต่างชาติที่เล่นเกมด้วยโดยผมจะพูดภาษาอังกฤษบอกทีมตัวเองว่าผมจะไปไหน ผมก็ใช้วิธีนี้ฝึกภาษามาเรื่อย ๆ ฝึก

การพูด การฟังและการแสดงครับ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

ผมใช้ App Azar สุ่มคุยภาษาอังกฤษกับคนอื่นที่ไม่รู้จัก โดยเข้าไปโหลด App ก่อน ใช้โทรศัพท์เข้าไปที่ App store แล้วพิมพ์ Azar แล้วโหลด ผมกดโทรก็จะได้ยินแค่เสียงเขาพูด โดย App นี้ จะมีภาพให้เราเลือกได้ว่าเราจะคุยกับใคร เจอคนหลายสัญชาติ (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 5)

วันเสาร์และอาทิตย์ผมเรียนพิเศษสนทนาภาษาอังกฤษที่ ECC กับอาจารย์ชาวต่างชาติ ผมชอบคุยกับเขา เวลาเห็นหน้ากันเข้าใจง่ายครับ ส่วนมากคุยเรื่องชีวิตประจำวัน (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

4.5 ปัจจัยสุดท้าย ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening)

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังอาจมีความเกี่ยวข้องกับการทำกิจกรรมของนักเรียน ซึ่งนักเรียนกลุ่มต่ำจำนวน 4 ใน 5 คน กล่าวถึงการไม่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่เป็นการฟังแบบสองทาง (two-way listening) แต่พบว่า นักเรียนกลุ่มต่ำเพียง 1 คน กล่าวถึงการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแบบสองทาง คือ การสนทนาภาษาอังกฤษแบบเห็นหน้า และไม่เห็นหน้า ดังนี้

วันเสาร์หนูคุยภาษาอังกฤษกับแฟนป่าที่เป็นชาวต่างชาติ ทางไลน์ แบบไม่เห็นหน้า และคุยไลน์ video call แบบเห็นหน้ากัน ประมาณ 40-50 นาที ถ้าคุยไม่เข้าใจก็ปล่อยเลย หรือให้ป่าช่วยแปลภาษาอังกฤษให้บ้าง (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

นักเรียนกลุ่มสูงทุกคน จำนวน 5 คน ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังแบบการฟังสองทาง (two-way listening) เช่น การสนทนาภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังกับบุคคลอื่น ๆ

คุยภาษาอังกฤษกับแฟนเป็นชาวต่างชาติในวันเสาร์หรืออาทิตย์ ตอนบ่ายกว่า ๆ เวลาสื่อสารกันบางคำไม่รู้ เลยถาม What does it mean? เวลาสื่อสารเห็นหน้าเข้าใจกัน (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

คุยกับแฟนของพี่สาวและกับพ่อแม่ เป็นภาษาอังกฤษแบบเห็นหน้ากัน ส่วนมากคุยเรื่องชีวิตประจำวันกับชาวต่างชาติ เช่น อากาศวันนี้ สบายดีไหม กินข้าวรึยัง เช่น

How are you?" (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 2)

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า นักเรียนนิยมใช้โทรศัพท์มือถือเป็นอุปกรณ์ในการเข้าถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยผ่านเว็บไซต์ หรือ Application ต่าง ๆ Azar, JOOX, YouTube, Line, Counter Strike เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่นักเรียนนิยมทำมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการดูรายการภาษาอังกฤษ และกิจกรรมที่นักเรียนนิยมนำน้อยที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การฟังประกาศภาษาอังกฤษ การสนทนาภาษาอังกฤษ และการฟังหนังสือเสียง เมื่อเปรียบเทียบการทำกิจกรรมด้านระยะเวลา และความถี่ รวมถึงลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมระหว่างนักเรียนกลุ่มต่ำกับนักเรียนกลุ่มสูง พบว่า มีความแตกต่างกัน โดยนักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากทำกิจกรรมด้านการฟังแล้วไม่ทำพฤติกรรมการรับรู้อื่น ๆ ตามไปด้วย (ฟังอย่างเดียว) แต่นักเรียนกลุ่มสูงทำกิจกรรมการฟังแล้วทำพฤติกรรมการรับรู้อื่นตามไปด้วย (เช่น ฟังแล้ว พูด อ่าน เขียน หาความหมายของคำศัพท์ ถามผู้อื่น เป็นต้น) นอกจากนี้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบปัญหาขณะทำกิจกรรมที่คล้ายกัน เช่น ความยากของคำศัพท์ การไม่คุ้นเคยสำเนียง และความเร็วของเสียงภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดการฟังไม่เข้าใจ แต่พบว่านักเรียนมีวิธีการแก้ปัญหาที่พบขณะทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน ดังนี้ นักเรียนกลุ่มสูงพบปัญหาขณะฟังจะใช้วิธีการแก้ไขปัญหามากกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ เช่น ใช้วิธีการฟังซ้ำ การอ่าน การหาข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต การถามผู้อื่น เช่น เพื่อน พ่อ แม่ ครู หรือการใช้ตัวช่วยอื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อช่วยในการฟังให้เข้าใจ เช่น การบันทึกเสียงแล้วฟังซ้ำ อย่างไรก็ตามจากการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มสูงกับนักเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 10 คน ได้กล่าวถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียน เช่น ด้านวัตถุประสงค์ พื้นฐานความรู้ทางภาษา สังคม ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น” วัตถุประสงค์การวิจัย คือ

1. เพื่อศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง ดังนี้

1.1. เพื่อศึกษาประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามตัวแปรตามความสามารถด้านการฟัง

1.2. เพื่อเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง

2. เพื่อศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 140 คน จำนวน 2 โรงเรียน จาก 5 โรงเรียน (ขนาดใหญ่พิเศษ) สังกัดรัฐบาล จังหวัดนครสวรรค์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 42 การกำหนดตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ได้จำนวนตัวอย่างทั้งหมด 131 คน ซึ่งจากการดำเนินการกำหนดตัวอย่างโดยใช้สูตรของโปรแกรมคำนวณ Raosoft (2004) แล้วทำการการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster sampling) ซึ่งเป็นการสุ่มนักเรียนทั้งห้องเรียนจำนวนทั้งหมด 4 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน จึงได้ตัวอย่างจำนวน 131 คน ซึ่งผู้วิจัยคิดเพิ่ม 10% เพื่อป้องกันอัตราการขาดหายของการตอบกลับแบบสำรวจของนักเรียน ผู้วิจัยจึงกำหนดการแจกแบบสำรวจให้ผู้เข้าร่วมจำนวน 140 คน ซึ่งได้แบบสำรวจกลับ 100% คิดเป็น 140 คน หลังจากนั้นจำแนกตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความสามารถด้านการฟังสูงจำนวน 44 คน (ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 70) กลางจำนวน 35 คน (ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 31-69) และต่ำจำนวน 61 คน (ใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 30) (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2557) โดยการทำแบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของ Cambridge English Language Assessment ใช้ส่วนของ A2 Key English Test (KET) ซึ่งผู้วิจัยเลือกเฉพาะส่วนของข้อสอบวัดความสามารถด้านการฟังจำนวน 20 ข้อคำถาม รวม 20 คะแนนเต็ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ชุด ได้แก่ 1. แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง 2.แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และ 3. แบบวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

การวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนในการวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ซึ่งมีการวิเคราะห์ข้อมูล 2 ประเภท คือ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative) และการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ (Qualitative) มีรายละเอียดดังนี้

1. การวิเคราะห์แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังซึ่งวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์ในส่วนนี้โดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistic) ได้แก่ ค่ามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และ ANOVA โดยใช้ Bonferoni และDunnett T3

2. การวิเคราะห์แบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง ซึ่งทำการวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์คะแนนสอบของผลการสอบความสามารถด้านการฟัง โดยใช้เปอร์เซ็นต์ไทล์ (Percentile) เพื่อใช้คะแนนในการจำแนกตัวอย่าง 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสูง กลาง และต่ำ

3. การวิเคราะห์แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนโดยการถอดเทป ใช้วิธีการสรุปความ และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามกลุ่มความสามารถด้านการฟัง มีรายละเอียด ดังนี้

1.1 การศึกษาประเภทของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำแนกตามตัวแปรตามความสามารถด้านการฟัง พบว่า การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังทั้ง 8 กิจกรรม พบว่า กิจกรรมที่นักเรียนนิยมทำ โดยมีความถี่และมีระยะเวลาารวมสูงสุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการดูรายการภาษาอังกฤษ ตามลำดับ

1.2 การเปรียบเทียบการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีความสามารถทางการฟังต่างกัน จำแนกตามความสามารถด้านการฟัง พบว่านักเรียนกลุ่มสูง กลาง ต่ำ ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีความถี่และระยะเวลาของการทำกิจกรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. การศึกษาลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า จากการสัมภาษณ์นักเรียน รวม 10 คน ประกอบด้วยนักเรียนกลุ่มต่ำ จำนวน 5 คน นักเรียนกลุ่มสูง จำนวน 5 คน พบว่า นักเรียนนิยมใช้โทรศัพท์เป็นเครื่องมือในการเข้าทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง นอกจากนี้ นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีลักษณะการทำกิจกรรมที่หลากหลายที่แตกต่างกันและนักเรียนกลุ่มสูงจะใช้วิธีการแก้ปัญหาที่หลากหลายกว่านักเรียนกลุ่มต่ำเมื่อพบปัญหาขณะทำกิจกรรม เนื่องจากผลของปัจจัยด้านต่าง ๆ เช่น 1) วัตถุประสงค์ของการทำกิจกรรม (เช่น เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคล หรือเพื่อพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางภาษา หรือความรู้ในการทำงาน) 2) พื้นฐานความรู้ทางภาษา 3) สังคม (เพื่อน พ่อ แม่ และบุคคลอื่น ๆ) 4) ความสามารถในการเข้าถึงสื่อที่มีคุณภาพในการทำกิจกรรม และ 5) ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง (การฟังแบบสองทาง two-way listening)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น” มีประเด็นหลักที่นำมาอภิปราย 3 ประเด็น ดังนี้ 1) ความถี่และระยะเวลาของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง 2) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และ 3) วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ความถี่และระยะเวลาของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จากการศึกษาวิจัยการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง พบว่า การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนที่บ่อยครั้งมากและระยะเวลานานส่งผลต่อความสามารถทางภาษาของนักเรียน สอดคล้องกับ ผลการวิจัยจากการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มสูงส่วนมากทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังบ่อยครั้งมากและมีระยะเวลามากกว่านักเรียนกลุ่มต่ำอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่พบเพียงกิจกรรมการฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษเท่านั้นที่ไม่แตกต่างกันทางด้านความบ่อยครั้งและระยะเวลาของการทำกิจกรรม อาจเป็นเพราะการเข้าถึงกิจกรรมของนักเรียนที่ค่อนข้างยาก รวมถึงการฟัง

หนังสือเสียงภาษาอังกฤษยังเป็นกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ไม่แพร่หลายและไม่เป็นที่รู้จักของนักเรียน อย่างไรก็ตามการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน บ่อยครั้ง ซ้ำ ๆ เป็นการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอถึงระยะเวลารวมต่อสัปดาห์ที่นานทำให้เกิดการใช้ภาษาอย่างแม่นยำ และส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถทางภาษา อาทิ ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ ส่งผลให้การใช้ภาษาดีขึ้น และสามารถนำความรู้จากการฝึกฝนมาใช้ในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น (Wenden & Rubin, 1978) ผลการวิจัยภายในประเทศที่พบว่า การที่นักเรียนฝึกการฟังภาษาอังกฤษอย่างสม่ำเสมอ ซ้ำ ๆ ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชิน จึงทำให้นักเรียนมีความสามารถการฟังสูงขึ้น (มยุเรศ ไยบัวเทศ, 2558; ณะพอ หล้าเจ, 2554) ดังนั้นการเรียนภาษานักเรียนต้องเป็นผู้ใช้ภาษามากที่สุด เพราะการรับข้อมูลจากครูไม่เพียงพอต่อนักเรียนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา (อรุณี จริยะตรา และคณะ, 2555)

2. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจภายนอก พบว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในบุคคลที่ใช้ความพยายามในการผลักดันให้เกิดการกระทำอย่างต่อเนื่อง เพื่อมุ่งไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ซึ่งการแสดงพฤติกรรมจะมีสาเหตุ และสิ่งเร้าที่แตกต่างกันมาเป็นแรงขับเคลื่อนจนทำให้เกิดการตอบสนองในรูปของพฤติกรรม ซึ่งแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) คือ แรงจูงใจที่ส่งผลให้นักเรียนต้องการจะเรียนรู้ หรือกระทำให้บางสิ่งบางอย่าง โดยเชื่อว่าการเรียนรู้นั้นจะนำไปสู่ผลลัพธ์ที่ต้องการ และคุ้มค่ามากนักเรียนจึงลงมือทำการ (Ryan & Deci, 2000; สิงหะ ฉวีสุข และสุนันทา วงศ์จตุรภัทร, 2559) นักเรียนที่มีแรงจูงใจภายนอกจะเรียนรู้เพราะต้องการได้รับผลประโยชน์ เช่น คะแนน เกรด หรืออาชีพในอนาคต ซึ่งผู้เรียนไม่ได้เรียนรู้เพราะความสนใจของตนเอง (Deci et al., 1991) สอดคล้องกับ ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์วิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน รวม 10 คน พบว่า แรงจูงใจเกี่ยวข้องกับการมีวัตถุประสงค์ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน และเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญและส่งผลต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน สอดคล้อง ศิริมา ปุรินทรากิบาล (2560) พบว่า นักเรียนมีแรงจูงใจแตกต่างกันในการที่จะเลือกทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น การที่นักเรียนเลือกเรียนภาษาเพราะมีแรงจูงใจที่ต่างกันดังนี้ ความชอบทางภาษา ประเทศ และวัฒนธรรม การอยากมีพื้นฐานความรู้ทางภาษา เพื่อการศึกษาต่อในอนาคตในระดับมหาวิทยาลัย และเพราะคิดว่าภาษามีประโยชน์ต่อการทำงานในอนาคต เป็นต้น ซึ่งผลจากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มนี้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนตัวที่เกิดจากแรงจูงใจภายใน เช่น

“ชอบฟังเพลงภาษาอังกฤษมากที่สุด “Love Me Like You Do” ชอบฟังเพลง เพราะชอบความหมาย รู้สึกสบายใจ เพลิดเพลินดี” (นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 4)

แต่นักเรียนกลุ่มสูงจะมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาตนเองด้านต่าง ๆ เช่น ทักษะทางด้านภาษา และความรู้ในการทำงานที่เกิดจากแรงจูงใจภายนอก เช่น

“ดูหนังภาษาอังกฤษ action ชอบสุด Harry Potter ทำกิจกรรมนี้เพื่อฝึก ภาษาอังกฤษด้านการฟังโดยฟังแล้วพูดตาม พัฒนาสำเนียงดีขึ้น และนำไปใช้เวลา เราไปเที่ยวเราก็ใช้ภาษาในการคุยกับคนอื่นได้ ปัจจุบันใช้คุยกับครูที่มาสอน” (นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

จากการสังเกตจากวัตถุประสงค์ข้างต้นของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า แรงจูงใจเป็นตัวทำให้เกิดวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ซึ่งนักเรียนกลุ่มต่ำขาดแรงจูงใจภายนอกที่เป็นตัวกระตุ้นและส่งเสริม ในการทำกิจกรรมที่มากขึ้น นักเรียนกลุ่มต่ำส่วนมากทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟังเพราะเกิดจากแรงจูงใจภายใน คือ การทำกิจกรรมเพื่อความเพลิดเพลินและความชอบส่วนบุคคลเท่านั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Chusanachoti (2016) พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีทักษะ ทางภาษาอังกฤษต่ำส่วนมากจะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพื่อความเพลิดเพลิน ความชอบ และความสนุกสนาน และนักเรียนกลุ่มที่มีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงจะมีวัตถุประสงค์ เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น เพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง พูด อ่าน เขียน เป็นต้น

ดังนั้นแรงจูงใจภายนอกที่นักเรียนกลุ่มต่ำขาด ควรได้รับการสนับสนุน เพื่อให้เกิดการส่งเสริม ให้นักเรียนทำกิจกรรมนอกห้องเรียนด้านการฟังต่าง ๆ ส่งผลให้เกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาเพื่อ ความสำเร็จสู่เป้าหมายในอนาคตที่ตนเองกำหนดไว้ สอดคล้องกับ สิงหะ ฉวีสุข และสุนันทา วงศ์จตุรภัทร (2559) พบว่า แรงจูงใจเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นในบุคคลที่กระตุ้นให้บุคคลใช้ความ พยายามในการผลักดันให้เกิดการกระทำอย่างต่อเนื่อง และมีแนวทางที่แน่นอนเพื่อมุ่งไปสู่ วัตถุประสงค์หรือเป้าหมายที่ต้องการ โดยแรงจูงใจภายนอกจะเป็นการกระตุ้นให้บุคคลนั้นทำงานที่ ตนเองคาดหวังให้สำเร็จเพื่อจะได้รับรางวัลเป็นผลตอบแทนตามที่ตนเองต้องการ อย่างไรก็ตามควร สนับสนุนให้นักเรียนกลุ่มต่ำเกิดแรงจูงใจภายนอก ซึ่งให้เกิดเช่นเดียวกับนักเรียนกลุ่มสูงเพื่อการ พัฒนาความสามารถทางภาษา และการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังประเภท ต่าง ๆ มากขึ้น รวมถึงการทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายและประสบความสำเร็จทางการเรียน สอดคล้อง Yule (2010) กล่าวว่า นักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนสูงโดยจะมีแรงจูงใจสูง สอดคล้องกับการศึกษาของ Chusanachoti (2009) พบว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษและเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3. วิธีการแก้ปัญหาต่าง ๆ ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จากการศึกษาพฤติกรรมการเรียนทางภาษาของนักเรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับที่ต่างกัน พบว่า นักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางด้านภาษาสูงจะใช้กลวิธีในการเรียน และการแก้ไขปัญหาทางภาษาที่หลากหลายกว่านักเรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ สอดคล้องกับผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์วิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนรวม 10 คน พบว่า นักเรียนพบปัญหาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีวิธีการแก้ปัญหาที่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนกลุ่มต่ำและนักเรียนกลุ่มสูง ซึ่งนักเรียนกลุ่มสูงเมื่อพบปัญหาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจะใช้วิธีการแก้ปัญหาที่หลากหลายกว่านักเรียนกลุ่มต่ำ เช่น การใช้วิธีการถาม การหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต การฟังหลายรอบ และการหาตัวช่วยอื่น ๆ เช่น การบันทึกเสียง อาทิ นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1 และ 4 กล่าวดังนี้

“ฟังข่าวเรื่องอุทกภัย ภัยธรรมชาติต่าง ๆ จากโทรทัศน์ช่วงตอนเย็นพบปัญหา คือ เขาพูดเร็วไปผมก็ลองอัดเสียงเขาโดยใช้โทรศัพท์แล้วมาฟังซ้ำ ๆ ก็ฟังรู้เรื่อง”
(นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 1)

“คู่มือภาษาอังกฤษ...พบปัญหา คือ พูดเร็วเกินไป ฟังไม่ทันเลยดูซับอังกฤษ และซับไทย ดูซ้ำประมาณ 3-4 รอบ/เรื่อง ฟังไม่ทันก็ถามพ่อแม่บ้างว่าคำนี้แปลว่าอะไร อ่านว่าอะไร ถ้าพ่อแม่ไม่รู้ก็หยุดหนึ่งก่อนแล้วค้นหาคำศัพท์โดยใช้โทรศัพท์เข้าที่ App dictionary แล้วพิมพ์คำศัพท์ที่ไม่รู้ลงไป รู้คำศัพท์แล้วก็ผ่านไป ฟังสำเนียงไม่ออกก็ปรึกษาอาจารย์ที่เรียนพิเศษโดยนำเสียงภาษาอังกฤษไปให้เขาฟัง”
(นักเรียนกลุ่มสูงคนที่ 4)

นักเรียนกลุ่มต่ำเมื่อพบปัญหาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังจะใช้วิธีการแก้ไขปัญหาไม่หลากหลาย เช่น การอ่านตาม หรือ ฟังซ้ำ ดังนี้

“คู่มือจบข้าง ไม่จบข้าง...เวลาคู่มือมีซับไทย บางทีตาเหลือบไปดูซับ ปัญหา คือ คู่มือเข้าใจไม่หมด ก็ย้อนกลับไปดู บางทีมีแต่อ่านซับไม่ได้ดูภาพไม่รู้ว่ามันเป็นไง ฟังไม่ออกทุกคำ ก็ดูซับข้างล่าง รู้คำศัพท์ไม่หมดแล้วก็ปล่อยมันไป โดยหนึ่ง 1 เรื่อง ถ้าเราดูไม่รู้เรื่องก็ย้อนกลับไปดูเขาแสดงอะไร ดูบริบทเขา 1 เรื่องดู 2-3 ครั้งค่ะ”
(นักเรียนกลุ่มต่ำคนที่ 2)

จากผลการสัมภาษณ์ข้างต้นสอดคล้องกับงานวิจัยส่วนมากที่พบว่า นักเรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาสูงกว่ามักจะใช้กลวิธีการเรียนทางภาษามากกว่านักเรียนที่มีระดับความสามารถทางภาษาต่ำ และมีกลวิธีการเรียนภาษาต่างประเทศบางอย่างที่จะสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียนภาษา (อนุ ยอดพรหมมินทร์ และ นวมินทร์ ประชานันท์, 2550; Embi, 1996) ดังนั้นจากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มต่ำใช้กลวิธีการเรียนทางภาษาค่อนข้างน้อย จึงใช้วิธีการแก้ไขปัญหาที่ไม่หลากหลายขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ส่งผลให้ไม่สามารถแก้ไขบางปัญหาได้ อาจเป็นส่วนหนึ่งทำให้เป็นสิ่งที่กีดขวางขณะทำกิจกรรมและส่งผลต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง อื่น ๆ ซึ่งแตกต่างกับนักเรียนกลุ่มสูง ที่ใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่หลากหลายในการแก้ปัญหาที่พบขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ทำให้ปัญหาไม่เป็นอุปสรรคหรือสิ่งกีดขวางขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังและส่งผลให้นักเรียนกลุ่มสูงสามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังหลากหลายประเภท เช่น การฟังประกาศภาษาอังกฤษ การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ เป็นต้น สอดคล้องกับ Rubin (1975) และ Oxford (1992) พบว่า กระบวนการเรียนรู้ส่งผลต่อความสามารถและความสำเร็จในการเรียนภาษา

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้และข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

1. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังใช้เป็นแนวทางในการเลือกใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟังในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในห้องเรียนเพื่อช่วยส่งเสริมความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยคำนึงถึงระดับพื้นฐานความสามารถทางภาษาที่แตกต่างของนักเรียน ดังนี้

ขั้นตอนการสอนการฟังภาษาอังกฤษ

ครูสามารถนำผลการศึกษากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมาจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังของนักเรียนโดยสามารถจัดการเรียนการสอนโดยแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอนใหญ่ ๆ คือ ขั้นนำ ขั้นสอน ขั้นสรุป ขั้นการวัดผลประเมินผล (พิมพันธ์ เดชะคุปต์, 2555; ทิศนา แคมมณี, 2560) โดยมาประยุกต์กับขั้นตอนการฝึกทักษะการฟังของ Paulston & Brude (1976) ประกอบด้วย 1) กระตุ้นความสนใจของนักเรียน และให้นักเรียนรู้จุดมุ่งหมาย

ของการฝึกทักษะการฟัง 2) ให้นักเรียนฟังข้อความ หรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ 3) ให้นักเรียน
ทำแบบฝึกหัดหรืองานที่มอบหมายให้หลังจากการฟังแล้ว 4) ผู้สอนให้คำติชมในงานของนักเรียน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ครูควรนำเข้าสู่เนื้อหาที่เรียนอย่างน่าสนใจ โดยคำนึงถึงความสนใจของผู้เรียน เช่น
การยกตัวอย่างกิจกรรมนอกห้องเรียนด้านการฟังที่นิยมทำมากที่สุด 3 อันดับ คือ เพลง ภาพยนตร์
และรายการภาษาอังกฤษ หลังจากนั้นครูควรแจ้งให้นักเรียนรับทราบเนื้อหาที่จะเรียนก่อนที่จะเข้าสู่
เรื่องที่เรียน และให้นักเรียนกำหนดเป้าหมายของการฝึกฟังภาษาอังกฤษ

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

จากผลการศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังพบว่า นักเรียนกลุ่ม
ต่ำและนักเรียนกลุ่มสูงนิยมใช้โทรศัพท์มือถือเป็นเครื่องมือในการเข้าทำกิจกรรมผ่านเว็บไซต์ หรือ
Application ต่าง ๆ เช่น JOOX, Youtube, Line, Azar ดังนั้นครูควรนำโทรศัพท์มือถือเป็นสื่อ
ในการจัดการเรียนการสอนการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อให้นักเรียนสามารถเข้าทำกิจกรรมได้ มีขั้นตอน
ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยใช้
กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้

1. ให้นักเรียนฟังข้อความ หรือเรื่องราวที่เตรียมไว้ ซึ่งเป็นเรื่องที่นักเรียนได้มีส่วนเลือก
เนื้อหานั้น ๆ ตามที่ครูเตรียมไว้จากข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักเรียน 10 คน เกี่ยวกับ
ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น
 - ฟังเพลงภาษาอังกฤษ ได้แก่ เพลง Love Me Like You Do, Writing On The
Wall, Talking To The Moon, Shape Of You เป็นต้น
 - ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ ได้แก่ ภาพยนตร์สยองขวัญ เรื่อง It และ The Nun หรือ
ภาพยนตร์ Action ได้แก่ Harry Potter และ Kingsman
 - ดูรายการภาษาอังกฤษ ได้แก่ รายการ America's Got Talent, รายการ
Who wants to be a millionaire?, รายการ Justin Bieber Variety Show

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด หรืองานที่มอบหมายให้หลังจากการฟังแล้ว เช่น 1) การฟังเรื่อง
ที่ได้ฟังแล้วสรุปเนื้อหาสำคัญจากที่ได้ฟัง คำศัพท์ หรือ โครงสร้างประโยคที่พบ 2) การเติมคำ
ในช่องว่าง หรือเติมส่วนที่หายไป 3) การจับคู่คำหรือวลีกับรูปภาพ เป็นต้น เพราะนักเรียนมีแบบ
การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน ในการให้นักเรียนนำตนเองและเลือกวิธีการเรียนรู้เองจะช่วยให้นักเรียน
เรียนรู้ด้วยดี (Taylor & Burgess, 1995)

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ครูควรสรุปเนื้อหาที่ได้ทำการสอนการฟังภาษาอังกฤษในคาบนั้น ๆ รวมถึงการสรุปประเด็นปัญหาการฟังที่นักเรียนได้พบขณะที่ทำกิจกรรมการฟัง เช่น การฟังไม่ทัน ความยากของคำศัพท์ หรือโครงสร้างประโยค รวมถึงการสรุปและเสนอแนะวิธีการแก้ปัญหา เช่น การใช้วิธีการฟังซ้ำ การค้นหาคำศัพท์จาก google การอ่านซับไทย/อังกฤษ หรือคำบรรยาย การดูภาพประกอบ การใช้เครื่องบันทึกเสียงช่วยอัดเสียงแล้วนำมาเปิดฟังเสียงแบบซ้ำ ๆ ภายหลัง เป็นต้น

ขั้นที่ 4 การวัดผลประเมินผลและการให้ข้อมูลป้อนกลับ

การวัดผลประเมินผลควรใช้วิธีการที่หลากหลายเพื่อให้สอดคล้องกับความถนัดในการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น นักเรียนประเมินตนเอง และครูประเมิน รวมถึงการที่ครูให้ข้อมูลป้อนกลับเสนอแนะการแก้ไข และให้แนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังของนักเรียนตามระดับความสามารถ มีรายละเอียดดังนี้

1. **นักเรียนประเมินตนเอง** เช่น การที่นักเรียนประเมินความก้าวหน้าของการเรียนรู้ตัวเอง อาจจะประเมินจากชิ้นชิ้นงานของตน
2. **ครูประเมินการเรียนรู้การฟังของนักเรียน** เช่น การประเมินระหว่างเรียนโดยดูจากพฤติกรรมของนักเรียน การแสดงความคิดเห็น การทำงาน รวมถึงการประเมินจากการสอบวัดการฟังภาษาอังกฤษ หรือชิ้นงานต่าง ๆ ที่นักเรียนได้นำเสนอ
3. **ครูให้ข้อมูลป้อนกลับ** โดยการให้คำติชมในชิ้นงานของนักเรียน และให้ข้อเสนอแนะสำหรับแนวทางในการพัฒนาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษแก่นักเรียนโดยคำนึงถึงความสามารถของนักเรียนในแต่ละระดับ

2. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังใช้เป็นแนวทางในการเลือกกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟังเพื่อเสนอแนะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแก่นักเรียนสำหรับการเรียนรู้ หรือฝึกความสามารถด้านการฟังด้วยตนเอง มีรายละเอียดดังนี้

1) การเสนอแนะกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังให้แก่นักเรียน โดยจำแนกตามความสามารถด้านการฟังของนักเรียน ดังนี้

นักเรียนกลุ่มความสามารถด้านการฟังสูง ครูควรให้นักเรียนทำกิจกรรมการฟังที่หลากหลาย เช่น การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ การสื่อสาร

ภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้าและไม่เผชิญหน้า การฟังหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ การฟังหนังสือเสียง ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

นักเรียนกลุ่มความสามารถด้านการฟังกลาง ครูควรเสนอแนะกิจกรรมภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียนด้านการฟังที่นักเรียนนิยมทำมากที่สุด 3 กิจกรรม ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการดูรายการภาษาอังกฤษ แก่นักเรียนในการฝึกความสามารถ ด้านการฟังภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

นักเรียนกลุ่มความสามารถด้านการฟังต่ำ ครูควรระมัดระวังเรื่องการเลือกกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังบางกิจกรรมที่นำมาจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น การฟังหรือดูข่าว การฟังหนังสือเสียง และการสนทนาภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้าและไม่เผชิญหน้า เพราะจากผลการวิจัยการสำรวจและการสัมภาษณ์ พบว่า นักเรียนกลุ่มความสามารถด้านการฟังต่ำ ส่วนมาก ไม่ค่อยทำทั้ง 3 กิจกรรมนี้ ดังนั้นครูควรเสนอแนะกิจกรรมที่นักเรียนนิยมทำมากที่สุด 3 กิจกรรม ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการดูรายการ ภาษาอังกฤษแก่นักเรียน

2) ครูควรเสนอการใช้โทรศัพท์มือถือ และคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการ เข้าถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง โดยผ่านเว็บไซต์ หรือ Application ต่าง ๆ เช่น JOOX, YouTube โดยใช้ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์นักเรียนมาเสนอแนะ ดังนี้

2.1) ครูให้นักเรียนฟังเพลงภาษาอังกฤษผ่าน Application JOOX โดยใช้โทรศัพท์มือถือเข้าไปที่ App store โดยพิมพ์ว่า JOOX แล้วทำการโหลด เมื่อโหลด Application แล้วให้นักเรียนพิมพ์ ชื่อเพลงภาษาอังกฤษที่ต้องการฟังลงไป

2.2) ครูให้นักเรียนฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษผ่าน Application โดยใช้โทรศัพท์มือถือ โหลด Application ที่ชื่อว่า Book ขึ้นมาซึ่งจะมีหนังสือทุกประเภทแล้วจะมี Siri อ่านภาษาอังกฤษ ให้ฟัง โดยให้นักเรียนสามารถเลือกประเภทของหนังสือเสียงภาษาอังกฤษฟังตามความสนใจ

2.3) ครูให้นักเรียนสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้า ผ่าน Application Azar โดยใช้โทรศัพท์มือถือเข้าไปที่ App store แล้วพิมพ์ชื่อ Azar แล้วทำการโหลด

2.4) ครูให้นักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือในการสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้า โดยผ่านทางไลน์ video call

นอกจากนี้นักเรียนสามารถใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ได้ เช่น

2.5) ครูให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์ในการเล่นเกมนอนไลน์ต่าง ๆ เพื่อการสนทนาภาษาอังกฤษแบบไม่เผชิญหน้า เช่น Counter Strike โดยให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์สร้างshort cut แล้วให้นักเรียนเข้าเล่นเกมเกี่ยวกับตำรวจจับโจร ซึ่งนักเรียนสามารถฟัง-พูดภาษาอังกฤษกับชาวต่างชาติในเกมออนไลน์ได้

2.6) ครูให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์สำหรับการดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์เข้า google แล้วหาเว็บไซต์ดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ โดยพิมพ์ว่า “ดูหนังออนไลน์” แล้วให้นักเรียนเลือกดูภาพยนตร์ที่เป็นภาษาอังกฤษตามความชอบของนักเรียน

3) ครูควรเสนอแนะลักษณะและวิธีการเรียนรู้ด้านการฟัง เช่น การฟังแล้วทำพฤติกรรมการรับรู้อื่น เช่น ฟังแล้วร้อง พูด เขียน อ่าน แปลความหมาย จดคำศัพท์ เช่น

3.1) ครูให้นักเรียนฟังเพลงภาษาอังกฤษแล้วร้องตามไปด้วย ถ้านักเรียนยังร้องเพลงภาษาอังกฤษไม่ได้ ครูอาจจะให้นักเรียนร้องเพลงภาษาอังกฤษเฉพาะท่อนฮุค (chorus) ซึ่งใน 1 เพลง ให้นักเรียนฟังบ่อย ๆ จนจำเนื้อร้องได้หมด แล้วถ้าเพลงบางท่อนเร็วเกินไปครูควรให้นักเรียนเปิดเนื้อเพลงภาษาอังกฤษใน JOOX ดูตามไปด้วยขณะฟังเพลงภาษาอังกฤษ

3.2) ครูให้นักเรียนดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษาไทย แล้วให้นักเรียนพยายามแปลความหมายคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ตนฟังไม่เข้าใจ หรือ ครูให้นักเรียนดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษที่มีคำบรรยายภาษาไทยและคำบรรยายภาษาอังกฤษ แล้วให้นักเรียนฝึกภาษาอังกฤษด้านการฟัง โดยให้นักเรียนฟังแล้วพูดตาม แต่ถ้านักเรียนไม่เข้าใจคำศัพท์ ครูควรให้นักเรียนค้นหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ไม่เข้าใจเพิ่มเติม

3.3) ครูให้นักเรียนใช้คอมพิวเตอร์เพื่อสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้าทางไลน์ video call ถ้านักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่เข้าใจอาจเป็นเพราะความยากของคำศัพท์/ประโยค ครูควรให้นักเรียนจำสิ่งที่ไม่เข้าใจแล้วรีบเปิดหนังสือเพื่อดูคำศัพท์/ประโยคนั้น แล้วนำไปสนทนาต่อ หรือใช้ App ในการช่วยแปลภาษา โดยครูให้นักเรียนใช้โทรศัพท์มือถือเปิด App แปลภาษา แล้วนำโทรศัพท์มือถือเข้าใกล้กับลำโพงคอมพิวเตอร์ เพื่อให้เขาพูดภาษาอังกฤษอีกครั้ง แล้ว App แปลภาษานี้จะแปลประโยคหรือคำที่เขาพูดจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย

3.4) ครูให้นักเรียนฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษในเรื่องที่นักเรียนสนใจ เช่น การฟังประเภทดนตรี แล้วให้นักเรียนจดคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคภาษาอังกฤษที่ไม่เข้าใจมาถามครูแล้วค้นหาคำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคนั้นในอินเทอร์เน็ตแล้วจดลงในสมุด หลังจากนั้น ครูให้นักเรียนใช้คำศัพท์หรือโครงสร้างประโยคที่นักเรียนค้นคว้ามาแต่งประโยคแล้วพูดสนทนาภาษาอังกฤษกับบุคคลอื่น ๆ

3.5) ครูให้นักเรียนฟังประกาศภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาสั้น ๆ โดยนักเรียนไม่จำเป็นต้องแปลความหมายจากคำศัพท์ที่ได้ยินทั้งประโยค แต่ให้นักเรียนพยายามจับคำศัพท์เป็นคำ ๆ แล้วนำมาเรียงประโยค เพื่อแปลความหมายภาษาอังกฤษจากเรื่องที่ฟัง ถ้านักเรียนยังไม่เข้าใจในสิ่งที่ฟัง ครูจึงให้นักเรียนสามารถถามครูหรือเพื่อน ๆ ได้

3. ครูผู้สอนภาษาอังกฤษสามารถนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังใช้เป็นแนวทางในการเสนอแนะผู้ปกครองสำหรับการเลือกใช้ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษในการจัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่บ้านของผู้ปกครองเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ทางภาษาของบุตรหลาน

ผู้ปกครองควรนำผลการวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมที่นิยมทำมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การฟังเพลงภาษาอังกฤษ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ การดูรายการภาษาอังกฤษ ไปจัดสภาพแวดล้อมที่บ้าน เช่น การเปิดเพลงภาษาอังกฤษฟังเมื่ออยู่กับนักเรียนเพื่อเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฟังได้ใช้ภาษาอังกฤษมากที่สุด

4. โรงเรียนควรส่งเสริมให้จัดสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ด้านการฟังภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้แก่ นักเรียน เพื่อให้ นักเรียนสามารถค้นคว้าและเรียนรู้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่หลากหลาย เช่น ห้องสมุด ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Sound Lab Room) รวมถึงจัดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อผลักดันให้นักเรียนได้ฟังได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น

- 1) การฟังเพลงภาษาอังกฤษ
- 2) การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ
- 3) การดูรายการภาษาอังกฤษ
- 4) การดูหรือดูข่าวภาษาอังกฤษ
- 5) การฟังประกาศภาษาอังกฤษ
- 6) การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ
- 7) การสื่อสารภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้า
- 8) การสื่อสารภาษาอังกฤษแบบไม่เผชิญหน้า

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

การศึกษาการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มประชากรตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 140 คน ดังนั้น ในการศึกษาการวิจัยครั้งต่อไปควรทำการศึกษาประชากรในกลุ่มอื่นที่แตกต่างออกไป เพื่อเปรียบเทียบลักษณะและวิธีการการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ในมิติ

ของความถี่ ระยะเวลา และลักษณะและวิธีการทำกิจกรรม รวมถึงควรศึกษาลักษณะวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังโดยมีการติดตามนักเรียนที่ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนในระยะยาว เพื่อดูว่ามีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษหรือไม่ มากน้อยเพียงใด

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กมลทิพย์ เสวตมาลย์. (2530). *ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรรณิกา เครือหนู. (2541). *ความสัมพันธ์ระหว่างพื้นความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหา และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาแผนการท่องเที่ยวระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กองบรรณาธิการ เพื่อนเรียนเด็กไทย. (2556). *ประชาคมอาเซียน ASEAN ECONOMIC COMMUNITY*. กรุงเทพฯ: เพื่อนเรียนเด็กไทย.
- กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *การศึกษาศาสนาการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ.
- กาญจนา ครุทมนี และสมชนก ภู่อำไพ. (2558). การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้วิธีการสอนแบบบทบาทสมมติ. *การประชุมวิชาการระดับชาติ มหาวิทยาลัยรังสิต ประจำปี 2558 (RSU National Research Conference 2015)*, p. 1482-1488.
- กิ่งแก้ว อารีรักษ์. (2546). *การวัดและประเมินผลทางภาษา: กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพวิชาการ (พว.).
- จรัสพักตร์ บุญโยดม. (2521). *การสร้างแบบทดสอบสมรรถนะทางการฟังภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, 4 และ 5*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, ภาควิชามัธยมศึกษาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จารุณี มณีกุล. (2545). *รายงานการวิจัย เรื่องการใช้เนื้อหาและกิจกรรมที่แท้จริงเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. คณะศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เจตน์สฤกษ์ สันขพันธ์, เกตถวา บุญปรากการ และวันทนา ไกรฤกษ์. (2558). *สภาพปัญหาการเรียนรู้อังกฤษของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาสังกัดเทศบาลในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้*. *การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติ ครั้งที่ 6*. มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.

- ชญาณิชชัญญ์ เงินวงค์น้อย. (2557). *การใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศเพื่อพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3. วิจัยในชั้นเรียน วิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่.*
- ชนธิภา คุณยศยิ่ง, ธิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์, อัยลดา ศรีสมบัติ, จันทิมา จันทาบุตร, คณิน บุญเสวีรัฐ และสุชาติ กองกุล. (2554). *การใช้กิจกรรมเพลงเพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและลดความวิตกกังวลในการสื่อสารของนักเรียน. สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โรงเรียนโปลิเทคนิคลานนา เชียงใหม่.*
- ชายุดา จันทะปิตตา. (2013). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ชั้นปี ที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์. ฉบับภาษาไทย สาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะและฉบับ International Humanities, Social Sciences and arts, 6(2), 197-211.*
- ชิตชล ยานารมย์. (2556). *การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5/1 โดยใช้ภาพยนตร์ต่างประเทศ. กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ โรงเรียนเตรียมบัณฑิตพิชชาลัย.*
- เชษฐภูมิ วรรณไพศาล. (2559). *อาเซียนศึกษาสำหรับครูระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน. เชียงใหม่: ครองช่าง พรินท์ติ้ง.*
- ฉะพอ หล้าเจ. (2554). *การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสารสาสน์วิเทศศึกษา. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยปทุมธานี 3(1) 99-106.*
- ทิพวัลย์ มาแส. (2532). *การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพฯ: ทิพย์อักษร.*
- ทิตนา แฉมมณี. (2560). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 21. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ธิดารัตน์ เหลืองไตรรัตน์. (2554). *การใช้ภาพยนตร์ประกอบตัวอักษรบรรยายเพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์และความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรปีที่ 2. วิจัยในชั้นเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีโปลิเทคนิคลานนา, เชียงใหม่.*
- ธีระพงษ์ ใจใหญ่. (2558). *สภาพ ปัญหาและความต้องการในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียนของโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุตรดิตถ์ เขต 1. ปริญญานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.*
- นงนุช สีสันต์. (2539). *การจัดหลักสูตรภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัด สปจ. ประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

- นิตยา รุ่งนาค. (2529). *ความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดประจวบคีรีขันธ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพรกุล. (2531). *ระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุบผา อยู่ทรัพย์. (2555). การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ผ่านการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. *SDU Research Journal Humanities and Social Sciences*, 8(2), 189-204.
- ประภา เวฬุวัน. (2559). *การเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนกับห้องปฏิบัติการทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิติ ศรีแสงนาม. (2556). *เตรียมรับ ชัยภัททวิทย์ ไทย-อาเซียน*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์บ้านพระอาทิตย์.
- ปิยณัฐ ทังจันทร์แดง, และ สิทธิพล อัจฉินทร์. (2558). การศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ และการคิดวิเคราะห์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบตอบสนองด้วยท่าทางร่วมกับเทคนิคแผนผังโน้ตทัศน์. *วารสารศึกษาศาสตร์ ฉบับวิจัยบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยขอนแก่น*. *Journal of Education Graduate Studies Research, KKU*, 9(4), 101-109.
- ฝ่ายวิชาการปัญญาชน. (2558). *เตรียมความพร้อมสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน 2558*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ปัญญาชน.
- พัชรพร เตียววรีนรมย์. (2537). *ความสัมพันธ์ระหว่างกลวิธีในการเรียนกับความสามารถในทักษะรับสารภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (2555). *คู่มือกระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๕๕)*. กองส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์.
- พีระพงศ์ สุขแก้ว. (2548). *การจัดการความรู้มุ่งสู่ความเป็นเลิศทางภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: ปราชญ์สยาม.
- ภัทรวาลี กระแสร์ และกัญภัทร นิธิศวรรภากุล. (2555). การศึกษาปัญหา ความต้องการ ความเชื่อมั่น ในตนเอง และเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. *วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 7(1), 35-47.

- มยุรี บุญมาทน. (2543). *ความสัมพันธ์ระหว่างความจำระยะสั้นด้านภาษา ความสามารถในการฟัง และการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- มยุเรศ ไยบัวเทศ. (2558). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนด้วยคอมพิวเตอร์ช่วยการเรียนรู้ภาษา ตามกระบวนการฟังแบบเมตาคอกนิตีฟเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎี บัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- แรกขวัญ ครองงาม. (2547). *การพัฒนาทักษะฟัง-พูด โดยวิธีการสอนแบบสนองด้วยท่าทางระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.*
- ฤดีรัตน์ ชุขณะโชติ. (2559). การศึกษาเชิงเปรียบเทียบสาเหตุ: อิทธิพลของการทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อการพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตปริญญาตรีสาขา วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ. *Kasetsart Journal of Social Sciences, 37(2), 188–199.*
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2557). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟัง และพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา THE DEVELOPMENT OF INSTRUCTIONAL PACKAGE TO PRACTICE LISTENING AND SPEAKING IN ENGLISH COMMUNICATION WITH EMPH. ฉบับภาษาไทย สาขา มนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์ และ ศิลปะ และ ฉบับ International Humanities, *Social Sciences and arts, 7(2), 869-883.*
- วัชรวิ พรหมโชติ. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง – พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดย ใช้กิจกรรมเสริมทักษะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาการโรงแรม โรงเรียนเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษใน ฐานะภาษาต่างประเทศ) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วารุณี ยะปาน. (2555). ความสามารถด้านการฟัง-พูดและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนบ้านบ่อ ด้วยวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดย ใช้เพลงและเกม.ใน *การประชุมวิชาการมหาวิทยาลัยมหาสารคามวิจัย ครั้งที่ 9. วารสาร มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม., 106-114.*
- วิรัตน์ บุญมาตย์. (2539). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีตัวบ่อนและปฏิสัมพันธ์ต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุ ศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- ศรีเงิน แพรสุพัฒน์. (2541). *การเปรียบเทียบความสามารถในการฟังข้อความภาษาอังกฤษประเภท ต่างๆ ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยพณิชยการ สังกัดกรม*

อาชีวศึกษา กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริมา ปุรินทรภิบาล (2560). แรงจูงใจในการเรียนภาษาฝรั่งเศสของนักเรียนแผนการเรียนภาษาฝรั่งเศสในโรงเรียนมัธยมศึกษา ใน 14 จังหวัดภาคใต้ Motivation in Learning French of Secondary Schools Students in Fourteen Southern Provinces of Thailand. วารสารวิชาการ มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, 25(48), 205-229.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน. (2557). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2556-2557.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน. (2558). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2558.

สายฝน ทรงเสียงไชย. (2544). การศึกษาผลการอบรมครูเรื่องการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมและเกมภาษา ระดับประถมศึกษา ในโรงเรียนอัสสัมชัญศึกษา. สารนิพนธ์ ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). ขนาดโรงเรียน ตามเกณฑ์ กรมสามัญศึกษาเดิม. สืบค้นจาก <http://www.kmosa2.org/spm2/forum/data/00105-5-1.html>

สิงหะ ฉวีสุข และสุนันทา วงศ์จตุรภัทร. (2559). ทฤษฎีการยอมรับการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ. วารสาร เทคโนโลยีสารสนเทศลาดกระบัง, 1(1).

สุคนธ์ สุขนันต์. (2547). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีสอนการตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุจินต์ หนูแก้ว. (2554). การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุทธพร รัตนกุล. (2549). การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน. นครปฐม: วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุทัศนีย์ ลิริสุขะ. (2524). การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ โดยใช้เทปคำบรรยายที่ใช้เสียงประกอบกับไม่ใช้เสียงประกอบ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). *การวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2537). *วิธีสอนภาษาอังกฤษ*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). *แนวคิดและเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ. (2543). *เรียนรู้คู่มืออาชีพ*. กรุงเทพฯ: ที.พี.พี.ริน.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- หทัยชนก พรรคเจริญ. (2555). *เทคนิคการเลือกตัวอย่าง*. สืบค้นจาก <http://service.nso.go.th/nso/nsopublish/Toneminute/files/55/0203-5.pdf>
- อดิศา เตียว. (2550). *การจัดการสอนทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษแบบเข้มภาคฤดูร้อน: กรณีศึกษานักศึกษาคณะศิลปศาสตรมหาวิทาลัยสงขลานครินทร์*. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (กสว.).
- อนุ ยอดพรหมมินทร์ และ นวมินทร์ ประชานันท์. (2550). *กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*. สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- อรพรรณ สุธาพันธ์. (2551). *กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้ภาพยนตร์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- อรวัลย์ จันทร์อ่อน. (2555). *พัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ 2 โดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษจากแถบบันทึกเสียงของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2/9 – 2/11*. สาขาภาษาต่างประเทศปีการศึกษา 2555 อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. สำนักงานภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีหาดใหญ่ อำนวยวิทย.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). *เหลี่ยมหลังแลหน้าการสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: หน้าต่างสู่โลกกว้าง.
- อาทิตยา เวียงนิล. (2553). *การศึกษาการทำกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาในหลักสูตรภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิสราภรณ์ จันทร์ศมี. (2545). *ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการระลึกทันทีหลังการฟังข้อความภาษาอังกฤษการใช้กลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษ และความสามารถทาง*

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีการฟังแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Adnan, A. (2015). Enhancing students' listening skill through various listening materials and activities outside the classroom. *Proceedings of ISELT FBS Universitas Negeri Padang*, 3, 76-82.
- Allen, E. D., & Valette, R. M. (1972). *Modern Language Classroom Techniques*. A Handbook.
- Anderson, A., & Lynch, T. (1988). *Language Teaching: A Scheme for Teacher Education; Listening*. Oxford University Press.
- Ara, S. (2009). "Use of songs, rhymes and games in teaching English to young learners in Bangladesh." *Dhaka University Journal of Linguistics* 2(3): 161-172.
- Avalos Vásquez, J. C., Rosales Martínez, J. A., & Rosales Reina, A. S. (2016). *The most common strategies Advanced English I students from the bachelor in TEFL of the Foreign Language Department apply outside the classroom to develop their listening skill, academic year 2015*. (Doctoral dissertation, Universidad de El Salvador).
- Benson, P. (2013). *Teaching and researching: Autonomy in language learning*. Routledge.
- Boud, D. (1981). Toward student responsibility for learning. *Developing student autonomy in learning*, 21-37.
- Boyle, E. (1993). An alternative approach to improving listening skills. *In English Teaching Forum*, 31(3), p. 36.
- Broughton, G., Brumfit. C., Flavell, R., Hill, P. & Pincas, A. (1980). *Teaching English as a foreign language*. New York: Routledge.
- Brown, G. (2017). *Listening to spoken English*. Routledge.
- Busby, R. E., & Majors, R. E. (1987). *Basic speech communication: Principles and practices*. Harpercollins College Division.

- Catts, D. C. (1988). *The effects of teaching listening versus notetaking strategies on lecture performance and notetaking strategies awareness of underprepared college students*. Dissertation Abstracts International 48 (May 1988): 2816-A.
- Chan, H. W. (2016). *Popular Culture, English Out-of-Class Activities, and Learner Autonomy among Highly Proficient Secondary Students in Hong Kong*. *Universal Journal of Educational Research*, 4(8), 1918-1923.
- Chen, A. (2009). Listening strategy instruction: Exploring Taiwanese college students' strategy development. *Asian EFL Journal*, 11(2), 54-85.
- Chusanachoti, R. (2009). *EFL learning through language activities outside the classroom: A case study of English education students in Thailand*: Michigan State University.
- Chusanachoti, R. (2016). *A causal comparative study: Effect of out-of-class English activities on English skills development of undergraduate students majoring in English teaching*. *Kasetsart Journal of Social Sciences*, 37(2), 188-199.
- Cook, H. M. (1999). Language socialization in Japanese elementary schools: Attentive listening and reaction turns. *Journal of Pragmatics*, 31(11), 1443-1465.
- Dakin, J. (1973). *The language laboratory and language learning*. Longman Group Ltd.
- Deci, E. L., Vallerand, R. J., Pelletier, L. G., & Ryan, R. M. (1991). *Motivation and education: The self-determination perspective*. *Educational psychologist*, 26(34), 325-346.
- Educational Testing Service. (2016). *Test and Score Data Summary for TOEFL iBT Tests*. Retrieved from https://www.ets.org/s/toefl/pdf/94227_unlweb.pdf
- Embi, M. A. (1996). *Language learning strategies employed by secondary school students learning English as a foreign language in Malaysia*. Unpublished Ph. D thesis, University of Leeds, UK.
- Feyten, C. M. (1991). The power of listening ability: An overlooked dimension in language acquisition. *The modern language journal*, 75(2), 173-180.
- Finocchiaro, M., & Brumfit, C. (1983). *The functional-notional approach: From theory to practice*. Oxford University Press, 200 Madison Ave., New York, NY 10016.
- Fjällström, E. (2010). *Film and streaming media as resources in English teaching*. Master thesis English, Department of Language Lulea University of Technology.

- Gao, X. (2008). The 'English corner' as an out-of-class learning activity. *ELT journal*, 63(1), 60-67.
- Goh, C. C. (2000). A cognitive perspective on language learners' listening comprehension problems. *System*, 28(1), 55-75.
- Guo, S. C. (2011). Impact of an Out-of-class Activity on Students' English Awareness, Vocabulary, and Autonomy. *Language education in Asia*, 2(2), 246-256.
- Halliday, M.A.K. (1978). *Language as Social Semiotic: The Social Interpretation of Language and Meaning*. London: Edward Arnold Ltd.
- Harmer, J. (2007). How to teach English. *ELT journal*, 62(3), 313-316.
- Harris, T. (2003). Listening with Your Eyes: The Importance of Speech-Related Gestures in the Language Classroom. *Foreign Language Annals*, 36(2), 180-187.
- Healey, D. (2002). *Learner autonomy with technology: What do language learners need to be successful*. TESOL 2002, CALL-IS Academic Session.
- Hocking, E. (1964). *Language Laboratory and Language Learning*. Washington D.C.: Department of A.V. Instruction of the National Edu. Ass.
- Holec, H. (1949). *Autonomy and foreign language learning*. Oxford, UK: Pergamon Press.
- Holec, H. (1981). *Autonomy and foreign language learning*. Oxford: Pergamon. (First published 1979, Strasbourg: Council of Europe.
- Hyland, F. (2004). Learning autonomously: Contextualising out-of-class English language learning. *Language Awareness*, 13(3), 180-202.
- Krashen, S. D., & Terrell, T. D. (1983). *The natural approach: Language acquisition in the classroom*.
- Kuh, G. D. (1994). *Student Learning Outside the Classroom: Transcending Artificial Boundaries*. ASHE-ERIC Higher Education Report 8. ERIC Digest.
- Lai, C., Zhu, W., & Gong, G. (2015). Understanding the quality of out-of-class English learning. *TESOL quarterly*, 49(2), 278-308.
- Little, D. (2006). Learner autonomy: Drawing together the threads of self-assessment, goal-setting and reflection. *European Centre for Modern Languages (ECML, Hrsg.), Training teachers to use the European Language Portfolio*.

- Marcus, M. (1977). *Diagnostic Teaching of the Language Arts*. New York: John Wiley and Sons, Inc.
- Nation, I. S. P., & Newton, J. (2009). *Teaching ESL/EFL listening and speaking. ESL & Applied linguistics professional series*. Routledge Taylor & Francis Group.
- Nicholas, L. N. (1988). Teaching listening comprehension. In *English Teaching Forum* 1(1988), 19-22.
- Noom-Ura, S. (2013). English-teaching problems in Thailand and Thai teachers' professional development needs. *English Language Teaching*, 6(11), 139.
- Nord, J. R. (1980). Developing Listening Fluency before Speaking: An Alternative Paradigm. *System*, 8(1), 1-22.
- Nuchraksa, N. (2014). *Movie*. Retrieved from <https://filmv.wordpress.com/unit-1/๓-ประเภทของแนวภาพยนตร์>
- Oxford, R. L. (1992). Research on second language learning strategies. *Annual review of applied linguistics*, 13, 174-187.
- Park, M. (2008). Out-of-class listening activities. *English Language & Literature Teaching*, 14(1), 59-74.
- Paulston, C. B., & Bruder, M. N. (1976). *Teaching English as a Second Language. Techniques and Procedures*.
- Pearson, N. (2004). The idiosyncrasies of out-of-class language learning: A study of mainland Chinese students studying English at tertiary level in New Zealand. In *Proceedings of the Independent Learning Conference 2003*.
- Peterson, P. W. (1991). A synthesis of methods for interactive listening. *Teaching English as a second or foreign language*, 2, 106-122.
- Raosoft. (2014). *Sample size calculator*. Retrieved from <http://www.raosoft.com/samplesize.html>
- Rashed, M. K. M. (1991). The effect of the total physical response method versus the audio-lingual method on the rate of attainment in listening comprehension of Egyptian beginners of English as a Foreign Language.
- Richards, J. (1988). Designing instructional materials for teaching listening comprehension. *University of Hawai'i Working Papers in English as a Second Language* 7(1).

- Rivers, W. M., & Temperley, M. S. (1978). *A Practical Guide to the Teaching of English as a Second or Foreign Language*. Oxford University Press, 200 Madison Ave., New York, NY 10016.
- Rost, M. (1991). *Listening in action*. Prentice Hall.
- Rost, M. (1994). *Introducing listening*. Penguin.
- Rost, M. (2002). *Teaching and Researching Listening Applied Linguistics in Action Series Longman*. A Pearson Education Book.
- Rubin, J. (1975). What the "good language learner" can teach us. *TESOL quarterly*, 41-51.
- Ryan, R. M., & Deci, E. L. (2000). Intrinsic and extrinsic motivations: Classic definitions and new directions. *Contemporary educational psychology*, 25(1), 54-67.
- Scharle, A., & Szabo, A. (2000). *Learner autonomy*. Cambridge: CUP.
- Soureshjani, K. H., & Riahipour, P. (2012). Demotivating factors on English speaking skill: A study of EFL language learners and teachers' attitudes. *World Applied Sciences Journal*, 17(3), 327-339.
- Steil, L. K., Barker, L. L., & Watson, K. W. (1983). *Effective listening*. Addison-Wesley.
- Sumonviriyaya, S. (2007). *A Comparison of Out-of-Class English Learning Language Activities, Learning Strategies, and Attitude towards Autonomous English Language Learning of English Program and Regular program Students in Secondary Schools*. (Doctoral dissertation, Master's. Thesis, Chulalongkorn University).
- Taylor, I., & Burgess, H. (1995). Orientation to self-directed learning: paradox or paradigm?. *Studies in Higher Education*, 20(1), 87-98.
- Tyagi, B. (2013). Listening: An important skill and its various aspects. *The Criterion An International Journal in English*, 12, 1-8.
- Underwood, M. (1989). *Teaching listening*. New York: Longman.
- Valette, R. M., & Disick, R. S. (1972). *Modern language performance objectives and individualization: a handbook*. Houghton Mifflin Harcourt P.
- Wenden, A., & Rubin, J. (Eds.). (1987). *Learning strategies in language learning*. Prentice-Hall International. Macmillan College.

- Wiengnil, A. (2010). A study of out-of-class English language learning activities of secondary school students in English program. (Doctoral dissertation, Chulalongkorn University).
- Wu, M. M. F. (2012). Beliefs and Out-of-Class Language Learning of Chinese-Speaking ESL Learners in Hong Kong. *New Horizons in Education*, 60(1), 35-52.
- Yagang, F. (1993). Listening: Problems and solutions. In *English Teaching Forum*, 31(2), 16-19.
- Yep, S.L. (1998). *Out of class use of English by secondary school in Hong Kong Anglo-Chinese School*. Master Thesis. University of Hong Kong.
- Yuksel, D., & Tanriverdi, B. (2009). Effects of watching captioned movie clip on vocabulary development of EFL learners. *TOJET: The Turkish Online Journal of Educational Technology*, 8(2).
- Yule, G. (2010). *The study of language*. Cambridge university press.

ภาคผนวก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง และแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จันทร์ทรงกลด คชเสนี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฐภรณ์ หลาวทอง คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. อาจารย์ ดร.พรพิมล ศุขะวาที คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
4. อาจารย์ ว่าที่ร้อยเอกปิยะ สว่างวงศ์ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์
5. อาจารย์ปรานอม จันทฤกษ์ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์

ภาคผนวก ข.

ข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ในการตรวจสอบแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง
และแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผลสรุปการตรวจสอบเครื่องมือวิจัยของผู้ทรงคุณวุฒิ

เครื่องมือ	ผลการประเมิน/ข้อเสนอแนะ/การปรับปรุง
<p>1.แบบสำรวจ การทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน ด้านการฟัง</p>	<p>ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน ให้ความคิดเห็นว่าแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังฉบับนี้มีข้อคำถามเหมาะสมผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยมีค่า IOC=0.90 ถึงแม้บางกิจกรรมมีการให้นิยามความหมายของกิจกรรมยังไม่ค่อยชัดเจน แต่สามารถนำไปใช้ในการสำรวจข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังได้ โดยมีประเด็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเรื่องของการนิยามความหมายและความถูกต้องของภาษาที่ใช้ของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง เพื่อให้แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจึงนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่กล่าวมาของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้</p> <p>ผู้ทรงคุณวุฒิให้ปรับปรุงโดยการให้นิยามความหมายของกิจกรรมให้ชัดเจนมากขึ้น เช่น</p> <p>ข้อ 2 การฟังประกาศภาษาอังกฤษ คือ</p> <p>การฟังประกาศทุกประเภทซึ่งเป็นประกาศสั้น ๆ เพื่อแจ้งข้อมูลเฉพาะ (เช่น ประกาศของหาย แจ้งเที่ยวบิน ขายสินค้า เรียกบัตรคิว) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)</p> <p>แก้ไขเป็น การฟังประกาศสั้น ๆ ทุกประเภทที่แจ้งข้อมูลเฉพาะ มีทั้งฟังแบบควบคุมได้ (เลือกฟังได้) หรือควบคุมไม่ได้ (เลือกฟังไม่ได้) (เช่น ประกาศของหาย แจ้งเที่ยวบิน ขายสินค้า เรียกบัตรคิว) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)</p>

เครื่องมือ	ผลการประเมิน/ข้อเสนอแนะ/การปรับปรุง
	<p>ข้อ 7 การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่เผชิญหน้ากัน(Non-face-to-face) คือ</p> <p>การสนทนาภาษาอังกฤษแบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่</p> <p>แก้ไขเป็น การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่</p> <p>ข้อ 8 การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบเผชิญหน้ากัน (Face-to-face) คือ</p> <p>การสนทนาภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน นักท่องเที่ยว) โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือLine) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ท่องเที่ยว)</p> <p>แก้ไขเป็น การสนทนาภาษาอังกฤษ (ฟัง-พูด) แบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อน นักท่องเที่ยว)โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือ Line) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ท่องเที่ยว)</p>
<p>2.แบบสัมภาษณ์ ลักษณะ และ วิธีการทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษ นอกห้องเรียน ด้านการฟัง</p>	<p>ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน เห็นว่าให้ความคิดเห็นว่าแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้งฉบับมีข้อความเหมาะสมและมีคุณภาพผ่านเกณฑ์การประเมิน โดยมีค่า IOC= 0.95 ถึงแม้บางกิจกรรมมีการให้นิยามความหมายของกิจกรรมยังไม่ค่อยชัดเจน แต่สามารถนำไปใช้ในการสัมภาษณ์วิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังได้ นอกจากนี้ผู้ทรงคุณวุฒิให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงเรื่องของการนิยามความหมายและความถูกต้องของภาษาที่ใช้ ซึ่งผู้วิจัยจึงนำข้อเสนอแนะต่าง ๆ ที่กล่าวมาของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแบบสัมภาษณ์วิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ดังนี้</p>

เครื่องมือ	ผลการประเมิน/ข้อเสนอแนะ/การปรับปรุง
	<p>การประเมินข้อคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง จำนวน 8 ข้อคำถาม ซึ่งบางข้อคำถามผู้ทรงคุณวุฒิเห็นว่าควรแก้ไขข้อคำถามเพื่อให้นักเรียนเข้าใจคำถามมากขึ้น เช่น</p> <p>ข้อที่ 2 ทำกิจกรรมดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครึ่ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)</p> <p>แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครึ่ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)</p> <p>ข้อที่ 3 ทำกิจกรรมดังกล่าวที่ไหน</p> <p>แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวที่ไหน</p> <p>ข้อที่ 4 ทำกิจกรรมดังกล่าวที่ไหน</p> <p>แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวในช่วงเวลาใด</p> <p>ข้อที่ 5 ทำกิจกรรมผ่านสื่ออะไร อย่างไร</p> <p>แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนผ่านสื่ออะไร อย่างไร</p> <p>ข้อที่ 6 มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมอย่างไร</p> <p>แก้ไขเป็น มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนอย่างไร</p> <p>ข้อที่ 7 พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรม และทำอย่างไร</p> <p>แก้ไขเป็น พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียน และทำอย่างไร</p> <p>ข้อที่ 8 ทำกิจกรรมดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร</p> <p>แก้ไขเป็น ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร</p>

แบบสำรวจการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แบบสำรวจนี้ใช้เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งทำการเก็บข้อมูลโดยนางสาวกัญญาณี พ่วงเสื่อ นิสิตปริญญาตรี ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอให้นักเรียนตอบแบบสำรวจนี้ด้วยความตั้งใจ การตอบแบบสำรวจนี้ไม่มีผลเกี่ยวข้องกับการเรียนหรือคะแนนสอบของนักเรียนวิชาใด ๆ การที่ผู้วิจัยขอให้นักเรียนระบุชื่อ-นามสกุลเพื่อวัตถุประสงค์ในการคัดเลือกนักเรียนบางส่วนมาสัมภาษณ์เชิงลึกเกี่ยวกับลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังเท่านั้น จะไม่มีการเปิดเผยชื่อของนักเรียนในรายงานผลการวิจัย คำตอบของนักเรียนจะถูกรักษาเป็นความลับ และนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

แบบสำรวจนี้แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่ ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน และกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

ขอให้นักเรียนตอบแบบสำรวจด้วยความตั้งใจ และตอบให้ครบทุกข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน

1. ชื่อ-นามสกุล.....
2. เพศ
 - 1) ชาย
 - 2) หญิง

ตอนที่ 2 กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังทั้งหมด 8 ประเภท กรุณาอ่านข้อความอย่างรอบคอบ และเลือก หมายเลข 0-4 เพื่อระบุว่านักเรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังต่อไปนี้บ่อยเพียงใด และใช้ระยะเวลาประมาณเท่าใด หมายเลขแต่ละหมายเลขมีความหมายดังต่อไปนี้

1. ระดับความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังเรียนของนักเรียน หมายเลข 0-4 แสดงถึงความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษด้านการฟัง (จำนวนครั้ง/สัปดาห์) ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

- ระดับ 4 หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)
- ระดับ 3 หมายถึง ทำกิจกรรมบ่อยครั้ง (4-5 ครั้งต่อสัปดาห์)
- ระดับ 2 หมายถึง ทำกิจกรรมบางครั้ง (2-3 ครั้งต่อสัปดาห์)
- ระดับ 1 หมายถึง ทำกิจกรรมนาน ๆ ครั้ง (1 ครั้งต่อสัปดาห์)
- ระดับ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

2. **ระดับของระยะเวลาทั้งหมด**ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องด้านการฟังของนักเรียน หมายเลข 0-4 แสดงระยะเวลาทั้งหมดของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษใน 1 เดือนที่ผ่านมา โดยเฉลี่ยทำกิจกรรมกี่ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

- ระดับ 4 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยมากกว่า 3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- ระดับ 3 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 2-3 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- ระดับ 2 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ย 1-2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- ระดับ 1 หมายถึง ทำกิจกรรมโดยเฉลี่ยน้อยกว่า 1 ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- ระดับ 0 หมายถึง ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ที่ตรงกับ**ความถี่**และ**ระยะเวลาทั้งหมด**ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง	ความถี่ในการทำ กิจกรรม					ระยะเวลาในการทำ กิจกรรม				
	4. (>5 ครั้ง/สัปดาห์)	3. (4-5 ครั้ง/สัปดาห์)	2. (2-3 ครั้ง/สัปดาห์)	1. (1 ครั้ง/สัปดาห์)	0. ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย	4. (>3 ชม./สัปดาห์)	3. (2-3 ชม./สัปดาห์)	2. (1-2 ชม./สัปดาห์)	1. (<1 ชม./สัปดาห์)	0. ไม่ทำกิจกรรมนี้เลย
เมื่อฉันทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง, ฉันทำกิจกรรม.....										
1.การฟังเพลงภาษาอังกฤษ คือ การฟังเพลงทุกประเภท (เช่น เพลงป๊อป ร็อก) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ร้านอาหาร ศูนย์การค้า ป้ายรถเมล์ ร้านคาราโอเกะ)	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
2. การฟังประกาศภาษาอังกฤษ คือ การฟังประกาศสั้น ๆ ทุกประเภทที่แจ้งข้อมูลเฉพาะ มีทั้งฟังแบบควบคุมได้ (เลือกฟังได้) หรือควบคุมไม่ได้ (เลือกฟังไม่ได้) (เช่น ประกาศของหาย แจ้งเที่ยวบิน ขายสินค้า เรียกบัตรคิว) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น ลำโพง โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่ (เช่น โรงเรียน ธนาคาร สถานีรถไฟ ศูนย์การค้า ร้านอาหาร)	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
3.การฟังหนังสือเสียงภาษาอังกฤษ คือ การฟังเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกอ่านและบันทึกไว้ในรูปแบบเสียง (เช่น นิทาน นิยาย หรือหนังสือ) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต CD) ในทุกสถานที่	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
4.การฟัง หรือดูข่าวภาษาอังกฤษ คือ การฟังหรือดูรายการที่เป็นข่าวสาร (เช่น ข่าวการเมือง พยากรณ์อากาศ กีฬา) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
5. การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ คือ การชมภาพยนตร์ภาษาอังกฤษทุกประเภทที่มีเรื่องราว ฉาก ตัวละคร และการสนทนา (เช่น ภาพยนตร์รักโรแมนติก ซีรีส์การ์ตูน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต ดีวีดี) ในทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ร้านอาหาร โรงภาพยนตร์)	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ด้านการฟัง	ความถี่ในการทำ กิจกรรม					ระยะเวลาในการทำ กิจกรรม				
	4. (>5 ครั้ง/สัปดาห์)	3. (4-5 ครั้ง/สัปดาห์)	2. (2-3 ครั้ง/สัปดาห์)	1. (1 ครั้ง/สัปดาห์)	0. ไม่ทำกิจกรรมเลย	4. (>3 ชม./สัปดาห์)	3. (2-3 ชม./สัปดาห์)	2. (1-2 ชม./สัปดาห์)	1. (<1 ชม./สัปดาห์)	0. ไม่ทำกิจกรรมเลย
เมื่อฉันทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง, ฉันทำกิจกรรม.....										
6. การดูรายการภาษาอังกฤษ คือ การดูรายการโทรทัศน์ ภาษาอังกฤษต่าง ๆ (เช่น ทอล์คโชว์ เกมโชว์ สารคดี โ ม ช ณา การทำอาหาร นานาสาระ) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรทัศน์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
7. การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบไม่ เผชิญหน้ากัน (Non-face-to-face) คือ การสนทนา ภาษาอังกฤษ(ฟัง-พูด) แบบไม่เผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อ แม่ ครู เพื่อน) ผ่านสื่อทุกประเภท (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต) ในทุกสถานที่	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
8. การสื่อสารภาษาอังกฤษ กับบุคคลอื่น ๆ แบบ เผชิญหน้ากัน (Face-to-face) คือ การสนทนา ภาษาอังกฤษ(ฟัง-พูด)แบบเผชิญหน้ากับทุกคน (เช่น พ่อแม่ ครู เพื่อนนักท่องเที่ยว)โดยอาจจะใช้สื่อเป็นตัวกลางได้ (เช่น โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต Facebook Skype หรือ Line) ใน ทุกสถานที่ (เช่น บ้าน โรงเรียน ป้ายรถเมล์ สถานที่ ท่องเที่ยว)	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
9. อื่น ๆ โปรดระบุ (9.1).....	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0
(9.2).....	4	3	2	1	0	4	3	2	1	0

ภาคผนวก ง.

ตัวอย่างแบบแบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แบบสัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง

แนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง

แนวคำถามในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้างที่ใช้สัมภาษณ์ลักษณะและวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟัง ซึ่งคำถามในการสัมภาษณ์ คือ คำถามเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้านการฟังของนักเรียน ซึ่งมีรายละเอียดของข้อคำถามดังนี้

- 1) นักเรียนชอบทำกิจกรรมนอกห้องเรียนด้านการฟังประเภทใดมากที่สุด
- 2) ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวบ่อยเพียงใด (ครั้ง/สัปดาห์ และ ชม./สัปดาห์)
- 3) ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวที่ไหน
- 4) ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวในช่วงเวลาใด
- 5) ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนผ่านสื่ออะไร อย่างไร
- 6) มีวิธีการ/กระบวนการทำกิจกรรมอย่างไร
- 7) พบปัญหาใดบ้างขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียน และทำอย่างไร
- 8) ทำกิจกรรมนอกห้องเรียนดังกล่าวเพื่ออะไร ได้เรียนรู้อะไร

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกัญญาณี พ่วงเสื่อ เกิดเมื่อวันที่ 4 ตุลาคม 2533 สำเร็จการศึกษาปริญญา
ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจ (หลักสูตรนานาชาติ) วิชาโท
ภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ เมื่อปีการศึกษา 2557

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY